

OSZK
HAYI FÜZETEK.

A Ferencz József Árvaház javára

Adomák és Veszemék

I-IV füzet

DVORZSÁK JÁNOS

kiadása

Budapest II. Fő utca 32.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

1026/1026

ADOMÁK ÉS VESZEMÉK,

HAZUDOZÁSOK ÉS IGAZMONDÁSOK,
KÉPES ÉLCEK ÉS ILLUSZTRÁLT
KÉPTELENSÉGEK, MULATTATÓ VER-
SEK ÉS NEVETTETŐ ELBESZÉLÉSEK,
MŰ- ÉS KIFORDÍTÁSOK, ÖTLETEK,
ÚJ SZÓK ÉS TALÁNYOK LEXIKONA.

Összeállította és az építendő Ferenc József árvaház
javára kiadta

DVORZSÁK JÁNOS.

HAVI FÜZETEK I—IV.

A Szent Missiók Gondnokságának tulajdona.
Budapest, II., Kapucinus-Zárda.

L. eleg. m.
h65

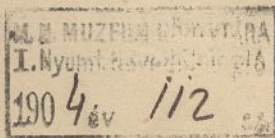
BUDAPEST, 1903.

MÜLLER KÁROLY KÖNYVNYOMDÁJA

II., Főherceg Albrecht-út 3-5.

312014

Édes jó Anyám neve ünnepén 1873. február 6. napján jelent meg kiadásomban *Bolanden Konrád* „Russisch“ c. munkája magyar fordításban „Orosz szellem“ címmel. A lefolyt 30 év alatt nemcsak Bolanden harminc munkáját adtam ki, hanem még más negyven munkát úgy, hogy kiadványaim egy kis könyvtárt tesznek ki.

Ma, harminc évi irodalmi működésemet egy szívet, lelket felvidító s egyuttal az árvák sorsa enyhítését célzó munkával zárom be.

„*Adomák és veszemék*“ címet adtam a munkának, mivel nem mind az én adományom, a java részét másoktól vettem, lévén a jó adoma olyan mint a jó zenedarab, bejárja a világot — s érdemem csak az, hogy a gyűjtött anyagot a tárgyak betürendje szerint s így könnyen megtalálható alakban adom át az olvasónak.

Ha olvasóimnak annyi élvezete lesz az olvasásban, mint nekem a gyűjtésben, fáradásom meg van jutalmazva.

Budapest, 1903. február 6.

Dvorzsák János.

Szavalmány a vagy á magán- hangzattal.

1. Drága Atyánk a magasban áldja árva
hazánkat.

ÁBC.

2. Ezt a munkát
Velem irták
És olvassák,
Velem kezdték
És végezték.
Bennem van mult és jelen
S mi jövőben megjelen:
Bennem van a mindenség
És maga az Istenség.

Ablak.

3. Uri ember tüveges tótot hitt a lakásába, hogy megcsináltassa a lakás számos bevert ablakát. A tót az ablakokat metszi, illesztgeti és közben ölelgeti a háziur gyermekeit.

A háziur: Hát annyira szereti maga a gyermekeket?

A tót: Nagyon.

A háziur: Miért?

A tót: Mert ők összetörik az ablakot.

4. — Miért sirsz fiacskám?

— Oda van a labdám.

— Ne sirj, itt van husz fillér, végy magadnak új labdát; — aztán hová lett a labdád?

— Berepült az ön ablakán.

5. — Mondj egy átlátszó tárgyat!
— Az ablak.
— Még egyet.
— A kulcslyuk.
6. — Ugyan csukd már be azt az ablakot.
— Miért?
— Mert hideg van odakinn!
— Hiszen ha beteszem is az ablakot,
még sem lesz melegebb odakinn.
7. *Mama* (az ablaknál a mellette álló kis fiához): Dobd le a krajcárodát annak a szegény öregnek, aki alamizsnát kér!
— Okos ember nem dobja ki az ablakon a pénzét!

Ábrahám,

8. A mértanban első részem,
Lószerszám közt másik felem,
Első zsidó az egészem.
9. *Ábrahám* = képkeret.

Acél.

10. Ércék között vagyon helye,
De fej-véve képzelet;
Amaz vasnak is becsét ad,
Ez tettét szül eleget.

Adag.

11. — Az ön étterme igen szép, de nincs benne arány.

— Mit akar ezzel mondani?

— Azt, hogy a nagy étterem nincs arányban a kis ételadagokkal.

12. — Hallja, pincér, ez a pecsenye, a mit nekem adott, kutyának való volt.

— Hát akkor miért tetszett megenni?

— No, mert olyan rendkívüli nagy porciót adott.

13. — Micsoda apró porció ez! Maguknál a libának talán nyolc negyede van?

— Kérem én csak ma álltam be, de azonnal megkérdem a főnök urat.

14. — Hallja csak, jószmész, egész porció ez a parányi pecsenye?

— Egész.

— Hát akkor milyen lehet maguknál a kis porció?

— Az se kisebb.

15. Pincér! ne hozzon kis adagot, mert minden csekélység felizgat.

Ádám,

16. Szombat előtt lettem, éppen utoljára

Egy tagom elvesztém már egy két órára,
Állat vagyok ugyan: de van az is bennem,
Melylyel Pétert Pállal egygyé lehet tennem.

17. Ha Ádám cipőt hordott, bizonyára ő volt az első cipész, — a szakálla nagy lehetett, mert akkoriban még nem volt borbély.

18. — Meddig volt az első ember a paradicsomban?

— Mig meg nem házasodott.

19. — Mért evett Ádám a tiltott gyümölcsből?

— Mert éhes volt.

20. Megáll az Andrássy-uti bolt előtt két paraszt ember, nézegetve a tarka kirakatot. Az egyiknek szemébe tűnt a cég felirata s így töprengett:

Ejnye, eddig mindig azt hittem, hogy Ádám volt az első ember, itt meg ki van írva világosan, hogy: „Ádám, ezelőtt Kohn“. E szerint Kohn volt az első ember.

21. — Ki volt az első ember? — kérdezi egy new-yorki iskolában a tanító a tanítványától.

— Washington!

— Tévedsz! Ádám volt az első ember.

— Hogyan? — kiált méltatlankodva a yanke-csemete, — hát ön egy külföldinek előnyt ad?

22. Ugyan kit ábrázol kérem az a meztelen perszóna ezen a képen?

Évát Ádám-ruhában.

23. — Mért harapott Ádám az almába?

— Mert nem volt kése.

24. Két gyermek a festményt nézegette, mely Ádámot és Évát ábrázolta.

— Melyik az Ádám és melyik az Éva?

— Hogy tudhatnám, mikor nincsenek felöltözve?

25. — Melyik a legrégebb tudomány?

Jogász: Az enyém, mert Kain megölte Ábelt s ez jogi eset.

Orvos: Az enyém, mert Isten Ádám oldalbordájából teremté Évát s ez operáció.

26. — Játszszunk Ádámot és Évát. Te leszesz Éva, én meg Ádám.

— Hogy kell azt játszani?

— Te megkínálsz engem az almáddal s én engedek a kísértésnek.

27. — Mivel büntette meg Isten Ádámot?

— Azzal büntette meg Isten Ádámot, hogy mellé adta feleségül Évát.

28. — Miért kergette ki Isten Ádámot és Évát a paradicsomkertből?

— Mert megették az almáját.

29. — Mikor Ádám és Éva a tiltott gyümölcsből szakítottak, jöven az Ur, mért bujt el Ádám a fügefa levelei alá?

— Hogy ott hamar megehesse az almát.

30. — Mért tiltotta meg Isten az első emberpárnak, hogy egy bizonyos fa gyümölcséből egyenek?

Bizonyosan ő maga akarta megenni.

31. — Mért üzték ki Ádámot és Évát a paradicsomkertből?

— Mert nem tudtak *lakkért* fizetni.

32. *Plébános* (Pistikéhez, a ki öcscsével és hugával a plébános almáját dézsmálja): Hát így tartjátok meg a hetedik parancsot?

— *Pista*: Nem akarunk mi almát lopni, hanem csak Ádámot és Évát játszunk. Gyuri odafent a fán a kigyó.

33. — Mért adta Isten Ádám mellé Évát?

— Hogy felvarrja a gombot.

— A gombot? Honnan vetted te ezt?

— A papa mondta, hogy minek nekem az asszony, ha még az inggombomat sem varrja fel?

34. *Adél* = *köszörüs*.

Adó.

35. — Hányféle adót ismersz?

— Kétfélét. Állami adót és templomi adót!

— Van még községi adó is. Az állami adó az államé, a templomi adó a templomé, hát mi lesz a községi adóval?

— Azt mondta édes apám, hogy azt zsebre vágják a község házában.

36. — Mennyi jövedelme van uraságodnak évenként?

— Körülbelül 2400 korona; de van 40,000 korona adósságom, a melynek kamatai fölemésztik minden jövedelmemet.

— Hát akkor miből él?

— Azon már magam is sokat törtem a fejemet; de nem tudtam kiokoskodni belőle.

37. — Hányféle adót ismer ön?

— Kétfélét ismerek: egyenes és görbe adót!

38. Az *equivalens*-adó olyan adó, hogy a ki azt kitalálta, annak több esze volt, mint minden más embernek.

39. Ha miniszter volnék, kutyaadót vetnék a macskákra.

40. — Papa kéreti a tanár urat, legyen szives elengedni a tandíjat.

— Mi okból?

A papa nyolc *fejtől* fizet adót.

41. — Melyik a legdrágább ív?

— Az adóív.

42. — Tudja-e, mi tulajdonképen az adóív?

— Nos?

— Bizonyság arra, hogy létezőnk.

43. Ön oly buta, hogy ha a butaságához mért adót kellene fizetnie, sohase kerülne ki az adóhivatalból.

44. — Csak izzadásba tudnám hozni a kedves férjét ez nagyon jó hatással volna állapotára.

— Mért nem szólt már régen; ha megmondom neki, hogy nyolc nap alatt meg kell fizetnünk az adót, bizonyára izzadni fog.

45. Az adóinspektor a cigányokra is jövedelmi adót óhajtván róni, kérdi a primást, hogy keres-e egy évben hatszáz forintot?

— Keresünk bizony többet is.

— Talán ezret is?

— Még annál is többet.

S mikor már az adót is ki akarta vetni az inspektor, a primás folytatja:

— Keresünk, keresünk, de bizony nem találunk.

Adoma.

46. — Örömmel olvasom az adomákat.

— Óh igen, a jó adoma nem rossz.

47. — Tudok egy jó adomát.

— Az enyém jobb.

48. — Pincér, a vicclapokat!

— Sajnálom, mind kézben van, hanem addig majd én mondok el néhány adomát.

49. Ez adomák nem ujak, már van vagy száz éve, hogy olvastam őket.

50. — Hallottad már ezt az adomát?

— Nem!

— Hiszen még nem is kezdtem el mesélni!

— (*elszánva*): Hát jó! Hallottam!

— (*dühösen*): Akkor meg minek meséljem el?

51. — Maga mindig jó kedvű... Azt hiszem, még a halálos ágyán is adomákat faragna.

— Hogyne! Hiszen ez lenne az utolsó alkalom!

52. — Higyje meg, senki sem méltányolja a jó adomát jobban, mint én.

— Ugy? Hallottam is, hogy ön képes ugyanazt az adomát huszszor is elmondani.

53. Csak egy koronát akar egy adomáért fizetni? akkor lopja maga az adomáit.

54. A meddig *én* vagyok itt, *én* mondok adomákat s ön legföllebb nevethet rajtuk.

55. — Nem nevetett ön a most megjelent munkámban előfordult adomák fölött?

— Még gyermekkoromban.

56. E sok régi adomát

Most mint ujat adom át.

57. A legrövidebb adoma a legjobb.

58. — Nos, hogy érezted magad tegnap a darabom premiérején?

— Pompásan mulattam; majd megpukasztott a sok nevetés!

— Hogyan? Egy történelmi tragédiát nézve te kacagsz!!?

— De mikor a mellettem ülő úr olyan pompás adomákat mesélt!

Adósság.

59. — Ki nem bir avval, a miye van?

Az adós.

60. — Mit fizet az adós?

— Amit már elköltött.

61. Annyi az adóssága, hogy azt sem tudja már, hogy önmagának mivel tartozik.

62. A jószágigazgató beterjeszti uraságának az adósok jegyzékét.

— Gondja legyen követeléseim behajtására, — írja a földesur, — különösen az „Áthozat“ nevezetűt egzeváltatta, mert az ismételten és mindig nagyobb összeggel szerepel.

63. — Ki lármáz odakinn?

— Az a gazember, akinek hatszáz koronával tartozunk.

64. — Mit szaladgálsz mindig ki és be, mint akinek esze nincs?

— Holnap lejár a váltóm s nincs egy fillérem sem.

— Hát hadd szaladgáljon a hiteleződ!

65. Hogy mer újra megnősülni, mikor még az első felesége után esedékes temetési költséget sem fizette meg?

66. — Miért lesz a lakodalmatok április utolsó napján?

— Mert a vőlegényem váltói május elsején járnak le.

67. — Tessék már adósságát kifizetni, holnap magamnak is nagyobb összeget kell törlesztenem.

— Mit bánom én; ha nem tudja, miből fizessen, ne kérjen kölcsön.

68. — Kisasszony, én az örülésig szeretem önt, de —

— Beszéljen az az anyámmal.

— Sok az adósságom.

— Beszéljen az apámmal.

69. — Biztosítom, kedves anyósom, hogy szerelmem teljesen önzetlen. Nem kell nekem hozomány . . . adja oda egyenesen a hitelezőimnek!

70. — Mivel tartozol őrangyalodnak?

— Én semmivel sem, minden adósság az édes apámé.

71. — Mi vitt a váltóhamisításra?

— Becsületbeli adósságom volt.

72. — Havi tíz koronáért adom át a szobát.

— Tehát egy év múlva 120 koronával fogok tartozni.

73. A privátdiner csokrot hoz a kisasszonynak. A mama ékesen szól: — Mondja meg a hadnagy urnak, hogy köszönjük a figyelmességet, de azért mégis haragszunk, hogy annyira költekezik miattunk. — A privátdiner megszólal:

— Jelentem alásan, úgy sem fizetjük ki.

74. — Ugy? bort inni, azt tud ön, de az öt forintot nekem megadni, arra nincs pénze.

— Kedves barátom, ön igazságtalan; az igaz, hogy én bort iszom, de hogy az árát meg is fizetem, azt nem vetheti ön soha a szememre.

75. — Már megint nincsen pénze? mikor akarja végre is adósságát megfizetni?

— Most még a felelettel is adósa maradok.

76. — Miből él?

— Adósságcsinálásból.

77. — Micsoda zaj volt a karzaton?

— Egy mosónő elájult.

— Mi baja volt?

— Valószínűleg a színész művészi haldoklása folytán lett oda az asszony.

— Annyira megihatotta a színész halála?

— Oh nem, hanem mivel adósa neki harminc korona mosással, hát megijedt, hogy most már soha sem kapja meg tőle.

78. — Hogy van az, ha sok pénzt adok, mind elköltöd s ha keveset adok is kijősz?

— Ha sok pénzt adsz egyszerűen kifizetem adósságaimat, miket akkor csináltam, mikor kevés pénzt adtál.

79. Talmáról, a híres francia tragikai színésztől, mindenki tudja, hogy nagy pazarló volt. Egy nap felesége keserves szemrehányásokat tett neki: Mondd csak, mi lenne belőlünk, ha nekem is oly nagyvilágias szenvedélyeim lennének, ha hintókat, lovakat tartanék, drága gyémántokat vásárolnék, stb.? Talma hidegen vállat vont: Istenem, akkor hát több adósságunk volna.

80. — Hogy tud maga minden rossz üzlete dacára olyan uri módon élni?

— Soha sem szoktam régi adósságaimat kifizetni.

— Hát az ujakat?

— Az ujakkal várok addig, míg régiekké lesznek.

81. — Ah, ma pompás ebéd lesz. Ma az „Angol királyné“-ba megyek.

— Ugy? Akkor hát sok pénze van önnek? Akkor hát megadhatja ma nekem az öt forintot?

— Nem édes barátom, azt nem tehetem; hanem jöjjön el velem ön is ebédelni s önért is adós maradok.

82. Két napot tartok elveszettnek, mikor pénzt nem kérek kölcsön s a mikor valami adósságot megfizetek.

83. — A mint hallottam, a csendőrszázados az ön közvetítése folytán újra megnősült. Mondja csak, pontos fizető?

— Egy nityinget se lehet belőle kivasalni, — nekem már három feleséggel adósom.

84. — Mennyivel tartozom?

— Azt nem tudhatom, én csak két koronát kérek.

85. — A férjem már nem élne, ha nem megyek hozzá.

— Oly sok volt az adóssága?

86. — Mit csinálnak a törzstiszt urak béke idején?

— Adósságot.

87. Azokat az adósságokat, miket nem én csináltam, nem is fizetem ki, azokat pedig, melyeket én csinálok, majd megfizeti az örökösöm.

88. — Ön a leányom kezét kéri, vannak adósságai?

— Nincsenek.

— Akkor minek nőül?

89. — Babonás vagy?

— Nem; miért?

— Mert éppen 13,000 koronára rug az adósságom.

90. — Nem tűröm, hogy nyakig adós emberhez menj nőül.

— De apa, hiszen előre is kifizetheted adósságait.

91. — Oh, csak addig élhetnék, míg az adósságaimat kifizetem.

— Csak nem akar örökké élni?

92. — Mondja kedves bácsi! szintén ilyen iszonyu zavarban volt, mikor meg kellett kérnie a néni kezét?

— De milyenben! fülemen tul usztam az adósságban.

93. Kettőzött kancsó után kettőzött asszony és gyermek. Jól nézünk ki, még csak az volna hátra, hogy az adósságom is megkét-szereződjék.

94. Azt a hétszer csámpás löcslábu maceszt bagózó csillagát magának, hát nem tudja maga, hogy mivel tartozik a főlebbvalójának, mi?

— Már minthogy én mivel tartozom az őrmester urnak? Igazán nem rossz! Hát nem maga tartozik az én apámnak 15 forinttal?

95. — A szemtelen fráter tehát nem akarja fizetni adósságát?

— Nem mondta, de sejtem.

— Miből?

— Szó nélkül kidobott az ajtón.

96. — Ön azt mondotta, hogy a nyáron fizet, — elmúlt a nyár, de egy fillért sem törlesztett.

— Hagyjon békével, az idén nem is volt nyarunk.

97. — Ugy látszik, az udvarlóm csak azért akar elvenni feleségül, hogy kifizethesse az adósságait.

— Rosszul ismered, papa; nem akarja ő kifizetni az adósságait.

98. *Apa* (fiához, aki betölté a 24-ik évét): Fiam, már ember vagy, szabadon cselekedhetel . . . s rendezheted az adósságaimat.

99. — S van-e sok adóssága magának?

— No, de mennyi! Ha valamennyi hitelezőm egyszerre nyujtaná be a számláját, a nap egyszerre elsötétülne.

100. — Miért nem akarod kibérelni ezt a szobát?

— Nagyon is olcsó.

— Hát ez is hiba?

— Hogyne! Ilyen olcsóság mellett rosszul esik az embernek, ha adós marad a lakbérrel.

101. *Ágaskodó* = fa.

102. *Aggodalom* = régi dal.

103. *Aggtelek* = öreg hely.

104. *Agrárius* = szántó földér.

105. *Ágról szakadt* = falevél.

Ágy.

106. Ein Wochenbett zu vermien then — Egy hetes ágy kiadó.

107. Du Bettler, du Thor! — Te ágyas, te kapu!

Ágyu.

108. — Mi az ágyú?

— Velocipéd a más világra.

109. *Ágyu* = meszelő.

110. Katonakoromban éjjel-nappal az ágyún kellett aludnom.

111. — Mit gondol, ha ágyúgolyó suhog el a füle mellett?

— Hogy az ágyú meg volt töltve.

112. Az ágyú őrzője otthagya helyét, elmegy a legközelebbi korcsmába. Megtalálják s halálra ítélik. Ő így védi magát:

— Ha csak egy ember jött volna, az maga nem vihette volna el az ágyút, ha pedig többen jöttek volna rám, úgy is el kellett volna futnom.

113. — Mért ülnek hárman az ágyúvivő kocsin?

— Mert egy nem bírná ki a döcögést.

114. — Hogy öntik az ágyút?

— Először megöntik a lyukat, aztán körülöntik acéllal s megvan.

115. *Ágyuszóval* = Jure Canonico.

116. *Ágyúzás* = Kanonizáció.

Ajándék.

117. — Hát te nem örülsz a kapott ajándékoknak?

— Nem bizony, mert eszembe jut az a sok verés, amit kapok, ha elrontom őket.

118. — Hát ön miért nem kívánt nekem boldog ujévet? — kérde a nagykereskedő egyik alkalmazottjától.

— Nehogy azt méltóztassék gondolni, hogy az ujévi ajándék reményében teszem.

119. — Tehát csakugyan azt hiszed, hogy Jenő megkéri a kezedet?

— Bizonyos! Csupa hasznos tárgyakat ajándékoz nekem!

120. A küldöttség minden tagja kapott valami ajándékot.

— És te mit kaptál?

— Kiütéseket.

121. Burnótszelencével lepte meg atyját a fiu, névnapja alkalmával.

— Ej, ej, — mondá az apa — ez nagyon szép tőled; bizonyára úgy kellett ezt neked a csekély uzsonnapénzedből megkoplalnod.

— Óh nem, — felelt a fiu, — mikor burnótért küldtél, mindig kevesebbet hoztam egy krajcárral.

122. Antigonus királytól a cinikus egy drachmát kért.

— Ez kevés a királytól.

— Adj hát talentumot.

— Az sok cinikusnak.

123. Rongyokba takart, nem régen megszületett gyermekével jelent meg az oláh cigány-asszony a plébánián.

A plébános kérdi tőle, hogy mit akar?

— Keresztelje meg ezt a rajkót.

— És mi legyen a neve?

— Alamizsnás János.

— Miért?

— Csak azért, ha majd ez a rajkó megtalál halni, az a szent ur majd csak megkönyörül rajta valami kis alamizsnával.

124. — Miért vetted el az idősebb leányt, hiszen a fiatalabbnak kurizáltál.

— Igen ám, de megtudtam, hogy az idősebbnek éppen karácsonykor van a születésnapja.

— Nos ?

—Megtakarítok minden évben egy ajándékot.

125. — Szép üdvözlétet küldött a papa, — mondta az iskolásfiu a tanítónak, s átadott öt ezüst forintot.

— Óh, — szólt meglepetve a tanító, — ez nagyon sok.

— A mama is mondta, — toldta hozzá a fiu bambán.

— Mondta ? — kérde a tanító, — hogyan mondta ?

— Azt mondta — beszélé a fiu, — hogy elég lesz annak a bolondnak három is.

126. — Az inas könyveket hozott, adjak neki egy husz fillérest ?

— Adj neki két tiz fillérest.

127. — Miért tanul jobban a szomszéd fia, mint te? A tanító ur mindig dicséri.

— Küldjön csak édes anyám egy pár sonkát a tanítónak!

128. — A kegyelmes ur ma nem fogad el senkit.

— Nem is akarom én, hogy elfogadjon, hanem hogy adjon.

129. A braunschweigi herceg egy forintot tett ki a padra, a templom számára. A fiatal hamburgi egy aranyat tett ki.

Erre a herceg két aranyat.

A fiatal öt aranyat.

Megjött a templomszolga s a fiatal hamburgi pénzt beseperte a perselybe, miközben a herceg zsebrevágta összes pénzt s csak a szokásos egy forintnyi ajándékot hagyta meg.

130. — Leesett egy hatosom. Keresse meg! Ha megtalálja, adja vissza, ha nem találja, megtarthatja.

131. Végzett földes urat nem tudott lerázni a nyakáról régi ismerőse, mert a csekély alalmazásával sehogyse volt megelégedve, többet akart, bár az urnak magának sem igen volt.

— Várhat estig?

— Óh igen.

— No akkor hát jól van, majd estére kelve elmegyünk szépen mind a ketten . . . lopni . . . aztán ha sikerül, abból majd még adok.

132. — Mit vettél a nagybátyádnak ajándékol nevenapjára?

— Pénztárcát, ezzel a felirattal: „Gondolj reám!”

133. — Ugyan mondd csak, miért vágsz oly keserves arcot? Talán adósságaid vannak?

— Ugy van, de te még sem segíthetsz rajtam.

— Ki tudja? Mennyit tesznek ki adósságaid?

— Oh, jóságos Istenem, így fejből magam sem tudom.

— No, no, csak nem kell elveszíteni a bátorságot, ime itt ajándékozok neked ceruzát, hogy legalább összeszámlálhasd az adósságaidat.

Ajánlat.

134. — Kész örültség volna önhöz nőül menni, uram. Mit ajánlhat ön nekem?

— Kérem, én elmebeteg-orvos vagyok, s ingyen fogom gyógyítani.

135. — A doktor bácsi is iszik orvosságot?

— Nem, kis fiam!

— Hát akkor minek ajánlja nekem?

136 — Fogadni mernék, kisasszony, hogy kegyed egy szép napon nőül fog menni az első tökfilkóhoz, a ki megkéri a kezét.

— Ilyen váratlan házassági ajánlatra igazán nem voltam elkészülve.

Ajkak.

137. Se több se kevesebb, mindig két testvérek

Vagyunk, és egymáshoz piros igaz vérek;
Nem fakaszt bennünket soha irigységre,
Hogy egyik alatt van, másik lép felségre:
Sőt egymást édesded csókokkal illetjük,
S csak erőszak gátol, ha azt nem tehetjük.
Akkor is mihelyest a szükség megszűnik,
Barátságunk ismét ujonnan feltűnik.

Akadály.

138. — Bejáratos vagy a bankárhoz?

— Igen.

— Kérlek, tégy lépéseket érdekemben,
hogy a leánya kezét megkaphassam.

— Nagyon szívesen tenném, de nagy akadály van ám!

— Mi az?

— Nincs leánya.

139. — Jövő szombaton csak eljön az ülésre?

— Nem tehetem, a lakodalmamat ülöm.

— Tehát üzleti akadály.

Akarat.

140. — Van-e az embernek szabad akarata?

— Nincs.

— Miért nincs?

— Mikor a papám korcsmába akar menni, a mama soha sem ereszti.

141. — Ugy-e minden ember szabadakarat-
tal bir?

— Nem.

— Miért nem?

— Mert akkor ebben a szép időben ma
nem jöttem volna iskolába.

142. Mindent tehetünk, amit akarunk, ha nem
akarunk többet, mint a mennyit tehetünk.

143. Sok férfinak az volt az utolsó akarata,
hogy elvette a feleségét.

144. — Hát az én akaratom soha sem fog
érvényesülni?

— Ha az enyimmal megegyezik, mindig.

Akasztás.

145. Amerikai és irlandi a bitófa mel-
lett lovagoltak.

— Ugyan hol volnál, ha a bitófa meg-
kapta volna, ami neki dukál? — kérdi az
amerikai.

— Akkor bizonyosan egyedül lovagolnék
— válaszolt az irlandi.

146. Mikor Majláth gyilkosait jogerősen
halálra ítélték, a megátalkodott Berecz to-
porzékolt:

— Nincs igazság! — kiabált.

— Legyen nyugodt — szólt az ügyész —
holnapután már lesz!

És lett is a — bitón.

147. Akasztás volt. A kötél érthetetlen okból elszakadt s az elítélt földre pottyant.

— Még ez nem történt meg velem, — szólt a hóhér boszusan.

— Velem sem, — felelé vigan az elítélt s elinalt.

148. Ha minden kötél szakad, felakasztom magamat.

149. Nagy Péter orosz cár rendeletet akart kiadni, hogy mindaz, aki egy kötél értékű tárgyat lop, fel lesz akasztva.

— Oroszok nélkül akarsz orosz cár lenni? — szólt a szenátor, s az ukáz elmaradt.

150. — Bitófa nélkül mily pompásan menne az üzlet.

— Tévedsz, bitófa nélkül mindenki lopna s nekünk kevesebb maradna.

151. Akasztani vitték az elítéltet.

— Nyugodjál meg fiam és bizzál, még ma Ábrahámmal és Izsákkal fogsz lakmározni, — szólt a lelkész.

— Akkor jobb lenne, ha ön akasztatná fel magát helyettem, mert ma böjtöm van, — volt a válasz.

152. Johnson megkérte Potter kezét. Megjegyezte alacsony származását, szegénységét s hogy a nagybátyja kötél általi halállal mult ki.

Potter felelé:

— Családomból még senkit sem akasztottak ugyan, de legalább huszan megérdemelték.

153. Akasztani viszik a delinkvenst, aki iszonyuan átkozódik, szidja még azt is, aki az akasztást kitalálta.

— Fogd be a szád! Tudod, hogy ki az, aki veled szemben ül? — szól az őt kísérő zsandár.

— Ki?

— Maga a hóhér.

— Mi történhetik velem? legfeljebb megharagszik rám és nem akaszt fel.

154. — A halálraitéltről miért mondják, hogy szegény bűnös?

— Mert a gazdag bűnösöket nem akasztják fel.

155. Ha akasztásnál elszakadt a kötél, szabadon bocsátották a bűnöst, mert írva vagyon: *Laqueus contritus est, et nos liberati sumus.*

156. H ó h é r . Vesse le hát a nyakkendőjét!

Elítélt (azelőtt tenorista): Nem tehetem, kedves barátom, nagyon érzékeny vagyok a nyakamra s könnyen elveszithetem a hangomat ebben a csipős időben.

157. Somogyban a zshiványt valamely malom közelében akasztották fel. Estefelé a molnár levágja az akasztottat, életre hozza, s szállást ad neki. Reggel felé neszt hall, hát ime, a megmentett ember a szekrényeket, ládákat nyitogatja s kezdi jól megrakni magát. Erre megfogatja őt a házigazda cselédjeivel s nyomban újra felakasztja — de jól.

158. Bitófán lógott a fia.

A nézők husz forintot adtak össze a szegény öreg számára.

— Az én fiam mindig szerencsét hozott számomra — szólt hálálkodva.

159. A gróf akasztófát akar felállíttatni, az ács vonakodott erre vállalkozni.

— Nem állítasz nekem akasztófát?! — rivallt rá a gróf.

— Nem tudtam, hogy a gróf urnak kell, — válaszolt az ács és elkészíté.

160. Az örült ismételten beugrott a vízbe. a szomszédja mindig kimentette. Mikor azonban a víz mentén levő fára akasztotta fel magát, nyugodtan szemlélte.

— Miért nem sietnél segítségére?

— Azt gondoltam, azért akasztotta fel magát, hogy a ruhája megszáradjon.

161. A halálraitélt megbetegedett s így kórházba került, több heti gyógykezelés után az orvos a következő véleményezést adta róla:

— A foglyot most már egészségének kockáztatása nélkül fel lehet kötni.

162. A kivégzés napja közeledik. Az elítélt a siralomházban van. Régi szokás szerint, akármit akar ott enni vagy inni, meghozatják a számára. Ő barackot kér.

— Barackot? De hiszen annak nincs még itt az ideje. Márciusban barackot?

— Sebaj! én várhatok augusztusig is.

163. — Mit mondott a vádlott?

— Hogy én még az akasztófát sem érdemlem meg.

— Megelégszik vele, ha a vádlott visszavonja mondását?

— Meg.

— Vádlott, hajlandó visszavonni az állítását?

— Igen.

— Tehát vonja vissza.

— Ezennel visszavonva abbeli állításomat, hogy vádló nem érdemli meg az akasztófát és kijelentem, hogy igenis megérdemli.

164. Mikor a rablógyilkost felakasztották, az öreg anyóka így kiáltott fel:

— Ez tul van rajta, de minekünk még várnunk kell.

165. Lessing gyors eszejárása és talpraesett mondásai hiresek voltak. Ismerősei nem is kimélték, hanem folyton beugratták mindenféle válaszokba.

Egyszer akasztófa mellett mentek el. Rajta lógott egy uzsorás. Nosza rajta! Az egyik ur felkérte Lessinget, hogy csináljon illő sirfeliratot.

— Mi sem könnyebb, — felelt Lessing.

— Halljuk!

— Itt nyugszik Weisz Jakab, ha a szél nem fuj!

(Mert biztos, hogy nem nyugszik, mikor a szél fuj.)

166. — Elnök ur, kérem szellőztessen kissé, mert e fojtó levegőben megüt a guta.

— Vigasztalódják. Akkor legalább elkerüli az undok bitófát.

167. Akasztófát kért kölcsön a szomszéd város.

A kérelem nem teljesíthető, miután akasztófánk kizárólagosan a mi és gyermekeink számára állíttatott, volt a válasz.

168. Ha bitófa nem volna, elszaporodnának a tolvajok s egyik a másikat lopná meg.

169. A delinkvenst akasztófára ítélték.

Megkérdi az elnök :

— Van-e még valami utolsó kívánsága ?

Elítélt (a védőügyvédre mutatva): Az ügyvéd urat akasszák mellém !

170. — Nem tudok sem állani, sem ülni, sem feküdni.

— Akassza fel magát.

171. Nem volt a kéznél hóhér.

Báró Eötvös Ignác királyi biztos a cigánynak minden fejért 5 pengőt ajánlott fel.

— Megelégszel-e ennyivel? — kérdé.

— Öt pengőjével az egész nemes vármegyét fölakasztanám — volt a válasz.

172. Valaki üdvözlő beszédet intézett a magas hivatalnokhoz székfoglalója alkalmával s beszédében azt találta mondani, hogy a tisztviselők egyedüli támaszai az államnak.

— Igaz, — jegyezte meg valaki a hallgatók közül, — ezek a mi tisztviselőink támaszai az államnak; de úgy, mint a hogy a kötél támasza a felakasztottnak !

Alak.

173. Ez a különféle alak mind egyforma.

174. — Most vettél feleségül és már is elégedetlen vagy?

— Hogyne! Szeretném a házasságot megsemmisíteni alaki okból.

— Micsoda alaki okból?

— Csupa vatta. . .

175. — Te vagy egyedüli gondolatom.

— Akkor szép alakot adj neki.

Alamizsna.

176. E helyen vérzett el Leonidás, kérek hátrahagyottai számára egy kis alamizsnát.

177. — Kérek egy kis alamizsnát, nagyon éhes vagyok.

— Dolgozzék!

— Hiszen akkor még éhesebb leszek.

178. — Nem adok semmit, elmehet.

— Aláz'szolgája.

— Legyen szerencsém másszor is.

179. *Alárendeltség* = deres.

180. *Alávaló* = madrac.

Alázat.

181. Nézd amaz árva fűzet, mint hajtja le
földre az ágát,
'S honnan ered, mintegy vissza igyekszik
oda.

Emberi méltóság, fontold meg honnan eredtél,
'S így valahára szemed' égre emelni fogod.

Albrecht.

182. Albrecht főherceg oda szól a kun le-
gényhez:

— Hány ember megvan a faluban?

— Mind megvan.

— Azt kérdem, hány lakosa van a fa-
lunak? —

— Ez nem falu, hanem város.

— Hát hányan laknak a városban?

— Kérdezze meg a paptól.

— Maga talán nem tudja, hogy kivel
beszél. Én Albrecht főherceg vagyok.

— Már én arról sem tehetek, — vála-
szolt a kun.

183. Albrecht főherceg körutjában történt,
hogy egy tiszta magyar falu kirukkolt lakos-
sága éktelen vivát kiáltásokkal fogadta a
fenséges urat.

A jegyző aztán úgy magyarázta meg a
dolgot, hogy éljent nem mert velük kiáltatni,
mert attól félt, hogy utána teszik: Kossuth
Lajos.

Áldozat.

184. — Mi volt az oka annak, hogy Ábrahám nem áldozta fel Izsákot?

— Mert nem volt még elég kövér.

185. — Ki tudná megmondani, mi az áldozat?

— Áldozat a papa.

— Hogy értsem ezt?

— Mert a papa azt mondta, hogy ő a mama szeszélyeinek áldozata.

186. — Miért sírsz oly keservesen?

— A tanító ur megbüntetett, mert azt mondtam, hogy a jénai csatát a németek nyerték meg.

— Hát aztán?

— (Hangosan sirva.) A franciák nyerték meg a csatát, nem a németek, és most ennek vagyok az áldozata

187. — Kisasszony, a kutyája elszakította a nadrágomat.

— Fogadja el csekélységemet engesztelő áldozatul.

188. — Ah, be szeretném azt a havasi gyopárt . . . csak akadna, aki felmásznék érte.

— Ha tiz életem volna is, feláldoznám önért, drága nagysám, de . . .

— De?

— Csak egy életem van.

Alku.

189. — Mért alkudoztál oly soká a szabóddal ? hiszen ugy sem fizeted ki soha.

— Lelkiismeretes dolognak tartom, hogy minél kevesebbel legyek neki adósa.

190. Az asszony eldicsekszik az urának, hogy 6 forintért vett egy lámpát, a melyet 8 forintra tartott a kereskedő.

— Ugyanilyen lámpát láttam én a Váci-köruton egy kirakatban 5 forinttal jelezve, — mond a férj.

— Azt én is láttam, de abban az üzletben nem lehet alkudni.

191. *Alkusz* = bányász.

Állat.

192. *Állat* = hamis mérték.

193. — Ki tud hirtelen három afrikai állatot megnevezni ?

— Én !

— Halljuk.

— Két majom és egy papagály.

194. — Mit tudsz fiam a zebráról ?

— Arról jó, hogy a képes abécében lehessen valamit rajzolni a Z betűhöz.

195. — Ugyan szépen bánik a kutyájával. Nem szeretnék a maga állatja lenni.

— Hát kié ?

196. — Száz forintot adok annak, aki be mer menni ebbe a ketrecbe!

— Én bemegyek egymagam.

— Micsoda? . . . maga kockára merné tenni az életét?

— Mért ne, ha előbb kihajtja onnan azokat a bestiákat!

197. — Hogyan fognak a legegyszerűbben oroszlánt?

— Fognak egy sivatagot; átöntik a szitán; a homok keresztül esik s az oroszlán a szitában marad.

198. — Hogy hívják azt az állatot, amelyiknek azt a hust köszönheted, mit eszel, és a cipőt, a mit viselsz?

— Az a papa.

199. — Papa! miért van ennek a zsirafnak olyan hosszú nyaka?

— Hogy keresztül láthasson azon a nagy kerítésen.

200. Belépti jegy az állatkertbe 40 fillér, a többi a vadállatoknál tudhatni meg.

201. A krokodilus oly vastagbőrű állat, amelyre akárhogy céloznak is, mégsem tudják eltalálni.

202. — Volt ön már az állatkertben? — természetesen, mint látogató.

203. — Melyik állat ragaszkodik legjobban az emberhez?

— A pióca.

204. A gazdaember beállit a kerületi állatorvoshoz.

— Mit akar?

— Hogy eljönne a beteg fiamhoz.

— De hiszen tudja, hogy én állatorvos vagyok.

— Tudom, tudom. Éppen azért jöttem ide. Mert hát azt gondoltam, hogyha a doktor ur meggyógyítja az oktalan állatot, mennyivel jobban tudja kikurálni az embert, aki elmondhatja a baját.

205. Hires kocavadász locs-pocs őszi időben egész napi csatangolás után zsákmány nélkül érkezvén haza, a küszöbön így kiáltja el magát:

— Trappoltam, mint a ló, elfáradtam, mint a kutya, sáros vagyok, mint a disznó, éhes vagyok, mint a farkas! . . . adjatok száraz ruhát, adjatok ennem! a ki árgyélusa van!

— Vadat nem lőttél, s mégis egész menazseriával érkeztél haza — szólt neje.

206. — Mi különbség van a szárazföldi és a víziállatok között?

— Az egyik a szárazföldön döglik meg, a másik pedig a vízben.

207. Szarvassi, ha látlak téged azt gondolom, látok egy egész állatkertet. Neved Szarvassi, a Lövész-utcában lakol, a pofád olyan mint egy rókáé, magad pedig vagy egy nagy kutya.

208. Kikiáltó (egy vásári bódénál): Urak, urak tessék belépni, itt látható a 150 éves krokodilus!

Látogató (kinek egy közönséges gyikot mutatnak) — Ez 150 éves legyen?

Igazgató: No természetes, vénsége folytán összeaszott.

209. — Te mindig részeg vagy, végy példát az oktan állatoktól.

— Éppen azért oktanok, mert nem isznak.

210. — Itt az állatszelistés legnagyobb csodája. Oroszlán, farkas és tigris egy rekseben a báránynyal.

— És nem történik soha semmi baj?

— Éppen nem! csupán a bárányt kell naponkint gyakrabban váltogatni.

211. Itt látható kérem egy fiatal bengáli tigris. Született 4 évvel ezelőtt a bécsi állatkertben. Most 5 éves.

212. *Álattan* = hamis mérlegisme.

Állatvédelem.

213. — Hány hala van már?

— Egy sincs.

— Hogyhogy, hiszen már két órája, hogy horgász.

— Én az állatvédő egyesület tagja vagyok. Ha halat fogok, visszabocsátom a vízbe.

214. Valaki jókedvében a térdeit verdeste.

— Mit veri azt a szegény állatot? —
kérdi a suszterinas részvétellel.

Alma.

215. — Mivel hogy fivéred jobb volt mint te,
az almából az oroszlánrész az övé.

— Akkor hát én eszem meg az egészet,
mivel az oroszlán nem eszik almát.

216. — Adj egy krajcárt, künn egy ember
almát árul.

— Vágj feléje savanyu arcot, tán mér-
gében utánnad dob egy pár almát.

217. — Mért tiltotta meg Isten Ádámnak és
Évának, hogy az almából egyenek?

— Meg akarta szárítani.

218. — Hogyan óvják meg az almát a rot-
hadástól?

— Olyan családnál kell őriztetni, ahol
tiz gyermek van.

219. Ha az alma úgy van festve, hogy éppen
olyan, mint a természetes, akkor szép nézni;
ha meg a természetes alma olyan szép, mintha
festve volna, akkor jó enni.

Álnév.

220. — Miért használt álnevet?

— A minap találtam 100 névjegyet és
nem akartam őket tűzbe dobni.

221. *Állhatatlan* = részeg.

Álom.

222. — Nem tudnál valami szert, melylyel gonosz álmaimat elűzhetném?!

— De igen: ne aludjál!

223. — Azt mondta az orvosom, hogy álmatlanság ellen legjobb orvosság lefekvés előtt sétálni.

— Csak menj sétálni, de mivel nekem dolgom van, vidd magaddal a gyermekeket is.

224. — Ki a manó csenget ilyenkor?

— Én vagyok. Nem tudok aludni. Holnap váltót kell fizetnem, ugy-e?

— De hát ez nem olyan sürgős.

— Csak azért jöttem, hogy megmondjam, hogy nem fizetek. Most már ön se aludjék.

225. — Méltóságos asszony, az éjjel Méltóságoddal álmodtam.

— Ezt ne merészelje még egyszer megtenni!

226. — Egész éjjel önnel álmodtam, kis-asszony.

— Azért aludtam hát olyan rosszul!

227. — Álmomban láttam önt.

— Bocsánat, hogy nem vettem észre.

228. — Az éjjel önnel álmodtam.

— Nekem lett volna kötelességem náladal álmodni.

229. — Megmondta a könyvelő ur, hogy mi az ön teendője?

— Hogy keltsem fel, ha a főnök ur jön.

230. — Legközelebb megröviditem az irodai órákat, — mondá ismerősének az irodafőnök.

— Tehát mégis belátta, hogy a sok alvás hátrányos az egészségre!

231. Főnök: Hallja maga, már megint úgy ül itt az íróasztal előtt, mintha aludnék. Hát nem világosan megírtam én az apróhirdetésben, hogy nekem egy otthon alvó tanoncra van szükségem!

232. — És ön alszik a hivatalban?

— De éppen dologról álmodtam.

233. — Jó papjuk van?

— Jónak jó, de az a hibája, hogy folyton dörömböz a szószéken. Már aludni sem lehet tőle.

234. — Igaz, hogy a becses neje álmában beszél?

— Nem a. De gyakran beszél akkor, a mikor én szeretnék aludni.

235. — Mi baj? — kérdi az egyik siketnéma a másiktól.

— A feleségem annyit beszél álmában, hogy már meg kell kötnöm a kezét.

236. — Hát miért nem szereti, ha az ura elkíséri a szent beszédre?

— Beszél álmában.

237. Mily kedves az álom, élni élet nélkül és halál nélkül így meghalva lenni.

238. A szegény ördög, ki királynak képzei magát, egyenrangú a királylyal, ki arról álmodik, hogy szegény ördög.

239. Három nagy hatalom van csak a világon:

A jó étel, ital s a gondtalan álom.

240. — Tudod-e mit álmodtam?

— Mit?

— Hogy selyemruhát akartál venni.

— Igen? — nohát álmodd meg hozzá, hogy ki fogja kifizetni?

241. Ha a templomban nem aludnám, nem bírnám ki a munkát.

242. — Tudod mit álmodtam az éjjel? Hogy megvetted nekem azt a pár szép fülbevalót, amelyet a Váczi-utcában láttunk tegnap egy ékszerész kirakatában.

— És boldog voltál?

— Nagyon.

— Akkor rosszul tetted, hogy fölébredtél.

243. De kérem, ne horkoljon olyan nagyon, hiszen az egész közönséget felkölti az álmából, szólt valaki hangversenyen szomszédjához.

244. — Az éjjel azt álmodtam, hogy gyönyörű prémet és kalapot vettél. Vajjon mit jelent ez?

— Majd veszek álmoskönyvet.

245. Az álom az egyedüli ajándék, mit munka nélkül szerzünk.

246. Reggel mondja a nő férjének, hogy mily nagyon horkolt az éjjel.

— Én nem horkoltam, tudom határozottan.

— Hogyan tudhatnád?

— Hát úgy, hogy egy éjjel nem aludtam el, s így kipróbáltam, hogy szoktam-e horkolni.

247. — Ma anyjáról álmodtam.

— Beszért vele?

248. — Miért vagy oly levert?

— Azt álmodtam, hogy egy ezred huszár jött városunkba s valamennyinek csizmáját nekem kellett kitisztitanom.

249. Fél álomban szól a nő a férjéhez:

— Oly fojtó a levegő! Nyiss ablakot.

A férj álmosan felkel az ágyból és keresgéli az ablakot. Végre szól:

— Nem találom a kilincset.

— Törd be az ablakot.

A férj megteszi. Az ablak csörömpölve összetörik és az asszony erre nyugodtan elalszik.

Másnap reggel kitünt, hogy a pohár-szekrény üvegtábláját törte be a férj.

250. Az éjjel azt álmodtam, hogy kitört a marhavész.

— Képzelem, mily halálfélelmet állott ki.

251. — Beadta férjének az álomport?

— Igen, de sok dolgom volt őt minden órában felkelteni.

252. — Azt álmodtam az éjjel, hogy egy krajcárom sem volt

— Hát te még mindig a régi valuta szerint álmodol?

253. Hires orvos halt meg alvás közben.

— Félt tőle a halál, — jegyzé meg valaki, — azért támadta meg alvás közben.

254. A katonalelkész híres volt arról, hogy senki sem tudott vele egy sátor alatt aludni. Oly iszonyuan hortyogott, hogy a falu kutyái a tábor alá jártak ugatni.

Egy izben a tréfáiról általánosan ismert huszárkapitánynyal került egy sátor alá.

Este farkasszemmel méregették egymást, végre megszólal a páter :

— Tudja-e édes kapitány uram, hogy én velem még nem tudott aludni senki egy szobában, oly erősen hortyogok.

— Nem tesz semmit, — mondá hidegvérűen a kapitány, — nekem még nagyobb hibám van. Éjjelre mindig kardot teszek magam mellé az ágyba, mert rendszeren csatákkal szoktam álmodni, akkor aztán mindenféle csapkodok kardommal, miért is nekem minden butorom vasból van, mert különben mindent összerombolnék álmomban.

A páter nagyokat nyelt e borzasztó dolgok hallatára.

Mindketten lefeküdtek, a kapitány maga mellé tette a kardot és aludt szépen, a páter pedig fülelt a sátor alatt, hogy mikor kel föl már a kapitány vagdalkozni.

A hortyogós nem aludt, a furfangos kapitány tehát zavartalanul élvezhette a boldogok álmát.

255. — Bizony furcsák az ember álmai. A mult éjjel is például olyan emberről álmodtam, a kire sohasem gondolok.

— Ki volt az ?

— Egyik hitelezőm.

256. Nagy vadászatot rendezett egy társaság, mely elszéledett a távoli nagy erdőben. Mindenkinnek vadászkiáltás volt, hogy összekerülhessenek hívó hangjaira. Egyik vendég nagyon elkódorgott s valami összetákolt sátorfelére talált, hol három idegen ember pihent. Beszédbe elegyedik velük, miközben azt mondja az egyik, hogy most ébredt fel éppen s azt álmodta, hogy egy urtól ezt a szép fegyvert kapta s ime, igaz! Ezzel el is veszi a fegyverét. A másik siet folytatni:

— Különös, én is álmodtam, hogy egy szép zacskót kaptam tele pénzzel. S azzal pakolja is kifelé a vadász pénzét.

— No de ilyet, — mondja a harmadik — én meg azt álmodtam, hogy egy urnak megesezt a szive rajtam s nekem adta a szép felsőjét s kiáltását.

A vadász szólni sem tudott, mikor már alaposan kifosztották. Végül csak azt kérte, hadd mutathassa meg, hogyan kell a kiáltást fújni, mert azt nem mindenki tudja.

A tolvaj gyanu nélkül odanyújtotta a kiáltást.

A vadász bele is fújja a kölcsönösen megállapított vészjel, egy rövidke vig nótát, mit társai hallván, rövid idő alatt ott termettek s lefegyverezték az atyafiakat. Ekkor a vadász azt mondja, hogy ő is álmodott az éjjel, hogy három embert összekötözött s ime, csakugyan így történt.

257. A fiu elmondja anyjának az álmát. Beszélgetés közben hirtelen megakad és kérdi:

— Hogy is volt tovább?

— Nem tudhatom, — felel az anya.

A fiu ámulva kiált felt:

— Hiszen te is ott voltál!

258. — Benn égett a felesége?

— Porrá égett a szerencsétlen!

— De hogy eshetett meg ez a szörnyűség, mikor ön épkézláb jött ki a tűzveszélyből?!

— Olyan jóízűen aludt a lelkem
halálos vétek lett volna felköltetni!

259. Lefekszik a gyerek s elkezd gyorsan szuszogni.

— Mit csinálsz te? — kérdi apja.

— Azt mondta édesapám, hogy korán fel kell kelni, hát sietek aludni.

260. — Mitől kapta a lázat?

— Sertéskarmanádliról álmodtam, megettem három porciót, talán a sertéshus nem volt egészen friss, az árthatott meg.

261. — Én tudom mikor születtem.

— Hát mikor?

— Hajnali négy órakor.

— Persze, hiszen akkor a mama még alszik.

262. Kedves nagybátyám! Azt álmodtam az éjjel, hogy pénzes utalványt kaptam tőled. Kíváncsi vagyok rá, hogy mikor fog megérkezni. Ölel és csókol szerető öcséd.

263. Kis lakása volt a kapitánynak, úgy, hogy még a legszükségesebb butordarabokat is csak nehezen volt képes elhelyezni. Így az inas szobájába is csak összecsuksukható ágy jutott. A kapitány tehát rámutat az almáriom forma butorra és így szól inasához:

— Kend meg itt alszik, — Amit az fejcsóválva vett tudomásul.

Negyed nap múlva beállit a kapitányhoz.

— Jelentem alásson kapitány ur, berukkolok a regimenthez.

— Mi baja?

— Az almáriomban állva nem tudok aludni.

264. — Hogyan, te semmirekellő! Te még most is alszol, holott már két óra mult el napfölkelte óta!

— Hja, papa, hát tehetek én róla, hogy a nap olyan korán kel?

265. — Jaj, csak csipkerózsika lehetnék.

— Miért?

— Akkor száz esztendeig alhatnám.

266. — Hogy regényeimet megirhassam, megvonom magamtól az álmod.

— És amit ön vesz, azt megkapják az olvasók.

267. Biró: — Aztán csakugyan oly pokoli lármát csaptak az urak?

Éjjeli őr: — Hogyne, mikor még álmomból is felébredtem.

268. — Apa, végy nekem dobót.

— Persze, hogy egész nap ne legyen téled nyugtom.

— Oh, édes apácska, hiszen én csak akkor fogok dobolni, mikor alszol.

269. Nő (látogatóhoz): Pszt! ne zavarja férjemet!

— Dolgozik serényen?

— Nem, dolgozás közben nem bánja, ha zavarják, — hanem most alszik.

270. Katzer József, kamarai tag, szücsmester, hercegprimási szállító, Lipcsébe indult s hogy kevesebb utassal utazzék, nem dohányzó kupéba szállt, hol solo utazván, rágyújtott. A belépő vonatvezető felszólítja, hogy hagyja abba a dohányzást, de Katzer, tekintettel arra, hogy senki sincs a kupében, kit a füst inkommodálhatna, nem engedelmeskedett, mire az első állomáson az állomásfőnök jelent meg s követelte, hogy Katzer, ki már a fülkét úgy is tele füstölte, hagyja el a nem dohányzók kupéját. Katzer most sem engedelmeskedett s füstölt Lipcséig. — Oda éjfél után érkeztek s a mint Katzer ki akar szállni a kupéból, utját állják a rendőrök s viszik a rendőrszobába.

Katzer átadja névjegyét s követeli szabadonbocsáttatását. Mit sem használt s mivel a szolgálatot tevő tiszt nem volt kéznél, a kihallgatásig fogva tartották, még pedig egyszerűen betuszkolták egy sötét kamrába s

rázárták az ajtót. A fogoly botorkálni kezdett, mire vagy tíz lépcsőn legurult s hatalmas oldalborda sérüléseket szenvedett.

Óriási felháborodottságában kiabálni kezdett, de szava elhangzott, végre is a fáradtság vett rajta erőt s elaludt.

— Apus, apus! — hallatszik. Felébred s rá ismer a felesége hangjára. — Kelj fel, mert lekésel a vasutról.

Katzer örült, hogy az egész csak álom volt s sietett Lipcsébe, de nem ült a „Nem dohányzók“ kupéjába.

Amerika

271. Amerikában minden gőzerővel megy Elutazásom reggelén tették le az új sörfőzde alapkövét és este már kidobták az első vendéget belőle.

272. Mig Amerikát Columbus fel nem fedezte, addig nem is tudták, hogy létezik.

273. — A leányom régen vágyódott Amerikába. Most végre teljesülni fog a kívánsága.

— Ön elviszi?

— Én nem... De már jegyben jár egy pénztárossal.

274. — Mi történik az emberrel, a ki felebarátját megcsalja és meglopja?

— Elmegy Amerikába!

275. — Apám, ma kitünőre feleltem Amerikából.

— Ugy látszik fiam, te már most előszeregettel viseltetel Amerika iránt.

276. — Minek köszöni Columbus a dicsőségét?

— Annak, hogy Amerika még nem volt fölfedezve.

277. — Tudom, hogy te is ki akarsz vándorolni Amerikába.

— Még most nem! Hanem előbb kifizetem az adót. És akkor is nem ki, hanem egyenesen bevándorolok — Amerikába.

278. *Analisis* = Szakácsné és szolgáló: az Anna meg a Lizi is.

Andrássy.

279. Gorcsakovval való barátságát egy társaságban ekként jellemezte:

— Ha valaki engem a mélységbe akar taszítani, legjobb vele karonfogva mennem.

280. Andrássy külügyminiszter korában egyszer éppen vadászatról tért haza, s mert valami udvari estélyre volt hivatalos, nagy sietve hozzálátott az átöltözködéshez, mikor bejelentik az akkori bécsi angol nagykövetet.

Andrássy csak akkor lépett a szalonba, midőn öltözékével teljesen elkészült s a türelmetlenkedő lordhoz mentegetődző hangon így szólt:

— Bocsánatot Sir, de ön királynője személyét képviseli, Nem illet volna tehát ő felhívását ingujjban fogadni.

281. Mikor a király Andrássy kineveztetése után először járt Budán, lelkes éljenekkel fogadták. A király, kinek balján Andrássy ült, jobbra-balra köszöntgetett, Andrássy persze nyugodtan ült, egyszer mégis megemelte a kalapját. A király ránézett és kérdé:

— Kinek köszönt?

— Édes anyámnak, — felelte Andrássy kissé zavartan, látván, hogy az etiquette ellen vétett. De a király hirtelen megnyugtatta.

— Mutassa meg kérem nekem is, hol áll, hogy én is köszönthessem. —

S a király hátrafelé fordulva emelte meg kalapját a grófnő előtt, kit különben nem ismert.

282. Egy ur tele volt érdemjellel és mindenütt azzal hengegett, hogy ő nem járt utána. Egy nagyon vegyes estélyen Andrássy Gyula gróf is hallotta ezt a mondást.

— Igaza van, — jegyezte meg, — a csuszás soha sem is volt — járás!

283. Inasa azt tanácsolta neki, hogy huzzon posztó csizmát. Andrássy nem fogadott szót s jókora náthával jött haza.

— Persze, a kegyelmes ur mindig okosabb akar lenni mint én, — szólt Miska az egész főúri társaság előtt.

284. *Angulus omnis habet* = Az angol mindent bír.

285. *Die Engländer hüten sich vor den Buren* = Az angolok leveszik kalapjukat a burok előtt.

Angyal.

286. — Legyen az enyém, mint egy angyalt fogom átvezetni az életen.

— Tehát enni nem ad és ruhát nem vesz.

287. — Alig egy órája, hogy angyalnak hívtál s most a ruhát nem akarod megvenni?

— Az angyaloknak nincs szükségük ruhára.

288. — Miért oly elfogult a férfiú, mikor először lebben el ajkáról a „szeretlek“?

— Mert őrangyala minden erejéből visszatartja őt.

289. Részeg (hazamenet): Ma megint lesz dolga őrangyalomnak.

290. Ami a gazdagok gyermekeinek a nevelőnő meg az udvarmester, a szegény gyermekeknél az az őrangyal.

291. — Hova lett a hugom?

— Ég angyala lett belőle.

— Ugy-e az orvosnak ír az Isten, ha angyalra van szüksége?

292. — A férjem valóságos angyal, minden este hon marad.

— Ez természetében rejlik, soha sem volt barátja az élvezeteknek.

293. — A vallástanból tanultam, — szólt a kis grófkisasszony, hogy halála után mindenki a mennyországba jut s az ártatlanok angyalokká lesznek. De ugy-e mama, csak mi grófok?

294. Anya (gyermekéhez): — Ugy nézsz ki, mint egy igazi ördög.

Fiu: — Ugy-e mama, az éppen annyi, mint egy hamisított angyal?

295. — Hadnagy ur nagyon füstöl.

— Az angyalok a fellegekben laknak.

296. Ha az emberek angyalok volnának, paradicsom volna e föld.

297. — Nevelőnőm nem röpül?

— Hogy jut az eszedbe? hiszen a kisasszony nem angyal!

— Pedig édes apa tegnap is annak szólitotta!

— Igazán? no akkor fog is repülni!

298. A szivarom füstje oly illatos, hogy az ég angyalait halom fuvolázni.

299. — Az ön leányai valóságos angyalok.

— Csakhogy az ördögnek sem kellene.

300. Nagyon házsártos volt az anyjuk, végre meghalt. Szótlanul, mogorván állott a gazda, mire a pap vigasztalni kezdte, hogy immár az angyalok között van a mennyben.

— Szegény angyalok! — mormog bajusza alól csöndesen az apjuk.

301. Szemere kérdésére, hogy mikép megy a dolga, így felelt Mészáros Lázár:

— Barátom, mint az angyaloknak: se nem eszem, se nem iszom.

302. — Ön eljegyezte magát? Gratulálok.

— Mondhatom, hogy elragadó teremtés, fiatal, szép és gazdag.

— Tehát félig-meddig angyal.

— És árva.

— Tehát egész angyal.

303. — Nagyon kemény, — szól oda durván egy istentelen katona, midőn az irgalmas nővér átnyújtja neki a főtt tojást, A jó nővér, mintha megdicsérték volna, ismét eltipegett s néhány perc múlva egy másik tojással tért vissza a beteghez.

— Nagyon lágy! — mordul rá ismét a katona még mérgesebben. A nővér anélkül, hogy egy arcizma is megmozdult volna, ismét elsietett a tojással s nyomban visszajött egy edény forrón bugyogó vízzel, egy tojással és egy órával.

— Itt van minden, — szólta szeretetteljesen, — főzze meg a tojást, amint óhajtja.

— Hozzon papot! — szólta a katona. A nővér megütődve s kérdőleg néz rá, hiszen jól tudta, hogy a beteg ez ideig kiméletlenül utasított vissza minden lelki vigaszt.

— No igen, komolyan mondom, mert most már értem, hogy van Isten az égben, mikor ilyen angyalai vannak a földön.

304. Többen utaztak a vonatnak egyik másodosztályu kupéjában. Köztük egy katolikus pap s több divatos istentagadó. Ezek meg akarván tréfálni a szerényen sarokba huzódott papot, kérdezték tőle, hogy miért járdaltak az angyalok Jákob pátriárka álmában föl és alá a létrán, hiszen szárnyakkal lévén ellátva, repülhettek volna.

— Azon az éjjelen az angyalok — felelé szeliden a pap — egész serég hitetlen embert

toloncoltak a pokolba s ott megperzselték a szárnyaikat, minthogy pedig egy éj alatt nem nőtt meg a szárnyuk, szükségük volt a létrára.

A kérdezősködők mintha le lettek volna forrázva, úgy elhallgattak további kérdéseikkel.

305. Egy ur, javakorbeli, de igen hiu aszszonyt következetesen, mindig „angyalom“-nak nevezett. Egyszer észrevevén a gunyt, mondá, hogy az „angyal“ nevet ő meg nem érdemli.

— Sőt ellenkezőleg, — felelé a nyájaszkodó ur — az angyalok az Isten legrégibb teremtményei.

306. *Antilop* = Anti lop.

307. *Anti patikus* = szimpatikus.

308. A német egy hanggal mondja ki a nevét.
Anton.

Anya.

309. Nubiában az a törvény, hogy ha az anyának leánya születik, felnyársalás büntetése mellett nem szabad soha leányával beszélnie. Azt állítják, hogy a legboldogabb házasságok ott vannak.

310. Valaki így szól fiához:

— Milyen boldogok volnánk, ha édesanyádat el nem vettem volna.

311. Ül a fiatal ember a fa alatt. Valaki hátulról megérinti s így szól:

— Te vagy az én édes fiam, de én nem vagyok a te édes apád.

(Ki volt a megszólító?) *Az anya.*

312 — Mama mi voltál kis korodban, fiu vagy leány?

313. — Dusit férjhez kell már adnunk.

— Nem olyan sürgős.

— De már tizennyolc éves lesz.

— Várjon a sorára, majd jön a kellő ember.

— Várjon? miért? hiszen én sem vártam.

314. — Az a fekete folt a nyakán, nemde egy ugynevezett anyajegy?

— Az — de apámtól örökölttem.

315. — Pszt. Vigyázzunk a csókkal, mert a mama fölébred.

— Legyen nyugodt. Megigérte, hogy nem teszi.

316. — Hogy van az, hadnagy ur, hogy önnek nincs bajusza? Hisz atyjának oly nagy szakálnövése volt.

— Ebben a tekintetben egészen az anyámra hasonlítok.

317. — Tudom, hogy udvarlóm ma meg fog kérni. Nem tudom, hogy mit válaszoljak neki?

— Ha szenvedélyesen és tüzesen kér, akkor követelj gondolkozási időt, de ha habozva, immel-ámmal szól, akkor azonnal mondj igent.

318. — Nézd csak, a tanácsosné mily szeretetreméltó: hogyan fárad, csakhogy férjet fogjon leányának.

— Küzd, mint oroszlán, a melynek nem akarják elrabolni a kölykét.

319. A mama tanácsol: Ha táncosod tánc közben megcsipne, ne kiálts... Az apád is így ment lépre.

Anyós.

320. — Beismeri, hogy anyósát tetteleg bántalmazta?

— Igen.

— Akkor hát nem szükséges az anyóst be idézni.

— Talán még is jó volna azt az aszszonyt megnézni, ez is enyhítő körülmény lehetne.

321. — Le akarom magamat vétetni, kedves vőm uram, milyen ruhát vegyek fel?

— Utazó ruhát! — volt a gyors válasz.

322. — Hallotta már, hogy milyen szerencsétlenség történt a tegnapi bécsi vonaton?

— Micsoda?

— Anyósom jött meg.

323. — Ugyan, barátom, hogy vagy képes anyósodat naponkint automobil-sétára vinni?

— Megvan az oka, barátom! Anyósom annyira tele van hintve illatszerrel, hogy mindig elnyomja a kellemetlen benzinszagot.

324. Szeretnék anyósom temetésén lenni.

— Én is.

325. — Nem ajánlhatna valami jó fajkutyát?
Karácsonyi ajándéku! szántam az anyósomnak.

— Ezt melegen ajánlom a jelzett célra.
Az én anyósomat is a mult héten ugyancsak
megharapta.

326. — Azelőtt szerettem vadászni, de
kissé költséges lett a dolog, hát abbahagytam.

— Mennyiben volt költséges?

— Hát valahányszor fogtam a puská-
mat, hogy egy-két napi vadászatra ránduljak
ki, anyósom azt követelte, hogy nagyobb
összegre biztosítsam magam.

327. Ha rablók ragadnák el az anyósát,
kiváltaná-e?

— Attól függ, mily váltságdíjat követel-
nének.

— Hátha ki tudná kölcsönözni a vált-
ságdíjat?

— Akkor is addig húznám, halasztanám
a tárgyalásokat, amíg a haramiák ráfizetné-
nek, hogy csak vegyem vissza ő nagyságát.

328. Ha legyet látsz az anyósod orrán,
üsd agyon.

329. — Borzasztó álmom volt.

— Mit álmodtál?

— Azt álmodtam, hogy török szultán
voltam.

— Hisz' akkor jó dolgod volt! Mert 300
feleséged volt!

— De én ugy álmodtam, hogy 300 anyó-
som volt!

330. A pacsirta fenn énekel, az anyós fenének kell.

331. Nagy mesehallgatás után beszalad a két gyerek s szól az apjához:

— No ugy-e, apám, sárkány nincs is, csak a mesében van?

— Hát hiszen én is azt gondoltam, fiam, míg anyósom hozzánk nem költözött.

332. Biró: — Ön válni akar. Azt állítja, hogy a felesége megverte. Mivel verte meg?

— Magammal hoztam...

Biró: — Mit hozott magával?

— Amivel megvert.

Biró: — Hát miért nem mutatja már.

— Hiszen mellettem áll.

Biró: — Ki áll mellette?

— Hát az anyósom kérem, azzal vagyok én megverve.

333. Vádlott: — Ha lehet, azonnal leül-ném a nyolc napomat.

Biró: — Miért siet oly nagyon?

Vádlott: — Látogatóba jött hozzám az anyósom.

334. — Tudod-e hogy férjhez megyek udvarlómhoz?

— Honnan tudod, hogy elvesz?

— Ki nem állhatja a mamát!

335. — Mennyire igaztalan vagy. Még a mama ide sem ért, máris rágalalmazod.

— Légy nyugodt, mire el fog menni, bizonyosan ő fog ebben a tekintetben előnyben lenni mind a kettőnk felett.

336. Ez a könyv drága ugyan, de az ember agyon kacaghatja magát, ha elolvassa.

— No akkor megveszem az anyósom részére.

337. — Ha férjem haragszik, rendesen azzal fenyegetődzöm, hogy hazamegyek az anyámhoz.

— Rosz politika, azzal fenyegetse, hogy magához hívja az anyját.

338. — Kész a fénykép, tessék haza vinni az anyósának. Ugy-e jó? A megszólalásig hű.

— Igen??! Akkor csak tartsa meg magának, elég nekem otthon az eredeti is!

339. — Fátyol van a kalapodon.

— Meghalt az anyósom.

— Azt hittem hogy gyászolsz valakit.

340. — Nézze azt a honvédet, félig festve van, félig kitömve és mégis úgy néz ki, mintha élne.

— Nem valami különös! . . . Nézze meg az én anyósomat. Az is félig festve van és félig kitömve, mégis igazán él.

341. — A mint hallom, az anyósa nagy beteg. Csakugyan olyan veszélyes az állapota?

— Mindenesetre beteg; de távolról sem olyan veszedelmes, mint mikor egészséges!

342. — Kedves doktorkám, hát ha a családotban fordul elő betegség: azt is magad gyógyítod?

— Az attól függ, hogy ki a beteg; például: ha magam vagyok beteg, akkor Pestről hivatok magamhoz egyetemi tanárt, ha a feleségem beteg, akkor a megyei főorvost hivatom, ha meg az anyósom beteg, őt magam gyógyítom.

343. — Mit tesz a férjed, ha az anyád vizitel nálatok?

— Azonnal meghívja a maga anyját is.

344. Késő éjjel szállt vasutra a vő anyósával.

Nem maradt otthon semmi? — pereg az anyós nyelve. — Itt a kézi kosár? a gyümölcsös kosár? Hát a munkakosaram?

— Minden itt van, csak a szájkosár maradt otthon.

345. Hogy is mondják azt magyarul, hogy Schwieger-Tochter?

— Meny.

— Az ám. Hát akkor a Schwieger-Muttert?

— Pokol.

346. — Sohasem egyezem bele, hogy a leányom magához menjen. Egyszer megsértett és most örülök, hogy megkeseríthetem az életét.

— De hiszen azt jobban megteheti majd, ha anyósom lesz.

347. A haramia jelenti főnökének:

— Kétszer is üzentünk már az ügyvédnek, hogy megöljük fogságunkba került anyósát, ha nem küldi a váltságdíjat; de nem is felelt.

A főnök elborult arccal szól:

— Ird meg neki, hogy ha rögtön nem fizet, visszaküldjük az asszonyt. Ez fog használni.

348. — Miért adod ellenfelednek a leányodat?

— Boszúból. Hadd kapja meg a feleségemet anyósának.

349. — Meddig szokott éjjelenként a korcsmában időzni?

— Nem engedné el eme kérdésre a feleletet?

— S miért?

— A feleségem az anyósommal együtt itt ül a tárgyalóteremben.

350. — Segítség! Vőm uram, mindjárt belefulok!

— Isten áldja meg, kedves anyósom, megbocsátok önnek. Legyen könnyű önnek ez a szép Balaton!

351. — Mért nem érintkezel nőd rokonaival?

— Anyósom a közlekedési akadály.

352. — Kedves anyós, az ön leánya házszartos, összeférhetlen, türheteretlen.

— Hát azt gondolja, hogy odaadtam volna önnek, ha nem volna ilyen?

353. Rögtön jöjj a kéjvonattal. Meghalt az anyósod.

354. — Hogyan költözhattél fel a negyedik emeletre?

— Anyósomnak tilos a lépcsőjárás.

355. — Milyen szerencsétlenség! Az a villa, melyet a mamának béreltünk ki, leégett; csupán a mama menekült meg csodálatos módon!

— A szerencsétlenség nem jelenik meg magában.

356. — Orvos urnak fogalma sincs, menyit kell szenvednem! Egy idő óta férjem a legcsekélyebb dolog miatt is indulatba jön! Nem gondolja kérem, mi lehet az oka?

— A kegyed mamája nincs önöknél látogatóban?

357. A Duna vizébe tegnap beugrott egy anyós,
Uccu rajta, megmenteni, rohan három
[hajós:

De a vő is parton állott... s így kiált

[legottan:

Egy-egy százast fiuk!... aki egy lépést se toppan!

358. Vő: Sohasem fogom átlépni a lakása küszöbét.

Anyós: De én mindennap kétszer az önét.

359. — Miért oly szomorú?

— Hozzám költözött az anyósom és a feleségem is inkább anyós, mint asszony.

360. Doktor ur, hogy van az anyósom?

— . . . Adjon fel minden reményt!

— De kérem, ezt akárhogy lehet magyarázni!

361. — Hogy lehetsz oly barátságos az ügyvéd iránt? hiszen elvesztette pörödet.

— De a fivére, aki orvos, kezelte a boldogult anyósomat.

362. — Megmentettem az anyósát a haláltól. Kihuztam a vízből. . .

— Köszönöm, de most fusson, mert hálából magát dobom a vízbe.

363. — Miért jön el az anyád?

— Hogy neked megmondja az én véleményemet.

364. — Hogy férsz meg az anyósoddal?

— Kevés bajunk van vele.

— Hogy-hogy?

— Hát tudod, négyen vagyunk vőtársak s az öreg fölváltva van nálunk; így tehát együnkre csak egy negyed anyós esik.

365. — Mit csinálsz, ha megnősz?

— Férjhez megyek és te?

— Anyós leszek, hogy megboszulhassam magamat.

366. — Vőm uram, bizony ez nem szép, hogy már oly régóta nem látogatott meg.

— Kedves napamasszony, ne haragudjék, mindennap feltettem magamban, hogy eljövök, de sohasem értem reá; hisz tetszik tudni, a közmondás is azt tartja, hogy: a pokolra vezető ut jó szándékkal van kikövezve.

367. — Nagyon szép öntől, hogy kedvünkért ezt a nagy utat megtette, de most itt is kell ám maradnia — holnapig.

368. — Én nem megyek férjhez.

— Miért nem?

— Mert nem akarom, hogy élceljenek rajtam, ha majd egykor anyóssá leszek.

369. — Mi terved van vasárnapra?

— Nagyon jól fogok mulatni, mert az anyósom szombat este elutazik.

370. — Ne sirj, hiszen anyád szép kort ért.

— De élhetett volna, hiszen mindig azt mondotta, hogy száz évig is élél.

— Azt csak az én boszantásomra mondogatta.

371. Mindent megbocsátának az anyósomnak, csak egyet nem tudok megbocsátani, hogy nem dobott ki, a mikor megkértem a leánya kezét.

372. — Az anyósom karácsonykor igen kellemes meglepetésben részesített.

— Mit ajándékozott?

— Semmit, de nem jött el az ünnepekre.

373. — Miért ellenzik a férfiak, hogy anyósuk velük lakják?

— Mert ez esetben a feleségüket nem küldhetik haza a mamájuk látogatására.

Apa.

374. — Ha apád ezt megéri, a sirjában megfordul.

375. *Accusatus pater, quod concursum fecerit* (Seneca dec. contr. 8.) = Apát azzal vádolják, hogy csődöt jelentett.

376. — Mi az apád?

— Már meghalt.

— Hát mi volt, míg meg nem halt?

— Eleven!

377. — Apa nincs itthon.

— Le kell pecsételni a szekrényt.

— Akkor apa nem tud kijönni.

378. — Nem félsz attól, hogy a mikor megszöktetlek, majd fel fogjuk ébreszteni apádat?

— Megígérte, hogy két órai térelőnyt biztosít nekünk.

379. — Ki az az elegáns ur kertünkben?

— Hiszen az nem elegáns ur, hanem apa.

380. — Miért nevezed az őszt szomorúnak?

— Mert az ősz csunya.

— Akkor hát apa is csúnya, mert ősz, ugy-e?

381. — Nincs is apád.

— Több, mint neked.

382. — Apám, megszerettem egy csinos de szegény leányt, küldd meg a szükséges dolgokat.

— Itt küldöm keresztleveledet és apai áldásomat.

384. — Hogy türheti apa létére, hogy a legnagyobb fia ütlelje a többit?

— Nem érek rá, hogy valamennyit elnászpángoljam; megverem a legidősebbet, az meg tovább adja a kisebbeknek.

383. Él még az ön boldogult atyja?

385. Az apa, akinek valami viszálja van a fiával, felkiált:

— Oh, csak lenne egy millióm!

— Minek?

— Hogy kitagadhatnálak.

386. *Apáca* = Väterchen.

387. *Aponc* = mostoha apa.

388. *Aposztata* = Após atyja.

Ár.

389. Én a Tisza öntésében,
Vagyok csizmadia kezében,
A kalmár portékájában;
Más-máskép mind hármában.

390. *Áradás* = vásárlás.

391. *Aram* = számla.

392. *Aranka* = 10 koronás arany.

Arany.

393. Modern ember alig akad,
Ki énbőlőlem nem akar.
Romlás is kél a nyomomba,
Miattam nincs soknak álma,
Pedig hideg, rideg vagyok,
Bár csillogok. bár ragyogok.
Ember is volt ilyen néven,
Több becse volt, mint énnékem. Mi ez?

394. A föld mélyében születtem,
De amint napfényre jöttem,
Meghóditom a világot
Okozok sok sóhajt vágyat.
Becsem soha meg nem szünik,
Még törött testem is veszik.
Nélkülem nincs fény, disz, pompa,
Sok bajnak vagyok hozója.

395. — Mi a vert arany?

— Mikor szomszéd uram széles jókedvében
„aranyomnak“ szólitja a kis feleségét, aztán
még aznap, uri tempóból, derekasan elveri.

396. — Tud ön hallgatni?

— Tudom, hogy hallgatni arany.

397. — Beszélni ezüst, hallgatni arany.

— Mutasd meg azt az aranyat, mit hallgatással szereztél.

398. — Ezüst vagy arany karperecet kívánsz? Miért hallgatsz?

— Hát nem tudod, hogy hallgatni arany?

399. — Hogyan tetszett a kínai követ bevonulása?

— Csak azt láttam, a mit már Salamon hajói is hoztak: aranyat és majmokat.

400. — Van jeges medve, erdei medve, szürke medve, taposó medve. Tudsz-e még egyet?

— Aranymedve a nagyvendéglőn.

401. A leányka egy aranyat nyelt.

— Doktor úr! szedje ki belőle és aztán felezzük.

402. — Milyen színe van az aranynak?

— Sárga.

— Még azt sem tudja? Aranysárga.

403. — Te nőülsz?

— Igen.

— S milyen koros a menyasszonyod?

— Negyven éves.

— S mennyi a hozománya?

— Százezer korona.

— Akkor azt is mondhatod, hogy már aranylakodalmat ülsz!

404. — Mely ut vezet az ön szívéhez?

— Az arany középut.

Arc.

405. Az arc a jellem jegyzőkönyve.

406. — Az új nevelőnőnek igen szomorú arca van.

— Én is szomorú volnék, ha olyan arcom volna, mint neki!

407. Ne vágjon olyan bús arcot, mint a majom, mikor megtudta, hogy tőle származtatja le magát.

408. Tekintete olyan sanyarú, hogy a tej megsavanyodik, ha rá néz s arca oly ijesztő, hogy félre vernék a harangokat, ha az égen jelennék meg.

409. — Képzeld, orvosom tegnap azt mondta nekem, hogy klasszikus arcom van.

— Elhiszem, mert neki minden klasszikus a mi öreg.

410. — Ez a kalap jól áll, megrövidíti az arcodat.

— No ezt sem hittem volna! Mikor a férjem meglátta, annak alaposan megnyúlt tőle az arca!

411. — Kikérem magamnak, hogy ily buta arcot vágjon.

— Ily csekély fizetés mellett még okos arca is legyen az embernek.

412. — Minden Clownnak kell ily buta arcának lennie?

— Természetes, ha az ön arca volna az enyim, mindjárt kétszeresét követelném mostani fizetésemnek.

413. — Uram, a szemeiből látom, hogy fülig szerelmes belém.

— Ments Isten, csak az arcát elborító foltokat szemléltem.

414. — Kisasszony az egyedüli türhető e fészekben.

— Ön szerencsésebb mint én, én egyetlen egyre sem akadtam.

415. — Micsoda arcot vágsz ma megint?

— Ha tudnék arcokat vágni, neked már réges-rég szebb arcod volna.

416. — Mért néz a tükörbe?
— Hogy tisztességes arcot láthassak.

417. — Hogy-hogy, önnek mindkét orcája dagadt?

— Az egyiket a szakácsné pofonütése okozta, kit megakartam csókolni, — a másikat a feleségem, ki tetten ért.

Arckép.

418. — Kinek az arcképe ez?

— Nem tudom.

— Kit szoktunk mi otthon annyit emlegetni?

— A nagyapát.

— Hogy szoktad emlegetni a nagyapát?

— Én sehogyan! De a mama, az rendszeren azt szokta mondani, hogy az öreget is régen elvihette volna már az ördög.

419. — Mióta megnősültél, nem is vétetted le magadat?

— Nem, mert az anyósom nálunk lakik.

— Hát még az is ok?

— A fényképész nem akar levenni.

— Miért?

— Mert igazán nem birok nyájas arcot vágni.

420. Csak aztán úgy vegyen le engem meg az anyjukomat hogy, a ki nem is látott, ránk ismerjen!

421. — Egész képet kíván vagy mellképet?

— Hát ha az anyjukomat egészen rá birja hozni egy képre, jobb szeretném.

422. No, egészen szépen festette meg a húgomat. Ha emgem is lefest ily csinosan, mindjárt két képet is rendelek.

423. — Remélem a kép sikerül!

— Asszonyom, olyan szép lesz az arcképe, hogy rá sem fog ismerni.

424. — Fényképész ur, szeretném ezt a kis babát lefotografáltatni. Mibe kerül egy kép?

— Egy kép hat forintba, de tucatja sokkal olcsóbb.

— Oh annyi ideig már csak még sem szeretnék várni!

425. — A kép sikerült, de az arcom nagyon halvány.

— Még nincs kifestve.

426. — Ezen a fényképen nagyon barátságos arcot vág. . . Vajjon mire gondolt?

— Hát arra, hogy a fotografusnál egyszerűen lealkudtam a képek árából.

427. — Mit csinálsz? kérdi a diák pajtását.

— A tanár ur arcképét nézem; a természetben nem néz ki olyan okosnak, mint így.

428. — Ez igazán érdekes kép.

— Igen, én is szeretem . . . Engem ábrázol két éves koromban édes anyámmal.

— Ugy? Szabad tudnom, hogy melyik alak nagysád, és melyik az édes anyja?

429. — De ez a kép egy cseppet sem hasonlít hozzám!

Festő. — Tán azt akarná, hogy azért a csekély honoráriumért még hasonlítson is.

430. Nézi a paraszt ember a szép arcképet és felkiált:

— Akárki legyen, de el van találva.

431. — A kép szépen van festve, de hogy választhatott oly csúf modelt.

— Hiszen az anyám.

— Ezer bocsánat — önnek igaza van, ezt mindjárt észre kellett volna vennem, mert önnek teljes hasonmása.

432. — Tudod, miért engedte meg a bároné, hogy arcképét, kiállítsák?

— Miért?

— Hadd lássa mindenki, hogy az arcszine éppen olyan, mintha festve volna!

433. — Az én házi kisasszonyom arcképe. Úgy-e a megszólalásig hű?

— Nem rossz, csakugyan. De hogy teljesen hasonlítson, nem ártana kifesteni.

434. — Eljöttem vigasztalni a férje halála alkalmából, azt gondoltam, hogy a legnagyobb bánatba elmerülve találok s ime kártyázik.

— Oh plebános ur, a boldogult után nem maradt arckép s a tök alsó oly nagyon hasonlít rá.

435. — Szeretném feldiszíteni a termemet.

— El fogom önnek küldeni az arcképemet.

436. — Az a zálogos oly különösen nézett reám . . .

— Hiszen ismer . . . Sokszor látta a képedet.

— Hol?

— Hát az órám belsejében.

437. — Ez a kép engem ábrázol, mint gyermeket. Első rangu művésztől való.

— Kétségkívül régi mester!

438. — Azt hiszem, Leona az új fényképén rendkívül jól van eltalálva.

— Miért?

— Mert senkinek sem akarja megmutatni.

439. — Hasonlít majd az arcképen hozám?

— Ha éppen akarja . . .

440. — Miért fest ilyen vénnek?

Legalább tovább hasonlitanak arcképeim.

420. *Arisztokrata* = Uradalmár.

Árnyék.

421. Az árnyék jelképe az életnek. Reggel óriás, mint az ifjú reménye, délben csökken, este elenyészik.

422. — Nem érdemled meg, hogy a nap süssön reád.

— Azért is feküdtem az árnyékba.

423. Mit csinálhat az ember tudta és akarata nélkül?

— Árnyékot.

Árok.

424. Egész földből földben vagyok s védelmezek,
Kártételtől szegényt, gazdagot őrizek:
Vágd ketté négy tagom, majd kettővel szurhatsz,
Kettejével pedig elméket megvihatsz.

Áron.

425. Azt mondta az öreg Áron:
Meg nem teszem semmi áron.
426. Börrel kereskedett a vén Áron,
Vásárookra járt egy vén számaron,
De a számar megakadt az árkon,
S így Áron nem volt a vásáron.
Vala neki felesége: Sára,
A férjével járt ő a vásárra,
De a Sára megakadt a sárba,
S így Sára nem ért a vásárra.

Árpád.

427. A gótok bőbeszédű követet küldöttek Árpádhoz.

— És mi a válaszd? — kérdezte végre a követ.

— Mondd meg otthon — felelt Árpád, hogy a míg te beszéltél, addig én hallgattam.

428. *Ártány* = jégeső.

Árva.

429. — Mi lett az angol trónörökösből Viktória halála után?

— Apátlan, anyátlan árva.

430. *Nilus arva rigat.* = A Nilus ringatja az árvát.

431. — Ejnye, rossz fiú! Kövekkel hajtalsz! Ha a szüleid meglátnák . . .

— Nem félek! Árva vagyok!

432. Minden vásárkor feljött a falusi ember rendszeren a fővárosba. Egy ilyen alkalommal látta az árvaház finövéndégeit sétálni.

— Mi az? — szól csodálkozva szomszédjához, — ezek az árvák nem akarnak nőni. Már husz éve, hogy a városba járok és ezek a fiúk most se nagyobbak, mint a mikor legelőször láttam őket.

433. *Árvaszék* = kiadó mézszáros üzlet.

434. *Árverező* = csizmadia.

435. *Ásó* = vakand.

436. *Ásvány* = gödör.

437. *Asz-dur* = lövés vaddisznóra.

438. *Aszkór* = hazard játék.

Asszony.

439. Nem az a legjobb asszony, a kiről legkevesebbet beszélnek, hanem az, a ki legkevesebbet beszél.

440. Az asszony nagy a balsorsban, de pici a jólétben, mert hiu.

441. Szánlak titeket óh asszonyi állatok,
De nem azért, hogy kopasz az állatok,
Hanem azért, mert oly gyengén állatok,
Mint a nádszál, mint a nádszál,
Óh asszonyi állatok. *Vida József.*

442. Mutatja az anyóka az urának az opera portását:

— Ez az uri ember bizonyosan a feleségét várja, a ki valahol eltrécseli az időt. No hiszen, a kit akkora bottal vernek meg...

443. — Az én feleségemnek okos és művelt asszonynak kell majd lennie!

— Igen ám, de hátha ő is ilyen kíváncsakkal akarna férjet választani?...

444. Ügyes asszony nem veszi észre, ha észreveszi, hogy észreveszik.

445. Volt valamikor egy olyan uri asszony, a ki se nem irt, se nem olvasott, se nem vart soha, és csak azért, mert szégyenlette a szemüvegét feltenni.

446. — Mi oka annak, hogy némely ország törvényei megengedik a királynak már tizennégy éves korában a trónra lépést, ellenben házasodni csak tizennyolc éves korában szabad?

— Mert az asszonyt sokkal nehezebb kormányozni, mint a királyságot.

• 447. — Mit jelentsen az, hogy Minerva Jupiter fejéből került ki?

— Hogy Jupiter feje tele volt asszonyokkal.

448. — Neked asszony az ügyvéded?

— Igen.

— Hogy jöttél erre a gondolatra?

— Ugyan kérlek, hiszen egy férfi a feleségemmel soha sem győzné a replikákat.

449. — Hogy van az, hogy a mi baktérünk mindig csak azt kiáltja: „Halljad háznak ura!” Miért nem kiált az asszonyoknak is?

— Az asszonyoknak hiába papolna akárki is.

450. A tanító (egy hajdani leánynövendékéhez, akit mint asszonyt látott viszont):

— Igazán nem tudom, te-nek szólítsalak-e, vagy magázzam-e önt?

451. — Igazán olyan ekszcentrikus az az asszony?

— De mennyire! Képzeld csak, azért jár az operába, hogy zenét hallgasson.

452. Édes Istenem, az asszony mindig oly idős, a minőnek — azt reméli, — hogy nem látszik.

453. Az asszony zöldbe megy. A kupéból még odakiáltja a férjének:

— Hanem aztán mindennap szidd ám össze a cselédeket, különben el lesznek kényeztetve, mire hazajövök.

454. Nem igaz, hogy a nők nagy igényűek. Lám, minden asszony meg van elégedve — önmagával.

455. Szép és hü asszony ép oly ritka, mint egy idegen költőnek tökéletes fordítása: mert a fordítás rendesen nem szép, ha hü, s nem hü, ha szép.

456. *Egy asszony* = lárma;
két asszony = zenebona;
három asszony = nagyvásár;
négy asszony = {nemzetközi hangver-
 seny harmonia nélkül.
öt asszony = {égiháboru mennydör-
 géssel s villámlással;
hat asszony = eleven pokol;
hét asszony = valóságos végítélet.

457. *Asztag* = csúzos láb.

Asztal.

458. Négy lábam van, mint a lónak,
 Csak úgy járok, hogyha tolnak,
 Üresen nem sokat érek,
 S néha úgy is megterhelnek:
 Szinte görnyed vállam bele —
 Nincs ház, hol helyem ne lenne,
 Ha köröttem társaság ül,
 Az én arcom is földerül.

459. — Tizenhárman ülnek az asztalnál,
 ez kellemetlen.

— Távozzék s akkor csak tizenketten lesznek.

460. Az asztal inog s így nincs biztonságban az, ki alája kerül.

461. Az új szolgálka először tálalt. Miután a pecsenyét már felül körülhordotta, oda szóltak neki:

— Le a tállal!

Az inas az asztal alá tette a tálat s a kutyák azonnal neki estek.

462. — Örülök, hogy veled *egyedül* ehetem.

— Ha te nem volnál az asztalnál, *egyedül* ehetném.

463. — Miért kiabáltál a szomszéd asztalnál, talán süket a vendég?

— Nem süket, de egy szót sem tud magyarul.

464. *Atheista* = teagyülölő.

465. *Automata* = a ki önmaga ellen veszíti el a sakkpartit.

Bab.

466. A plébánosnak a kocsisa, a babfözeléknek esküdt ellensége volt és ez ellen-szenvet úgy mutatta ki, hogy valahányszor bab volt ebédre, ő mindig kifordított kanállal nyult a tálba és így nem is került kanálára semmi.

Később a kocsis elkerült a plébániáról és megnősült; de mint ilyen nagy szegény-

ségre jutott, miért is eljött a plébánoshoz és kérte, hogy bármivel segítene rajta; a plébános, minthogy sok babja volt, azt ajánlotta föl egykori cselédjének, a minek az igen megörült. Midőn azonban a kocsis zsákját tartá a padláson, hogy a plébános egy pár lapát babot mérjen bele, a plébános visszaemlékezve a kocsis egykori finyáskodására, kiforditá a lapátot és így kezdte lapátolni a babot. Midőn az egykori babgyüölőt bosszantotta a tréfa, a plébános kifakadt:

Ha kifordított kanállal etted nálam a babot, megérdemled, hogy most kifordított lapáttal mérjek neked.

Babona.

467. — Nézd csak: tizenhárman vagyunk!

— Csak nem vagy babonás?

— Szó sincs róla; de mikor csak tiz személyre főzettem!

Bagi.

468. A csongrádmegyei uj főispán a telekkönyv nyomán hivatta meg vendégeit, így kapott meghívót Bagi. Meg is jelenik, nem eresztik be, csak frakkban, vesz tehát frakkot, de mikor a többi vendég kanállal meríti a levest, Bagi fölemelte az ujdonat uj frakk jobb szárnyát és belemártogatta a levesbe, nyugodtan szólva: Miután a frakkom hivatalos, hadd egyék ő.

Bagoly.

469. Öt bötüs; a hárma helység túl Hatvanon,
Ennek fejét véve, vénség a nyakadon;
Négyét forgasd össze, tavasszal vissza tér;
Az egész is madár, úgy lát mint denevér.

Bagó.

470. Skorbutban szenvedett a legénység
nagy része. A tábori orvos ötven bot bünte-
tés terhe alatt eltiltotta a bagózást.

Azonban egy vén huszár sehogy se tudta
feledni s talán nélkülözni se a természet-
től régi szokást s jó marok bagót pófájába
nyomott.

Az utca sarkán jövő ezredes látta az
egész műtétet, s midőn a szokott tempóval
tisztelgő huszár előtt menne, hirtelen rákiált:

— Mi van a kend szájában?

A vén kopé nagyot nyelt s meg sem
mozdított arcizommal nyugalmasan viszonzá:

— Semmi, ezredes ur!

Igaza volt, mert a nagy marok bagót
egy nyeléssel eltemette.

471. Dobd el fiam, azt a szivart..

Óh, persze!... Tessék csak másutt ke-
resni; ez még nem való bagónak.

Baj.

472. — Mi baja asszonyom?

— Kérem-én báróné vagyok.

— Ebből a betegségből nem gyógyíthatom ki.

473. — Mi a baja?

— Nem tudom.

— Étvágya jó?

— Igen.

— Az ivás jól esik?

— Igen.

— Jól alszik?

— Igen.

— No hát várjon, majd írok valami szert, ami rögtön segíteni fog mindezekben a bajokon.

474. Az ön baja felettébb veszélyes, ha egy órával később jövök, már tegnap meghalt volna.

475. — Mi baja van az öregemnek? De ha valami nagyon veszedelmes, kérem, mondja latinul, hogy meg ne értsem.

476. — Minden tengeri fürdő dacára is, még mindig nagyon kevés a betegem. — Szinte sok is egy kicsit az az állandó egészség-járvány.

— Venne csak el engem, kedves doktor ur, majd meglátná, hogy mennyi baja lenne magának egyszerre énvelem.

477. — Valami baja lehet a fiunknak.

— Miért volna baja? Hiszen azt írja, egészséges.

— Igen ám, de ez az első levél, melyben nem kér pénzt.

478. — Önnek nincsenek gyermekei, talán családi baj?

479. — Nagy szerencsétlenség. . .

— Jaj, mi történt?

— A maga pénztárosa . . .

— Megszökött!!!?

— Nem; megütötte a szél.

— Hála Istennek! Már komolyan megijedtem.

480. Mikor az ember iszik, csak az fáj: hogy nem alhatik. Mikor az ember alszik, csak az fáj, hogy nem ihatik! Biz e mind a kettő elég baj, kivált összevéve.

481. Vitték az ördögök a pokolba, szánakozva mondotta valaki.

— Ennek már rosszabb dolga nem lehetne.

— De hogy nem—válaszolt,—ha én nekem kellene vinni az ördögöket, még rosszabb volna a dolgom.

482. — Volt-e már baja?

— Igenis volt.

— Mi?

— Tüdőgyuladásom.

— Ugy értettem: büntetve volt-e?

— Azt már nem mondom!

484. — Miért nem vett el nagyobb természetű nőt?

— Mert két baj között mindig a kisebbet szoktam választani.

485. A plébános avval vigasztalja az özvegy férjet, hogy neje az Istennél van.

— No tudom, meggyülik vele a baja, — válaszolá.

486. — Mi nagyobb baj az állandó hadseregnél?

— A futamodó hadsereg.

Bajnok.

487. Két tagból állok; közös elsőm emberi sorsban, S ritka, ki nem küzdik vele, még ezen életet éli: Másodikom feje elveszvé, sok bölcs fejeket tör. Ellenség seregét kaszabolva, lerontja egészen; Árpád vére! — sokat nevezél így férfiad közt.

Bajusz.

488. A három betűje jele az inségnek, Másik hárma pedig vizi mesterségnek; Összesen ha veszed, disze a magyarnak; Kár, hogy ezt nem szabad viselni a papnak.

489. Mikor a magyar a bajuszát jobb felé pödri, azt jelenti, hogy *lehet*, de mikor balra huzza, annak az a jelentése, hogy *nem lehet*.

490. *Mariska*: Azt mondta a néném, hogy magának van a legszebb bajusza a városban.

Nénje: Hogy beszélhetsz ilyeneket! Nem tudsz hallgatni?

Mariska (méltatlankodva): Hát nem te adtál tiz fillért, hogy a bácsi előtt mondjam el, hogy mit mondtál?

Baka.

491. *Baka* = gyalogjáró.

492. — Mi a különbség a huszár és a baka között?

— Az első a huszár. Azután jön egyszer semmi, azután másodszor is semmi, meg harmadszor is semmi. Azután messze, de igen messze egy szörnyűséges nagy semmi, azután jön egy határ rongyos csizma, azután jön a . . . baka.

493. Ne nyujtsa ki kend a nyakát, mint a kakas, mikor a hajnali kukorikolásra készül.

494. *Ezredorvos*: Hol érzed magadat roszul?

Baka: A regementnél.

Bakter.

495. Nocte custodes iussi sunt omnia in urbe continue tutari = A bakterok parancsot kaptak, hogy egész éjszaka folytonosan tutuljanak.

496. Hogyan szerzi meg az éjjeli őr mindennapi kenyerét?

497. — Éjjel tud-e jól aludni?

— Dehogyan tudok.

— Aztán nem gondolja, hogy mi oka álmatlanságának?

— Bakter vagyok!

498. — Mi lesz a fiából?

— Bakter.

— Elvégezte már a bakteorológiát?

496. — Hát maga bakter? Az éjjel megint tolvajok jártak a kertben és maga nem fogta meg őket?

— Hát tehetek én róla, hogy ha az udvarban járok, a kertbe mennek; ha meg a kertben öröködöm, az udvarban lopnak a tolvajok.

499. — Óh én szerencsétlen, ismét két óra után jössz haza.

— Vigasztalódjál, hátha éjjeli őr volnék, még tovább maradnék el.

500. Budavárában két éjjeli őr van, az egyik éjjeli őr éjfél előtt áll őrt, a másik éjjeli őr éjfél után áll őrt. Az az éjjeli őr, a ki éjfél után áll őrt, szeretett volna éjjeli őr lenni, a ki éjfél előtt áll őrt, felkereste tehát azt az éjjeli őrt, a ki éjfél előtt áll őrt s imígyen szól hozzá:

— Én, éjjeli őr, a ki éjfél után állok őrt, szeretnék éjjeli őr lenni, a ki éjfél előtt áll őrt, avval a kérelemmel járulok tehát ön elé, éjjeli őr, a ki éjfél előtt áll őrt, legyen szives éjjeli őr lenni, a ki éjfél után áll őrt, hogy én, éjjeli őr, a ki éjfél után áll őrt, éjjeli őr lehessek, a ki éjfél előtt áll őrt. — Mire az éjjeli őr, ki éjfél előtt áll őrt, imígyen válaszolt:

— Ha ön, éjjeli őr, a ki éjfél után áll őrt, éjjeli őr óhajt lenni, a ki éjfél előtt áll őrt, ezen óhaját természetesen csak úgy érheti el, ha én éjjeli őr, a ki éjfél előtt állok őrt, éjjeli őr leszek, a ki éjféi után áll őrt, minthogy azonban én éjjeli őrnek lettem ki-nevezve, a ki éjfél előtt áll őrt, ön meg éjjeli őrnek, a ki éjfél után áll őrt, szükséges, hogy elmenjünk a kerületi előljárósághoz és bejelentsük, hogy ön éjjeli őr, a ki éjfél után áll őrt, szeretne éjjeli őr lenni, a ki éjfél előtt áll őrt, a mi csak úgy lehetséges, hogy én éjjeli őr, a ki éjfél előtt állok őrt, éjjeli őr leszek, a ki éjfél után áll őrt, hogy ön éjjeli őr, a ki éjfél után áll őrt, éjjeli őr lehessen, a ki éjfél előtt áll őrt, — ha aztán az előljáróságnak nincs kifogása az ellen, hogy én éjjeli őr, a ki éjfél előtt áll őrt, éjjeli őr legyek, a ki éjfél után áll őrt, akkor elérheti azt a célját, hogy ön éjjeli őr, a ki éjfél után áll őrt, éjjeli őr lehessen, a ki éjfél előtt áll őrt, ha azonban az előljáróság nem engedi meg, hogy én éjjeli őr, a ki éjfél előtt állok őrt, éjjeli őr lehessek, a ki éjfél után áll őrt, akkor természetesen nem teljesíthető abbeli óhaja, hogy mint éjjeli őr, a ki éjfél után áll őrt, éjjeli őr lehessen, a ki éjfél előtt áll őrt.

Bál.

501. Hölgyek mulatsága és a lánchid között mi a különbség?

Az első nőbál, a másik himbál.

502. — Édes apám, váltson jegyet a bálba.

— Nem bánom, de a bál után te váltss jegyet.

503. — Hová sietsz?

— Megyek az álarcos bálba!

— Micsoda álarcod lesz?

— Minek nekem álarc?

— Igazad van.

504. — Nem szégyelled magadat, hogy így rongyos ingben mégysz a bálba?

— Nem baj, hiszen az új atlaszruha eltakarja.

505. — Nagyon áthültem reggel a kismisében. Este anyámmal a táncmulatságban voltam, táncoltam kivirradtos-kivirradtig, reggel hazamentünk gyalog, a reggeli üde lég balzsamként érintett, de most a szobát kell őriznem, többé soha sem megyek a ...

— Bálba?

— Nem, a templomba.

506. Bált adtak és meg nem hívtak, a jövő héten én is adok bált és senkit sem hívok meg.

507. — Elmehetek-e a mai bálra gróf létemre?

— Miért ne, nem fogja senki észrevenni, hogy gróf.

508. — Nem mehetünk bálba; nem győzöm a sok ruhát.

— De igazán nem kell sok ruha.

509. — Szeretnék a jogászbálba menni, de nincs, mit magamra öltsek.

— A bálokon manapság a nők annál kapósabbak, és kíváncsiabbak, minél kevesebb ruha van rajtuk.

510. Az éltesebb, de kissé dölyfös kisasszonyt a jogászigyerek kéri fel táncra.

— Én gyermekkel nem táncolok, — kosarazta ki a kisasszony.

— Bocsánatot kérek nagysád, — vágja vissza a jogászigyerek, — nem tudtam, hogy áldott állapotban van.

511. — Eljöttem kimenteni magamat.

— Miért?

— Hogy tegnap nem jöhettem el az estélyre.

— Hát nem is volt itt?

512. Rendező: (a kofához, ki puttonnyal a hátán akar bemenni a bálterembe):

— Hát maga mit keres itt?

— Hallottam, hogy itt petrezselymet is szoktak árulni, — hát én hoztam volna egy puttonnyal, ha el tudnám adni.

513. — Urat, kinek sok eladó lánya volt, megszólít az ismerőse:

— Miért nem küldöd leányaidat néha bálba?

— Minek? A jó bor cégér nélkül is elkél.

— Igen ám! De mégis csak jó, ha néha-néha megköstolgatják.

514. Mért nem jelent meg tegnap este a társasvacsorán?

— Egyenruhámban a feleségem volt bálon.

515. — Ez már a tizedik bál lesz az idén, amibe el akarsz menni! Mit gondolsz, hová jutunk mi ezzel a folytonos bálozással?

— Az ujságba!

516. — Hol voltál?

— A feleségemnek voltam vásárolni bálhoz valókat.

— S mit vettél?

— A fodrásznál haját, a patikárusnál pedig pirosítót.

Bálint.

517. Ne átkozd, ráncos homloku

Filozófus, hármamot;

Hiszen a kedvderítésre

Az is szükséges itt-amott:

Mondd vissza már, ha van eszed,

Ugy minden nap hasznát veszed,

Végem elöljárót illet:

Egészt, mint mártírt, tiszteled.

Bankár.

518. — A hegedű, amelyen az előbb vendégeinek játszottam, kétszáz éves.

Bankár: — Jaj, csak nem vették észre, hogy olyan ócskaság?!

519. — Bankár ur, melyik volt az első szó, melyet kis csemetéje legeslegelőször kiéjtett: papa vagy mama?

— Kupon!

520. — Én leánya kezét kérem.

Bankár: — Nagyon sajnálom! De én efajta pénzügyleteket elvből nem bonyolítok le.

521. — Nekem adhatná a leányát.

— Nincs leányom.

— Micsoda bankár, ha leánya sincs?

522. Estek a papírok, lehangolva járkel a bankár s az őt vigasztalni akaró lelkészhez ingerülten szól:

— Ön könnyen beszél, önnek nincsen pénze.

Bankó.

523. — A szegénységnek is megvan a maga előnye.

— Azt már bajosan hiszem.

— Pedig úgy van. Ép ma olvastam a lapban, hogy egy ur ragályos betegséget kapott a bankjegyek olvasása folytán. Ilyesmi velünk nem eshetik meg!

524. — A hadnagy egészen bele van bolondulva a leányunkba. Mindenki azt hiszi, hogy hipnotizálva van.

— Nem annyira hipnotizálva, mint inkább banknotizálva.

Bánya.

525. Ne keresd ezt a földszinén,
Mert ércekkel lakozik,
Röviden ne mondd asszonynak,
Mert, hidd, hogy megharagszik,
Fej nélkül a gyermek teszi,
Szélről végről egynek veszi.

526. — Tudsz a közelben valami bányát?

— Igen, az én nagynénikémet: *arany* van a fogain, *ezüst* az erszényében, az orra meg *rezes*.

Barát.

527. — Ugy mutattad be az imént azt az urat, mint legjobb barátodat, de a nevét nem mondtad meg.

— Igazad van, de a nevére már nem emlékszem.

528. — Milyen derék uri ember ez!

— Hiszen csak pár órája ismered.

— Nem baj! Pár óra alatt — gyermek-kori pajtások lettünk!

529. — Vallja csak meg, tegnap kissé féltékeny volt Juliskára!

— Hogy tehet föl rólam ilyesmit?! Hiszen az a kacér, könnyelmű, kiállhatatlan teremtes — a legjobb barátném!

530. — Sajnálom, nem lehetek a neje, csak barátnője, testvére.

— Beszélt már kedves mamájával?

— Miről?

— Hogy adoptáljon.

531. — A grófné nagyon hanyag és rossz anya.

— Honnan tudja nagysád?

— Én vagyok a legjobb barátnéja.

532. A jezsuita és a vörös szakállu kapucinus összeszólalkoztak.

— Nem tudom, milyen volt Judás — szólt a jezsuita — de ha jól emlékszem, azt olvastam róla, hogy vörös szakálla volt.

— No azt nem merném állítani — válaszolt a kapucinus — hogy Judásnak vörös szakálla volt, de hogy Jézus társaságából való volt, azt biztosan tudom.

Barom.

533 — Ha sokáig tart a hőség, minden barom elpusztul.

— Csak a nagyságos urat tartsa meg a jó Isten.

534. Miután alólirott barom orvos óhajtok lenni . . .

Bátorság.

535. A bátorság az, ha a katona a saját halálos ítéletét minden remegés nélkül mindaddig felolvassa, míg éhen hal.

536. — És még három palackkal ivott! Hát nem lett volna elég magának egy palack is?

— Az első után még nem volt elég bátorságom annak bevallására, hogy nem tudok fizetni.

537. — Én csak nagyon bátor emberhez megyek nőül!

— Ha magát valaki nőül veszi, az már elég bizonyíték arra, hogy bátor ember!

Becsülés.

538. Idővel fogy az ember becsülése is. Mikor a gróf urnál szolgáltam, még a méltóságos asszony is azt mondta, hogy: „Fogjon be kend János bácsi.” Most meg, hogy ehhez a zsidóhoz kerültem, még a legkisebb kölyök is azt mondja, hogy: „Hallja maga János!”

539. — Véghetetlenül nagyra becsülöm leányát.

— No már annyi vagyona még sincs.

540. — Mennyire becsülsz?

— Ezer forintra.

— Ennyit az ujjamon levő gyűrű is megér.

— Azt is beleszámítottam.

541. — Megvan az a hibám, hogy nagyra becsülöm magamat.

— Ezért aztán mások nem is becsülnek.

Becsület.

542. — Hallja, tegnap megint rossz huszast adott vissza. Ez nem becsület.

— Tessék ide adni, beváltom én.

— Persze, mikor már másnak a nyakába sóztam!

543. Verekedtek egymással két falu legényei. A bíró arra vetődik, s rájuk rivall :

— Mit csináltok itt gazemberek ?

— Hát, becsületet szerzünk a falunak,
— felelék azok.

544. Adjon nekem addig helyet a műhelyében, míg majd becsületes mesternél munkát lelek.

545. — Manapság sok kell ahhoz, hogy valaki becsületes ember legyen.

— Évi két ezer korona.

546. — A város kapitányi hivatalába beállit a szűrös atyafi. Kivesz zsebéből egy pompás bicskát, leteszi a kapitány elé és megszólal :

— Itt adnak jutalmat a becsületes megtalálónak ?

— Itt.

— No hát akkor itt a bicska.

— Találta ?

— Igen.

— Jól van, majd kihirdetjük, — folytatja a kapitány.

— Miért ?

— Hát, hogy átvegye a gazdája, a ki elvesztette.

De önérzetesen felel erre az ember :

— Hiszen, könyörgöm, ezt a bicskát én vesztettem el! . . .

547. — Ugyan apa, mi az: becsületes ember?

— Olyan ember, a ki még nem volt becsukva.

548. Fiam, légy mindig becsületes, lám tegnap valaki 100 korona helyett 100 forintot adott, nem tudta senki, megtarthattam volna az egészet, de mert becsületes ember vagyok, megosztottam az üzlettársammal.

549. — Menyasszonyom a te közeledben esett el, miért nem siettél hozzá?

— Mert becsületes vagyok, nem nyulok a máséhoz.

550. — A becsületesség legtovább tart.

— Mert ritkán használják.

551. A kézműves beterjesztette a számlát.

— Nincs pénzem, — szólt Jones Pál.

— Éppen most egyenlítette ki egyik tartozását.

— Az becsületbeli tartozás volt.

A kézműves a tűzbe dobva a számlát, szólt:

— Most ez is becsületbeli tartozás.

Jones fizetett.

Becsületszó.

552. — Becsületszavamat adom: nyolc nap múlva ismét pénzéhez jut.

— Ezt a multkor is mondotta, de szavát nem tartotta meg.

— De most megtartom, becsületszavamra, megtartom.

553. — Adjon 100 koronát, zálogul a becsületszavamat adom.

— A becsületszava már rég hever nálam, más zálogot kérek.

554. — Birom az ön becsületszavát.

— Hát tartsa meg magának.

Béka.

555. Hajó, hajóslegény, evező lapátom,
Mind egy testté nőve van, édes barátom,
De, ha a vizekben szükséget szenvedek,
Már a föld hátán is szintugy elügetek.

Béke.

556. — Mért nem nőszül?

— Az örök béke hive vagyok.

557. — Utazni készül?

— Csak a színházba. Ma a „Családi békét“ adják, ilyet még nem láttam.

558. Nagyobb csapás magánál a bajnál is, ha nem tudjuk békével viselni.

559. Irni nem szabad — bárha gondolkodni se volna szabad, mindjárt béke volna a földön.

Béla.

560. Több ily nevezetű királyaink voltak,
Dicső érdeműek; be kár, hogy megholtak!
Vége nélkül bent van, néha meg is eszed:
Ha vágysz, közepének gyakran hasznát veszed.

Bélyeg.

561. — Erre még egy bélyeg kell.

— Minek?

— Azért, mert nehezebb, mint kell.

— Hiszen ha még ráteszünk egyet, még nehezebb lesz.

562. Feleség (férjéhez): Ragaszd fel csak ezt a bélyeget a levelemre, . . . oly sokat beszélgettünk ma délután, hogy a nyelvem teljesen kiszáradt.

563. — Megkapta leveletem, a melyben kérdeztem, hogy eljön-e hozzám feleségül?

— Meg.

— Miért nem válaszolt?

— Mert nem küldött postabélyeget rá.

564. — Miért van februárban csak 28 nap? — kérdé a falinaptárra mutatva a tanító.

— Hogy a bélyegnek helye legyen.

Bemutatás.

565. — Csaló, gazember, társadalom alja, szemét, kötni való zsivány!

— Én pedig — Schwartz vagyok.

566. — Uram, ön nagy disznóval játszik.

— Tudom, de mintha előbb más nevet mondott volna?!

567. Vilmos német császár Karlsbadban incognito lévén, senkivel sem társalgott.

Odry alispán köszöntésére ismételten csak röviden jó napot mondott.

Erre Odry magát bemutatja.

— Szép, — szólt a császár röviden.

— És kihez van énnekem szerencsém? kérdi Odry.

— Poroszország királya vagyok, — válaszolt.

— Az is szép, — jegyzé meg az alispán.

568. — Tetszik egy parti piké?

— Köszönöm, nem kártyázom.

— Hát akkor egy pohár borocskát igyék meg velem.

— Köszönöm, nem iszom.

— Gyujtson rá! Java Flor de Habana.

— Köszönöm, nem dohányzom.

— Legalább engedje meg, hogy bemutassam családomnak.

— Köszönöm, nem házasodom.

569. — Van szerencsém bemutatni Lichtenberg barátomat, ki távolról sem oly félkegyelmű, mint a milyennek kinéz.

— És éppen ez a különbség kettőnk között.

570. — Mi a neve?

— Háboru.

— Hány éves?

— Harminc.

— A harmincéves háboruhoz van tehát szerencsém!

571. — Én azt gondoltam, hogy ismerősöm s ezért feléje tartottam, ő azt gondolta, hogy ismerőse vagyok s azért felém sietett, végre beláttuk, hogy mindketten csalódtunk, egyikünk sem volt az, minek egymást gondoltuk.

572. — Uraságod ismerősnek tűnik fel, aligha nem találkoztunk már valahol.

— Az meglehet, mert én ott igen sokszor megfordulok.

573. Én báró Auguszt vagyok!

— Én gróf Szeptember!

574. Kortes köruton történt.

— Megállj barátom, — szólott a jelölthöz egy ur — ebben a községben nekem kell először szólani, mert itt bizony bizalmatlanok az emberek azok iránt, a kiket nem ismernek.

És kezdett szólani.

— Ti ismertek engem.

(Közbeszólás: Nagyon jól, már régen fel kellett volna akasztani.)

Az ur csak beszélt tovább, de arra soha sem hivatkozott többé, hogy „ti ismertek engem!”

575. Meghajtja magát az öreg ur előtt egy vékony legényke s bemutatja magát:

— Én Kövér vagyok!

— Ne mondja, öcsém, vagy tréfálni akar velem, mikor ilyen nagyon is vékony!?

576. — Hogy hívnak kedves leánykám?

— Hölgyek nevét nem szokás kérdezni, ezekkel szemben az ur nevezi meg magát.

577. — Van szerencsém bemutatni legjobb barátomat.

— Kedves férje már sokat beszélt nekem az ő Józsájáról.

— Bocsánat, engem Irmának hívnak.

578. Hárman vagyunk: két leány és egy fiu, — a fiu én vagyok.

579. — Kisasszony, nem tudom honnan, de oly ismeretlennek találom, hogy bátorkodom magamat bemutatni.

580. Ez a nőm, ez a másik a leányom, — a fiatalabbik a leányom.

581. — Én végzett teologus vagyok.

— Én végzett jogász.

— Én végzett földesur.

Beszéd.

582. Tisztelt Tömeg!

A szózatok és szavazatok hangsúlyának csavarogási célszerűtlenségben tűnemenyeznek

fel, ha azok velem a birói pálcát bemarkosítanák. Felcsöpörődésem tanulmányainak lépcsőzetein ismerni tanultam én városunkat és annak polgárait, emlékszem: midőn városunk tornyára órát művésztettünk, ennek hallására minden polgárnak dereka mintha csak egy egész női steklivel volna magasabb, egyenességre örvendeztetett fel, de örömünk tartama szűk rámára szabványoztaték, mert rövid idő múlva az óra és a fertály járványai nem úgy érvényesíték mutatványaikat, hogy azok az óraütemények zengzéseivel egyezményesek lehettek volna.

Sok értelmes ész fáradozott kijavításán, — hiábavalósággal. — Maga a hires Hunyady ur ezermesternek nevezett juhásza hüvelykujjának ügyességét is — kifogás képesíté.

Ha már egy óraszerszám rendellenes állománya ily sok értelmes észet csütörtökmondományra kényszerített, akkor annyiféle jövedékbeli nép: öreg, apró, ur, paraszt, se prütski, se hajtski mesterember rendbefoglal-mazása az én tehetségem tekintélyességét nagyban tulszárnyalná. A nép romlandóságának iszonyu az ő sietsége, mióta a régi jó szokás: szives borral kínálása elfajzásban tántorog, a gatyás ember megszokta a masina-pálinka szaglását, a feketebéliek pedig a sör sárgaságával árnyékolják be az eszélyük világosságát! Ily zivataroknak hullámzásai közepette — vagy a habok vetnének az én fejem

fölött bugyborékot vagy én lennék hasonló a zsombékba temetett bajudhoz, mely a hangyafészket megemésztí.

Kérem azért a tisztelt Tömeget, hogy a birói tisztségre mást méltányosítsanak.

583. II. György angol király értesült, hogy a szerkesztő magacsínálta trónbeszédet közölt lapjában.

— Ne büntessék meg, — szólt, — mert jobb az én trónbeszédemnél.

584. F ő h e r c e g (a polgármesterhez, ki a fölindulástól egy szót sem tud betanult beszédjéből elmondani): — Ugy látszik, hogy ön roszul van

P o l g á r m e s t e r : — Elég volt látnom fenségedet, hogy

585. Cicero arra a kérdésre, melyik Demosthenes legjobb beszéde, azt válaszolta :

— A leghosszabb.

586. — Kérem, a vádbeszédért, a mely másfélóráig tartott, kapok 8 forintot.

— No akkor ki vagyunk egyezve, mert a miért másfélóráig hallgattam, azért én is kapok 8 forintot.

587. — Megtiltom, hogy a hölgyeknek udvarolj !

— De hát csak kell beszélnem velük.

— Mondj nekik unalmasságokat.

— Hát mindig csak terólad beszéljek ?
Látod, azt se kívánhatod.

588. — Még sohasem láttam. hogy ön a házban felnyitotta volna a száját

— De bizony, az ön beszédjei alatt még mindig ásitottam.

589. Elő van írva, hogy beszédet tartsak, tartsák szavaimat beszédnek.

590. Dacára a nagy hidegnek, tüzes volt a beszéde.

591. A francia a legműveltebb nemzet, mert míg nálunk csak az urak és hölgyek, ott még a parasztok is franciául beszélnek.

592. — Mindig franciául beszélünk, hogy a cselédség meg ne értse.

— És a francia kisasszony?

— Az pláne egy szót sem ért meg belőle.

593. — Komoly szavam volna önhöz, kisasszony.

— Beszéljen, én mindenre igent mondok.

594. — Te még mindig nem mentél férjhez?

— Ah, én nagyon boldogtalan vagyok, már vagy hat udvarlóm akart beszélni a mamával.

— Nos, és?

— A mama nem engedte soha egyiket sem szóhoz jutni.

595. — Nos, beszéltél vele?

— Igen, de nem hallgat az okos szóra; legjobb lesz, ha most már te beszélsz vele.

596. A nőemancipációról folyt a vita, miközben egy hölgy azt kérdi a jelenlevő államférfitől:

— Abban az esetben, ha a nők is részt vennének a közigazgatásban, milyen állást szánna nekem?

— Egy siketnéma-intézeti igazgatónőét, — volt a rögtönös válasz.

— Miért épen azt?

— Mert . . . vagy azok a szerencsétlenek tanulnának meg beszélni, vagy nagysád tanulna meg hallgatni, — magyarázta ki magát az államférfi.

597. Némely lány olyan, mint a fonográf. Csak azt adja vissza, a mit belebeszélnek.

598. — Tudjátok, hogy mit akarok mondani?

— Nem tudjuk.

— Én sem tudom.

— Tudjátok, hogy mit akarok mondani?

— Tudjuk.

— No akkor nem kell megmondanom.

— Tudjátok, hogy mit akarok mondani?

— Tudjuk! — Nem tudjuk!

— A kik tudják, mondják el azoknak, a kik nem tudják.

599. Midőn az olasz műértő megpillantotta szent Brunónak, a karthausi rend megalapítójának jól sikerült arcképét, így kiáltott fel:

— Beszélne, ha a rendnek nem volna megtiltva a beszéd.

600. — Nem vagyok beszédes, ha a kezemmel intek, jösz.

— Akkor összeillünk, én sem szeretem a sok beszédet, ha a fejemmel nemet intek, akkor nem megyek.

601. Új tantermet építettek. Az igazgató, hogy meggyőződjék a terem akusztikájáról, felküldött egy munkást a szószékre avval, hogy beszéljen valamit.

— Igen tisztelt igazgató ur, — szólt a munkás, — már három heti bérünk van benn, kérjük kiadni.

— Elég, elég, — szólt az igazgató, — lejöhet, már eleget hallottam.

602. — Anyám, szólhatok?

— Asztalnál nem szabad beszélni.

— Egy szót sem szólhatok?

— Ha apa elvégezte az ujságolvasását, akkor beszélhetsz.

— Nos, mit akarsz mondani?

— A fürdőszobában megrepedt a vízvezetéki cső.

603. — Az ön férje össze-vissza hadar mindenfélét, ez rossz jel.

— Óh, az mitsem jelent, ő mindig így beszél.

604. — Te oly csacska vagy, hogy mindig a tied az utolsó szó.

— Megbocsáss anyám, de nem tudtam, hogy még van valami beszélni való.

605. — Hogy van az, hogy sokszor a legokosabb emberek a legbolondabb dolgokat beszélnek?

— Mert evvel többre mennek, mint az okos beszéddel.

606. Ha a mit mondasz, nem is eredeti, csak te légy, a mint előadod, magad eredeti.

607. — A fiam úgy beszél franciául, mint németül.

— Akkor nem akad francia, ki megértse.

608. Van ember, a ki egész óra hosszat beszél a nélkül, hogy valamit mondana.

609. Hogy mulattatok a kávé-tracscon?

— Hadd el, nagyon unalmas volt az egész.

— Hiszen azt hallom, hogy igen sokan voltatok.

— Hisz' épen az. Mindenki ott volt, a kit meghittak, aztán nem lehetett senkiről sem beszélni.

610. Egy bölcs annyira okos volt, hogy senki sem értette meg, a mit beszélt.

611. Ha ön velem beszélni akar, hallgasson!

612. Csendet kérek, ez hallgató terem és nem beszélő szoba.

Beteg.

613. — Hogy van a beteg? használtak a piócák?

— Sok bajom volt miattuk. Kettőt valahogy csak lenyelt nyersen, de a többit meg kellett sütnöm.

614. — Hol fáj? — kérdi az orvos a beteget.

— Azt nem mondom meg, mert sokba kerül.

615. *Orvos*: Reménylem, pontosan betartotta utasításaimat?

Beteg: Igen. Csakhogy nagyon költséges az orvos ur rendelése. Alig birtam annyi lekvárt beszerezni.

Orvos: Mennyit?

Beteg: Éppen egy métermázsára volt szükség, hogy nyakig beleülhessek, mert azt tetszett mondani, hogy a port lekvárban nyeljem le.

616. — Hogy van? — kérdé az orvos ismerősét, kivel az utcán találkozott.

— Mibe kerül ez a kérdés? — volt a válasz.

✓ 617. — Hogy van a nagyságos ur, Kati?
— Sohse fáradjon fel a doktor ur, —
hozzák már lefelé.

618. — Mi baja a fiának? Hallottam,
hogy nagyfoku láza van.

— No, eleinte nem sokat gondoltam vele,
de a mikor az orvos számláját láttam, majd
hogy ki nem lelt a hideg.

619. — Használja az orvosságot?

— Én csak használok, de az nem akar
használni.

620. — Nos, hogy töltötte a mult éjsza-
kát? aludt valamit a porok bevétele után?

— Aludni aludtam, hanem rettenetes fő-
fájásra ébredtem.

— Nos, a pulzus sokkal rendesebb; a
főfájásra nem adok semmit.

— Hiszen hogyha a doktor urnak volna
főfájása, én se sokat adnék rá.

621. — Tehát orvos urnak nincsen aggodalomra oka?

— Nekem? éppen nincs! Hanem a mi uraságodat illeti, az már más!

622. — Ez is aligha gyógyul fel, — mondá valaki egy súlyos beteg nőről.

— Én meg az ellenkezőjét hiszem.

— Miért?

— Mert ez a nő sohasem tette azt, ami férjének kedves volt volna.

623. — Betegemet nem birom megizzasztani.

— Nyujtsa be költségszámláját.

624. Tudja-e orvos ur, hogy a maga helyében mit tennék?

— Ugyan mit?

— Mindig beteg lennék, hiszen magának az semmibe sem kerül.

625. Öreg koldus jelentkezik a kórházban.

— Mi baja van? — kérdik.

— A gyomrom ég, a fejem fő, a szám keserű, a májam dagad, a lábam sántít, no meg én is rosszul vagyok.

626. Nem tudom, mi bánt, de egy idő óta nem tudok aludni.

— Mutassa a nyelvét.

— Tessék.

— Talán lelkifurdalása van, mert még nem fizette ki a legutóbbi számlámat?

627. — Orvos ur, nagyon köhögök, nem tud valamit a köhögés ellen?

— Óh igen, tessék holnap hozzám jönni a vényért.

628. — Kérem, doktor ur, a multkor itt voltam, hogy adjon valamit, hogy szabaduljak a zsábámtól. Aztán egy flastromot tetszett adni. . . .

— És most mi tetszik?

— Adjon valamit, hogy szabaduljak a flastromtól.

629. — Doktor ur, nagyon rosszul érzem magamat; a gyomromban valami szorít és emelkedik és esik. . . .

— Csak nem nyelt hőmérőt?

630. *Orvostanár*: Mit csinálna amice, ha a beteg állapota rosszabbra fordulna?

Orvosnövendék: Megvárnám, míg jobbra fordul.

631. Ne vegye zokon kedves anyósom, hogy Lajos fia nem ír, hál' Istennek, sok a betege.

632. Henceg a doktor, hogy míg kolégájának néha több, néha kevesebb a betege, ő átlagosan állandó létszámmal dicsekedhetik.

— Ez onnét van, hogy a kiket ő kezdettség gyógyítani, azok azóta állandóan betegek.

633. — Tehát gyorsan gyógyítja betegeit?

— Aki egyszer nálam volt, soha sem jő többé hozzám.

634. — Nekem volt egy betegem, a kit nyolc évig kezeltem.

— Nagy ég! az lehetett még csak egészséges ember, hogy kiállta!

635. — Vannak-e betegei?

— Hála Istennek, igen sok van.

636. *Fiatal orvos*, (aki nagybátyjával találkozik.): Képzeld csak, bácsikám, ezen a héten három betegem meggyógyult!

Nagybácsi, (a ki szintén orvos.): Ugy kell neked! Miért törődöl olyan keveset a betegeiddel?!

637. — Igazán beteg a feleségem?

— Hogyne! hiszen már két hete kezelem.

638. *Orvos* (nyaraló nejéhez): Már három hete vagyok távol hazulról, de már ideje, hogy hazamenjünk, mert végre minden betegem felgyógyul.

639. A ki ebben az időben nem betegszik meg, az egyáltalában nem is volt egészséges.

640. Az orvos rémülve látja, hogy inasa csunya verekedésbe keveredett. Odakiált hozzá:

— Mit csinálsz?

— Betegeket! volt a válasz.

641. — Miért nem voltál tegnap az iskolában?

— Az édes mama beteg...

— Ah, beteg?!... És mit mondott a doktor?

— Azt mondta, hogy kis fiu....

642. Ha valaki ágyban *fekvő* beteg, kell, hogy gyógykezelés alatt *álljon*.

643. — Orvos ur, már nem szükséges, hogy mindennap hozzám fáradjon.

— A közelben is van betegem s így két légy egy csapásra.

644. Az orvos megnézi a beteget és az asszonyhoz fordul:

— Itt már nincs tenni valóm!

— Vége van?

— Dehogy! meggógyult.

645. — Figyelmeztetnem kell, hogy férje legfeljebb huszonnégy óráig élhet még.

— Pedig a doktor ur csak tegnap rendelt vagy öt napra való orvosságot.

646. — Hogy kezeltetheti nejét evvel az orvossal? hiszen ez sült szamárral, minden beteget meghal.

— Épp azért választottam őt.

647. — Hány beteg halt meg?

— Öt.

— Én hatnak rendeltem.

— A hatodik nem vette be.

648. Ne gyógyíts náladnál öregebb betegséget.

649. Egy híres orvos azt állítja, hogy a lángelme tulajdonképpen idegbetegség.

— Kár, hogy nem ragályos.

Betegség.

650. — Mi baja a nejenek?

— A betegség nevét elfeledtem, de a jobb fajtából való.

651. Az uralkodó ritkán volt beteg, de ha beteg volt, betegsége mindig halállal végződött.

652. Az orvosságot már megrendeltem, a betegséget majd csak megtalálom hozzá.

653. — Hogy van a férje?

— Régi bajához már megint új betegség járult: a krízis.

654. Hogy van a beteg leánya?

— Az orvos azt mondja, hogy reconvalescens.

— Jaj, csak ne legyen ragályos!

655. *Haec omnis morbi causa, hinc miserabile Nymphae* = Minden betegségnek ezek a nyomoruságos nimfák az okai.

656. — A betegség már nagyon előrehaladott stádiumban van. Miért nem hívtak előbb?

— Ej mit, az orvos urak szeretnének könnyen végezni. Csak tessék most elkinlódni.

657. — A gyermeknek vasat kell szednie.

— Ne kimélje a költséget, doktor ur, csak rendeljen aranyat.

658. — Mi a vörheny?

— Betegség.

659. Opelcer tanárhoz a rendelő órák alatt egy lengyel zsidó jött és elpanaszolja, hogy ő bizony már igen régen hasdugulásban szenved.

— Mióta? — kérdi Opelcer.

A zsidó így felelt: — Tisebov óta! (Zsidó ünnep Jeruzsálem pusztulásának emlékére.)

— Mióta? — kérdi a tanár újra, mintán ezt a kifejezést nem igen ismerte.

— Jeruzsálem elpusztítása óta, — volt a zsidó válasza.

660. — Látja, doktor ur, azt mondta, hogy két napig sem élek, ha nem vetem magamat alá az operációnak, most pedig műtét nélkül is kigyógyultam.

— Bevallom, tévedtem és kifejezem őszinte sajnálkozásomat.

661. — Ön azt mondja, a műtét sikerült, pedig a páciens belehalt. . . .

— Igen ám, de arra még ráért, hogy a műtét honoráriumát kifizesse.

662. — Tessék hozzánk eljönni, feladni az uramnak az utolsó kenetet, mert a végét járja.

— Majd elküldöm a káplánt.

— Kár lenne a fiatal káplán urért, mert az uramnak ragadós betegsége: himlője van.

Betü.

663. Fele mozgást téssen,
Fele mozgattatik;
Az egész csak néma
Hangoknak tartatik.

664. — Micsoda betüket olvasnak az
emberek legszívesebben?
— A pénzeken levőket.

665. — Hogy hívják ezt a betüt?
— Régen nem láttam már, elfelejtettem
a nevét.

666. — Ismered-e ezt a betüt?

— Igen.

— No hát hogy hívják?

— Azt még nem tudom, mert csak látásból ismerem.

667. Felsőbb iskolás diák korában Czuczor egy alkalommal társainál későbbén jöven az iskolába, a táblán e sorokat olvasta: „Cucor-e, Kukor-e vagy Csucsor-e?” Czuczor a krétát

véve, a fentebbi szavak alá ilyen választ irt:
„A ki a fentebbi kérdéssel nincs tisztában,
az se nem caci, se nem kaki, hanem csacsi.

668. A báró meghagyta a pallérnak, hogy
cimere fölé egy P-t alkalmazzon. Nagy bá-
mulattal látja a B. betűt.

— Mit tett? — kérdi, — hiszen én nem
puha, hanem kemény P-ét rendeltem.

— Gipszből van uram s így hamar meg-
keményszik, — volt a válasz.

669. Sokan úgy vélik, hogy a gazság
és igazság közt is csak egy „i“ a különbség.

Bika.

670. A magyarfajta bikák csoportjában
az első díjat én nyertem el. . . .

671. Fű termett a templom tornyán, —
felhúzták a falu bikáját, hogy egye le.

— Már ölti utána a nyelvét, — mondotta
a biró, pedig hát vonaglott szegény.

Biró.

672. Ha elejét kettőzteted,
Fájdalmát érzi gyermeked;
Vége csapláros dolga.
Egészen eleven törvény,
Tőle irtózik a szegény,
Ur ő, bár mondod: Szolga.

673. *Biró ur* = Herrichter.

674. A dobokai birónak szervusz volt a szójárása, még a béráló püspöknek is azt mondotta:

— Szervusz, csókolom a kezeit.

Egy alkalommal a vicispán és szolgabíró előtt mondotta a körjegyzőnek:

— Szervusz, ajánlom magamat.

A körjegyző szörnyen röstelte a dolgot s első alkalommal csunya mód lehordta a bírót, hogy hát ő nem szervusz, vagyis szolga, hanem ur.

A bíró ezerszeres bocsánatot kért s mikor a jegyző biztosította, hogy most már nem haragszik s kezét nyujtá a birónak, ez örömeben felkiáltott:

— Szervusz! köszönöm.

675. Az egyszeri bíró az ujonnan épült templomra a következő feliratot szánta:

„Épült helyben,
1880. esztendőben.“

676. A hivatalos levelet ily címkével látta el: „A nagyközség érdemes birájától“ s midőn figyelmeztették, hogy az „érdemes“ jelző elmaradhatna, így válaszolt:

— A vicispán is úgy írja, hogy „A község érdemes birájának.“

Biró előtt.

677. — Mi lett a rablóbandából? — kérdi a bíró.

— Mindenkit felkötöttek, csak mi ketten maradtunk.

678. — Jó ember, legyen oly szives . . .

— Én nem jó ember, hanem bíró vagyok.

679. — Ön hétfőn éjjél *után* elverte az éjjeli őrt. Ezért kap nyolc napi börtönt.

— De kérem bíró ur, a multkor szintén nyolc napi büntetést kaptam, amiért éjjél *előtt* vertem meg, tulajdonképen mikor is verjem meg?

680. — Mi — ugy látszik — ma nem először látjuk egymást.

— Meglehet, csak nem jegyezhetem meg magamnak az összes bírakat, kikkel dolgom volt.

681. — Hallotta ön, mikor vádlott azt mondta, hogy a szolgabíró gazember?

— Hallottam s még azt mondta, hogy ezt akár írásban is adja.

— Hát ön mit mondott?

— Semmit. Ugy is elhittem neki.

682. — Hogy mer beretváltatlanul a bíróság előtt megjelenni?

— Én — kérem — megberetválkoztam, de mivel sokáig kellett az előszobában várakoznom, szakállam újra kinőtt.

683. — Csak folytassa, — szólt a bíró a vádlotthoz.

— Ugy-e tetszik? — volt a válasz.

684. — Hát nem volt ott senki, a mikor a vádlott magát pofon ütötte?

— De igen.

— Ki?

— Hát én!

685. — Maga már sokszor volt büntetve!

— Igen, de már sokszor fel is voltam mentve.

686. Történt, hogy a bíró előtt két nő állott egy hathónapos csecsemővel. Az asszonyok azon veszekedtek egymással, hogy melyiküké a gyermek. Mindegyik esküdött s váltig erősítgette, hogy ő hozta azt a világra. A bíró, a ki jártas volt a bibliában, kést hozatott a szolgájával és így szólt bölcs Salamon szavaival:

— Minthogy mind a ketten magatokénak mondjátok a gyermeket, jusson belőle mindkettőtöknek, — s ezzel felemelte a kést, hogy kettévágja a csecsemőt.

Az asszonyok azonban szintén ismerték a bölcs Salamonról szóló históriát s egyszerre kiáltották:

— Nem, bíró ur, ne folyék a gyermek vére! Tartsa meg inkább ön a gyermeket! — s ezzel elfutottak a hadakozó felek. A bölcs bíró pedig keresi a harmadik, az igazi anyát a gyermek számára.

687. — Ön el van ítélve tiz forint pénz-büntetésre vagy két napi fogságra; van-e valami ellenvetése?

— Tudja mit, bíró ur, adja ide a tiz forintot!

688. Szét akartak válni a házasfelek, de a három gyermekén nem tudtak megosztozni.

— A ti bajotok mindjárt meg fog orvosoltatni, — szólt a bíró. — Minthogy három gyermeket két egyarányos részre nem oszt-hatni fel: menjetez haza és várjátok el a a negyediket is, majd azután könnyebb lesz az osztozás.

Az elválni szándékozott házasok szívékre vették ezen együgyü békebírói elintézését és megbékültek.

689. Ketten álltak a bíró előtt. Sehogysem lehetett őket kibékiteni. Végre a bíró megszólal:

— Maga azt mondta Pálnak, hogy számár; maga pedig Pál, azt mondta Péternek, hogy öszvér. Igaz-e ez?

— Mindketten felkiáltanak: — Igaz! Igaz!

A bíró rájuk förmed: — Hát ha igaz, mit akarnak itt?!

690. — Volt-e már büntetve?

— Igenis, gyermekkoromban anyám sokszor vert meg.

— De ítélettel?

— Igenis, halálra lettem ítélve, mikor születtem.

691. Vádolt három évi fogságra ítéltetik, büntetése azzal szigorittatik, hogy tél közepén, a legnagyobb hidegben fog szabadlábra helyeztetni.

692. Két anya járult a biró elé. Mindegyik hozta a fiát. A két gyerek az utcán összeveszett és csunyául megverte egymást. Mindegyik anya a másikat panaszolta be.

— Hm, — szólt a biró, — a Kemény gyerek tehát megverte a Halász fiút?

— Igen, igen! — kiált fel Halászné asszony.

— És a Halász gyerek megverte a Kemény gyereket?

— Igen, igen! — kiáltja Keményné asszony.

— Nos hát, — ítél a biró, — Keményné verje meg büntetésül a Halász gyereket, Halászné pedig verje meg a Kemény gyereket

Mindegyik asszony fogta a fiát és elmenekült.

693. — Tíz évig fog ülni, van valami mondani valója?

— Nincs, köszönöm, elég lesz.

Bismark.

694. Bismark egyszer civilben jelent meg a kávéházban.

A pincér megjegyzé, hogy így nem ismert rá.

— Ugy járt mint a franciák, — jegyzé meg Bismark, — azok is csak akkor ismeretek meg, mikor uniformisban láttak.

695. — Mit akar? — kérdi Bismark régi ellenfelét, kit vagy félóraig megváratott.

— Azért jöttem, hogy szabadságot kérjek, de most elbocsátásomat kérem, — szólt az illető.

696. Bismark jelenlétében sértőleg nyilatkozott valaki a berlini sörházban a királyi család egy tagjáról. Bismark felkelt s oda szólt:

— Kitakarodjék, míg a sörömet megiszom, különben a fejéhez vágom a kancsót, — meg is tette s aztán nyugodtan szólt:

— Pincér, mi az ára az eltört kancsónak?

Bizalom.

697. — Most már egészen bizalmas lehetek hozzád, esküvőnk megtörtént — én nem tudok ám főzni.

— Az volna a legkisebb baj, lelkem, csak volna miből!

698. Aki visszahozza a kölcsönvett esernyőt vagy könyvet, arra mindent rá lehet bízni.

699. — Megbízhatom én magában teljesen? — kérdé az ur az inastól, a kit szolgálatba akart fogadni.

— Akár önmagában.

— Akkor nem fogadom föl.

Bizonyítvány.

700. — Kedvesem, nem fogadhatlak fel, csak ha írott bizonyítványt mutatsz.

— Nagyon sajnálom, kezét csókolom, de nem tudok írni.

701. — Vannak-e bizonyítványai?

— Igen is, a váci fegyház felügyelőjétől.

702. *Bizonyítvány.* Naplopó, káromkodó részeg, tolvaj, de különben becsületes ember.

703. Kérek egy kis alamizsnát. Itt van az orvosi bizonyítványom, hogy nagy betegségben, tehetetlenül fekszem odahaza.

704. A vallás- és közoktatásügyi miniszter rendelete folytán a tanítónak sehol sem kell szegénységi bizonyítványt mellékelni, mert hisz már maga az, hogy valaki tanító, a legnagyobb szegénységi bizonyítvány.

705. — No fiam, a bizonyítványod megint csak rossz.

— Addig mindig így lesz papa, míg a tanító urnak nem szólsz egy jó szót.

706. — Fiam, rossz a bizonyítványod.

— Ugy látszik, a tanító valami miatt neheztel — reád.

707. — Kölök, megverlek a rossz bizonyítványod miatt.

— Előbb mutassa meg apa a bizonyítványait.

708. — Ez mégis impertinencia! Ilyen gyalázatos rossz bizonyítványt hozni haza.

— Ugyan kedves papa, hogy tudsz azon boszankodni? Hiszen nem én irtam.

709. Nem jött a fiu az iskolába. Másnap a következő bizonyítványt hozta mentségül „Benedicte tempum. Christine Skopalek“. — Ezt persze így kell érteni: „Szükségem volt a fiura. Üdvözli Skopalek.

710. — Most rossz bizonyítványt hoztál haza, remélem, hogy jövőre jobbat hozasz.

— Helyesen vagy, ne veszítse el a bátorságát édes apám.

711. — No fiu, hadd látom iskolai bizonyítványodat.

— Jobb lesz kedves apám, ha ebéd után nézed meg.

712. — Miért sírsz?

— Meg kellett mutatnom az apámnak a bizonyítványomat és ez mindig fáj nekem.

713. A tanárnak rossz tanuló részére jó bizonyítványt kellett kiállítania. A tanár nevét messze az osztályzatoktól írta alá. Megkérdezték a tanártól, hogy miért teszi ezt, mire azt felelte:

— A mi itt írva van, az hazugság, a hazugságtól pedig mennél távolabb akarok lenni.

714. — Ez a mostani bizonyítványod? Nem vagyok megelégedve. Sem szorgalmad, sem viseleted, sem írásbeli munkáid nem ki-elégítők. Ismertem én egy kis leányt, éppen oly idős volt mint te, annak a félévi bizonyítványa mindenből jeles meg kitűnő volt.

— S neki is ily okos szülei voltak? — kérde a leány.

Biztosítás.

715. — Kérem, ez a biztosítási intézet?

— Igen.

— Szeretném biztosítani a házamat . . . Most gyulladt ki.

Blaskovics.

716. Blaskovics, erki papnak, báró Orcy József felajánlott 50 aranyat, ha az általa irt s csak a szószéken felnyitandó borítékba zárt jeligéről beszél.

A szónok a vasárnapi evangélium felolvasása után felbontja a jeligés levélkét s olvassa:

Részeg vagyok.

Blaskovics méltósággal folytatja:

— De nem a bortól, hanem az én édes Megváltóm és Üdvözítőm, az Ur Jézus Krisztus iránt való szeretetemtől.

717. Blaskovics felmegy a szószékre és hosszan, némán nézeget maga körül. Már a lélekzetét is visszafojtja a nép a nagy várakozásban, hirtelen úgy a szószékhez vágja a bibliát, hogy beledördül az egész templom s falrengető hangon kiáltja:

— Haj, berdi, berdó!

Ugy-e megijedtetek? — szól aztán kis vártatva megrémült hallgatóihoz, — pedig csak ez a könyv ütődött a deszkához és én gyenge ember kiáltottam el magamat. Milyen lesz hát a ti ijedelmetek, midőn ítéletnapkor az angyalok trombitái szólalnak, a halottak feltámadnak, és eljövend az Ur, ítélni eleveneket és holtakat.

A hallgatók közül az egyik idővel pap lett, ő is fel akarta használni Blaskovics ötletét, de képzelhetni, minő mosoly vonult végig a templomon, mikor a vékony dongáju káplán gyenge, vékony hangon szólt:

Hej, berdi, berdó! — ugy-e megijedtetek?

718. Valakinek elemelték a sertését. Blaskovics a szószékről hatalmas beszédet mondott a lopásról.

— A napokban is, — ugymond — egy pokolra való gonosz tolvaj ellopta egyik fele-

barátunk sertését. De én tudom, hogy ki a tolvaj, ime itt ül a templomban közöttetek s jámbor képet mutat, mintha nem is ő volna a bűnös. De én ismerem őt s e szent könyvet fogom gonosz fejéhez sujtani.

E közben hirtelen magasra emelte a vaskos evangeliumos könyvet s úgy tőn, mintha a hivek közé akarná dobni.

E pillanatban a tolvaj a pad alá kapta fejét, elárulta magát s a sertés megkerült.

719. Sághy János domaházai nagybirtokos sokat évelődött Blaskovicscsal, ez aztán a következőkép prédikálta ki:

— Magam is abban a hitben vagyok, hogy az Uristen haragja már nem soká reánk fogja bocsátani a rettenetes utolsó ítéletet, annyira megrontották már ezt a nyomoruságos világot az emberek ravasz-Sághy, betyár-Sághy, huncut-Sághy, gonosz-Sághy, akasztófárávaló-Sághy, minden szó végén erősen hangsúlyozván a végső szótagokat, miközben kezével folyvást Sághy felé gesztikulált.

720. Itt nyugszom én. Olvasod te.

Olvasnám én. Nyugodnál te.

Blaskovics András, erki pap sirfelirata 1825.

Boldogság.

721. A boldogságot akkor méltányoljuk, ha elvesztettük.

722. Az asszonyok csak azért duzzognak oly gyakran, hogy alkalmuk lehessen megbocsátani, ez nekik boldogság.

723. Igazán boldog vagyok! Fiamat csupán csak hat évi fegyházra ítélték, holott pedig legalább tiz évre számítottam.

724. Boldogult első férjem után boldogtalan emberhez kerültem, de most boldog embert boldogítok.

725. — Ah, csak tudnám, hogy mivel tehetném boldoggá a vőlegényemet!

— Megmondom én neked, — ne menj hozzá nőül.

726. — Mondják, hogy a pénz nem elég a boldogsághoz, pedig mily boldog volnék a nőm pénzével, ő nélküle.

727. — Szegény szomszédom, végre beért a boldogság kikötőjébe.

— Nem is tudtam, hogy felesége beteg volt. Mikor halt meg?

728. — A szívek összhangján épül a házasság boldogsága, — tudod?

— Tudom, elégszer mondtam a mamának, mikor hozzád erőltetett.

729. — Nagysád, én önt imádom.

— Ugy, hát ön boldogítani szeretne engem?

— (Halkan) Igen.

— No — akkor kerüljön.

730. — Azt hiszem, hogy az egész világon mi vagyunk a legboldogabb pár.

— És leszünk is, a míg ezt hisszük.

731. — Soha sem lesz boldog ez az ország, a míg itt pálinkát árulnak.

— Az már igaz! Bárcsak eljönne az az idő, a mikor ingyen osztogatják!

Bolond.

732. — Még mindig annyi a bolond az én volt lakásomon?

— Mióta ön elment, egygyel kevesebb vagyon.

733. — Emberismerő az az ur?

— Nem tudok róla, de miért kérdezi?

— Mert tegnap azt mondta rólam, hogy bolond vagyok; már most nagyon boszantana, ha ez az ur emberismerő volna.

734. Az alperes a bíró minden kérdésére azt válaszolta:

— Uraságod igen okos.

A bíró elvesztve türelmét, börtönbe záratta.

Másnap magához idézteti.

— Nem tudom, bolond vagy részeg volt ön tegnap, hogy minden kérdésemre azt válaszolta: Uraságod igen okos.

— Nem emlékszem, hogy mondtam volna, de ha csakugyan mondtam, bizonyos, hogy vagy bolond vagy részeg voltam.

735. — Félbolond érkezett a vasuton, mit csináljunk vele?

— Be kell várni, míg egészen megbolondul.

736. Minden uralkodó két bolondot tartson, egyet, ki őt vegzálja, s egyet, kit ő vegzál.

737. — Mondja meg őszintén, négyszem között, csakugyan ártatlan ön? — kérdezi az ügyvéd egyik kliensétől, ki valami bűnpörbe volt keveredve.

— Miféle kérdés?! Ha ártatlan volnék, csak nem lennék bolond, hogy még az ügyvédnek is fizessenek.

738. — Lakónk bolondulásig szerelmes belém.

— Talán azt akarod mondani, hogy téged is bolondít?

739. A tudós valamely munkát adott ki négy kötetben. Egykor egy másikkal vete-kedvén, minden tudománya mellett is annyira felhevesedett, hogy a másiknak azt mondá:

— Bolond az ur két szótagban.

— Az ur pedig négy vastag könyvben,
— volt a válasz.

740. — Fivéred bolondul utánam.

— Talán csak bolondul szeret?

741. Vannak kellemes bolondságok, miket szívesen követünk el ismételten.

742. Ha valami bolondot tettem, sohasem történt előzetes meggondolás nélkül.

743. — Melyik volt a főszereped?

— Lear király; tudod ebben a darabban még önmagammat is felülmultam.

— És a közönség elismerő volt?

— Meghiszem azt! amint én játszottam, még a közönség is megbolondult!

744. Mit nevet ön?

— Az előadáson nevetek.

— Maga minden bolondságon szokott nevetni?

745. A bolondok egyesületének megvoltak a miniszterelnöke, miniszterei, országbirái, s egyéb hivatalos személyiségei.

A király megszólította a miniszterelnököt:

— Királyuk nincs?

— Isten mentsen, míg felséged életben van, erre nem is gondolunk.

746. Együgyü Károly király azt mondotta udvari bolondjának :

— Cseréljünk.

A bolond válaszolt : — Nem cserélek.

— Nem akarnál király lenni ? — szólt az uralkodó.

— Az szivesen lennék, — válaszolt a bolond — hanem szégyenleném, ha te volnál a bolondom.

747. A bölcsesség többet ér, mint a gazdagság, — mondják a bölcsek és elhiszik nekik a — bolondok.

748. — Hogy került ön a bolondok házába ?

— Igen egyszerűen, én mindenkit bolondnak mondtam s engem is mindenki bolondnak mondott — a többség győzött.

749. — Ne beszélj te bolond, nem hiába voltál az örültek házában.

— Ti vagytok a bolondok, nem én ; nekem írásban adták, hogy nem vagyok bolond.

750. P. Sgambari bibornoknak képzelte magát s főnökéhez így szólt :

— Vagy bolondnak tart vagy nem — ha igen, akkor sérteget, ha nem, akkor nagyobb bolond mint én vagyok, mert azt képzei, hogy beszédével kigyógyít.

751. Henrik rárivalt Sullyra :

— Te bolond vagy !

— Vajha én volnék az egyedüli bolond Franciaországban, — válaszolt Sully.

752. — Orvos ur, én nagyon beteg vagyok.

— Ön bolond.

— És veszedelmes ez a baj?

— E mellett megöregedhetik.

753. — Aztán vőm uram, most vége legyen ám minden bolondságnak.

— Nagyobb bolondot úgy sem tehettem, mint hogy az ön leányát vettem nőül.

754. — Nem türhetem, hogy bolond álljon a jobb oldalamon.

— (A baloldalra sietve.) De én igen.

755. — Hogy van a kedves öcsöcske?

— Megbolondult.

— De azért tán beküldte azt a pár forintot, a mivel nekem tartozik?

— No, annyira még nem bolond.

756. Férjhez fog-e ez a hiu, tetszvágyó hölgy menni?

— Nem hiszem, hogy bolond legyen férjhez menni oly férjhez, a ki elég bolond lesz őt elvenni.

757. — Vén bolondnak nevezett.

— Pedig még nem is olyan öreg.

758. A legtöbb író a közönség bolondja, s a közönség a kiadóé.

758. *Ur* (az inashoz): Valóban nem tudom, én bolondultam-e meg, vagy te?

Inas: Nagyságodról nem merném feltenni, hogy bolond inast tart.

759. — Már megint eltörted azt a lovat, no várj, csak várj! Szó sincs róla, hogy másikat vegyek többé nem leszek oly bolond.

— De édes apa csak még egyszer!

760. — Hogy hívnak tégedet, kis fiam, odahaza? — kérdi a tanító.

— Pistának.

— Apádat?

— Vén bolondnak.

761. — Ez a gyerek valóságos félbolond.

— Ne kisebbítsd szegényt.

Bolt.

762. A paraszt megáll a bolt előtt, benéz, látja, hogy ott benn nincs senki, mire elkezd erősen csengetni.

— Mit parancsol? — kérdi az elősiető boltos.

— Semmit, de itt ki van írva: „Ha nincs senki a boltban, meghuzandó a csöngettyü.“ Nem volt senki a boltban, tehát csöngettem.

763. *I, bone, quo virtus tua te vocat, i pede fausto.* = Menj, bonne, a hová erényed hív, menj Fausttal gyalog.

Bor.

764. — Hogy-hogy, — ön bort iszik, hiszen tagja a antialkoholista egyletnek?

— Csak tiszteletbeli tagja vagyok.

765. — Nekem ne dicsérgessen semmit, hanem töltsön tiszta bort.

— Lehetetlen; *antialkoholista* vagyok.

766. — Ebéd után bizonyos mennyiségű bor meg nem árthat.

— Az igaz; bezzeg megárt, ha valaki bizonytalan mennyiségű bort iszik.

767. A ki fukar a borral, megtakarítja a vendégeket.

768. A huszárt elfogta az ellenség, s mikor azt kérdezik tőle:

— Milyen erővel vagytok? — azt mondja egykedvűen a huszár:

— Ki milyen, uram, — egy akó bort azonban a leghitványabbik is elbir.

769. — Van-e ott Burkusországban ilyen jó bor, mint a mienk? — kérdék a hét esztendőös háboru végén haza jött huszárt poharazás közben a falubeliek.

— Van bizony: úgy éreztem a gégém-ben, midőn sléziai borral kínáltak, mintha macska mászott volna lefelé, s valaki ugyan-azt farkánál fogva ismét kifelé akarta volna rángatni.

770. Belépett a huszár a csapszékbe s bort parancsolt hozatni.

— Azonnal szolgálók, — felelt a korcs-máros, — tetszik hozzá savanyuviz?

— Jó lesz biz a'.

Mikor elhozták a bort, a huszár kóstolóra először tisztán lehajtott a borból egy kortyot, s aztán félre lökve a palackot, mondá:

— Vigye vissza s igya meg a többit maga: mert ha jónak látta megkérdezni, hozzon-e *savanyuvizet* hozzá, megkérdezhetne volna azt is: tegyen-e *édes* vizet bele?

771. — Na bakancsos — mond a huszár — legyen életedben egyszer nagy tisztesség, jer velem be egy pohárra ebbe a csap-székbe.

— Nem megyek én, mert bennem becsületérzés lakik.

— Ezer teremtetted! hát kár esik a becsületedben, ha velem jössz inni? a ki strimflibe jöttél a világra!

— Nem úgy értem, huszár uram: nem megyek ebbe a csapszékbe, mert nem szokásom olyan helyre lépni, honnan már egyszer kilöktek.

772. Beszállt a huszárezredes egy földbirtokos barátjához. Vele volt fehérbajuszu, régi, három kapitulációs huszárja.

A földbirtokos ellátta barátját mindennel, a mit csak szeme szája kívánt, a vén huszárnak azonban szörnyű komisz bor jutott, a mi őt épen nem confundálta, hanem elkezdte torkaszakadtából dicsérni. A házigazda azután azt az utasítást adta a cselédnek, hogy adjanak valami gonosz, ecetre való rossz bort annak a huszárnak, hogy ne lármázzon dicséretével.

Ezt azonban még hangosabban dicsérte. Ekkor már megsajnálta a gazda.

— Adjatok neki egy pohár jó pecsenye-bort, — parancsolá a cselédnek.

Ezt aztán a vén huszár nagy csöndesen beszopogatta és nem szólt egy szót sem.

773. Az ezredes reszkető kezekkel nyult a pohár után s odaszól az ujoncnak:

— Segits, fiam.

Az ujonc odasiet és kiissza a bor felét.

— Idd ki egészen, s aztán tölts nekem is.

774. 1849. első napjaiban a magyar hadsereg előőrse, tizenkét huszár Ipolyságra érkezett s a templom előtt sorakozott. Az átellenben lakó csapláros, mint jó hazafi, egy kis új borral kívánván megfrissíteni a vitéz huszároknak hidegtől dermedező kebelét, egy hat-hét itcés korsóban vitt nekik, úgy számítva, hogy egy-egy mészely mindegyiknek elég lesz, vagy ha épen még egyszer fordulnia kellene, egy másik korsó a hazáért meg nem árt.

A tele korsóval tehát megkinálja a sorban legszélső huszárt, ez pedig fogja két kézre a nyújtott italt, s le sem veszi szájáról, valamig az egész hat itce tartalmát le nem öblíté. A korcsmáros ezen bravur-iváson úgy megijedt, hogy üres korsójával s további nagylelkűségével odább állva, magát többé nem mutatta; a többi tizenegy huszár pedig talán még most is várja a kilátásba helyezett frissítvényt.

775. Elküldte az apa fiát borért. Midőn ez pénzt kért, így rivallt reá:

— Hisz pénzért bort hozni nem kunszt! Hozzál egyszer pénz nélkül . . .

A fiu elment s kis vártatva visszatért a boros üveggel. De mikor apja inni akart belőle, úgy találta, hogy az üres volt.

— Már hogy igyam ebből?! — kiáltott mérgesen.

— Teliből inni nem kunszt. Ígyék apám egyszer . . . üres üvegből is! . . .

776. Zeneszerző, a ki szereti az italt, így beszél a társaságban :

— Én gyakran órahosszat nem tudok elaludni. Valami melódia zúg a fejemben és ez elveszi az álmomat.

— Mi a vignettája annak a melódiának ?
— kérdi egyik barátja.

777. Nyaralásból tértek vissza, hol a kis leány sokszor látta, hogy fejik a tehenet.

— Hol van édes apja — kérdi a vendég.

— A pincében van, feji a hordókat, válaszolt a lányka.

778. Én nem engedlek le többé a pincébe, most is részeg vagy, mint a tők.

— Pedig még ma szinevilágát sem láttam egy csöpp bornak sem.

— Nem ám, mert a csap alá feküdtél és behunytad a szemedet.

779. Ha szeretnek — iszom örömömben ; ha megcsalnak — iszom keservemben.

780. — A teve nyolc napig dolgozik a nélkül, hogy innék.

— Óh, én ismerek olyan férfiut, a ki nyolc napig iszik a nélkül, hogy dolgoznék.

781. — Férjem, sajna, felhagyott a sörivással.

— Ennek örülnie kellene.

— De most meg bort iszik.

782. — Már megint ittál, látni a mellényeden.

— Ezt nem is az ivás, hanem a leöntés okozta.

783. Hogy miért iszom minden este tiz pohár pezsgőt? Megmondom . . . Ha ötöt iszom, egészen más ember lesz belőlem. És miért ne érdemelne az a másik külön ember még ötöt? . . .

784. — Na, menjünk haza . . . Eleget ittál!

— Az még tegnap volt. Ma is akarok inni!

785. Ha fölbontom, vége lesz neki . . . Ha nem bontom föl, végem lesz nekem Eh, mit! én még élni akarok! — szólt s letöré az üveg nyakát.

786. *Milyen a jó bor?*

Katolikus, mert igaz.

Kálvinista, mert erős.

Zsidó, mert nincs megkeresztelve.

787. Zalavármegyében általánosan ismert és tisztelt családban a halál megsuhintotta kaszáját.

Meghalt a nemzetes asszony. Szem nem maradt szárazon, mindenki siratta a jó öreg matronát, kinek lelke, úgy látszott, elköltözött a jó nemzetes ur után atyáink Istenéhez.

Az ősi családi kuriában volt fölállítva a ravatal, mely körül régi magyar szokás szerint ott virrasztott az öreg huszár társával, az inassal.

Éjfél tájra járhatott az idő, amidőn vagy éberségük, vagy bátorságuk kezdett megfogyatkozni.

— Pajtás! — szólítja meg a huszár az inast — így nem tarthatjuk ki a virrasztást, egy kis szívvigasztalóra volna szükségünk.

— Már amondó vagyok magam is, — kontrázott az inas. — Kigyelmed ugyis tán szívembe látott. Ej, hozzunk föl abból a feketepecsétes hordóból, mit a nemzetes asszony törára tett félre, most már ugy is meghalt, hát tapasztaljuk meg, milyen is lehet az a régi jó gősfai.

A szót tett követte; fölhoztak egy jó korsóval és ugy magyarán neki láttak, hogy bánatukat borba fojtsák.

A bor izlett, előjöttek a régi jó idők, felujították a nemzetes asszony élete históriáját.

Oh, hogy már minek is halt meg ilyen hirtelenül, hiszen még mikor tegnap este lefeküdt, semmi baja sem volt.

E közben a kancsó kézben forgott s tartalmának színvonala mindig jobban közeledett feneke felé.

Amiközben fura gondolata támadt a kópé inasnak.

— Hallja kend bátyám, olyan jó ez a borocska. Kínáljuk meg nemzetes asszonyunkat vele.

Megpróbálják. Egyik fölemeli kissé a ravataltól a fejét, a másik meg a pohárba töltött gősfáiból a nemzetes asszonynak szájába önt egy-két kortyot.

„Gluk-gluk“, a bor leszaladt a torkán.

— Ej-ej, csakhogy elfogadta tőlünk ezt a csekélységet, a jó Isten nyugosztalja meg szegény lelkét.

Majd mint kik dolgukat jól végezték, újra elfoglalták régi helyüket, folytatva beszélgetéseiket.

De ime, Isten csodája! A nemzetes asszony megmozdul a ravatalon, majd mély lélekzetvétel után felül, mint olyan, ki mély álomból ébred föl.

A két atyafi lába a félelemtől gyökeret vert, a hideg izzadság csurgott rajtuk.

A nemzetes asszony végre megszólítja őket, küldi fiáért az inast, ki sietve értesíti ifju urát, hogy a nemzetes asszony föltámadt.

A jó nemzetes asszonyt, ki csak tetszhalott volt, a gősfai bor életre keltette, a két jó cseléd magafajta tréfája az elevenen való eltemetéstől megmentette és ezután még élt tiz évig.

Azóta a Vas megye határszélén fekvő gősfai hegynek nagy a híre, mert rajta olyan bor terem, mely még a halottakat is föltámasztja.

788. — Sógor, hol a jó bor?

— Itt a jó bor sógor!

— Kóstolja meg sógor!

— Ugy-e sógor, jó bor?

— Sógor, hát ez jó bor.

789. Tiszta bort adjon korcsmáros uram! Sepriével ugy is kedveskedik az oldalbordám, ha hazamegyek.

790. — Meguntam ezt a hivságos világot! Le is mondok róla. Föltett szándékom, hogy a budapesti szerviták zárdájában töltöm ezután napjaimat.

— Miért nem inkább a ferencrendiek-nél?

— Tudod, a szervita-rendnek nagyon jó borai vannak.

791. Jó bor jó vért csinál, jó vér jó kedvet teremt, jó kedvben jót cselekszünk, a jó cselekedetek az égbe visznek — tehát a jó bor az égbe visz.

792. — Pincér, hogy hívják ezt a bort?

— Magyarádi.

— Ez a vezetékneve, de mi a keresztnéve?

793. Bort eladó földes ur: Meg vannak-e az aranyok metélve?

Bort vevő zsidó: A bor meg vagyon-e keresztelve?

794. Arról volt szó, hogy a kut két borkereskedő közül kinek képezi tulajdonát; az egyik ügyvéd már vagy egy óráig érvelt, türelmetlenül kiált fel a bíró, hogy ily csekélység miatt ne beszéljen oly soká.

— A kut borkereskedőnek nem csekélység, — érvelt az ügyvéd.

795. — Miért nem igaz többé az a közmondás, hogy borban az igazság?

— Mert hamis bort iszunk.

796. Harminc akó bort vett s kérdi a vincellértől: hány akó vizet bir el a bor?

— Két akót.

Betölti a két akót és a bor felfordul.

— Ön nem ismeri a bort, beöntöttem a két akót és felfordult.

— Én ismerem a bort, de a két akó vizet már beöntöttem volt s így mint bizonyosat mondtam, mennyit bir el.

797. — Pincér, ma szeretnék egy jó pohár bort. Melyiket ajánlhatja nekem?

— Ugyanazt, a melyet multkor inni méltóztatott.

— Hm! az még nagyon fiatal.

— Ép azért.

— Hogy-hogy?

— Hja uram, e bor még oly fiatal, hogy nem lehet megkeresztelni.

798. — Csodálatos, hogy sörrel, kávéval, teával nem kocintunk, hanem csak borral, miért?

— Mert borban van az igazság s az igazsággal gyakran jövünk összeütközésbe.

799. *In vino feritas* — sajtóhiba, de sokszor igaz.

800. Püspöki asztalnál ült a generális s egyre hajtogatta: Ex hoc.

A püspök értésére akarta adni, hogy nem közönséges asztali bor van előtte, megjegyzé: Est malaga.

— Ergo ex hac, — szólt a generális, — mintha előbb gramatikai hibát követett volna el.

801. — Szavamra, egy fillért sem nyerek a boron.

— Elhiszem, hanem a vizen.

802. A huszárkapitány egy galíciai faluban a plébánoshoz volt bekvártélyozva.

A jámbor páter nagyon megbecsülte vendégét, tejbe, vajba fürösztötte volna; kínálta mindenféle jóval, így saját termésű alma-borával is.

A kapitány csupa udvariasságból itta a keserves italt. A plébános ur gyönyörködve nézte a fogyasztást; egyszer csak oda szólt:

— Quomodo valet Domine magnifice?

— Bonus vinus, bonus vinus, — válaszolja a kapitány.

— Sed non est bene dictum, — figyelmezteti őt a plébános.

— Qualis vinus, talis latinus, — fejezé be a diskurzust a kapitány.

803. Midőn Draskovich György pécsi püspök 1562-ben a tridenti zsinat alkalmával a pápát megajándékozta tályai borral, a pápa így szólt :

— Summum pontificem Talia vina decent.

804. A férfiak a bor mámorában akarják elfeledni, amit a szerelem mámorában véghez vittek.

805. — Korcsmáros ur, kóstolja meg csak ezt a bort, hisz ez valóságos méreg.

— Ejnye, ejnye, hát mit vétettem én uraságodnak, hogy aztán velem akarja megitatni ?

806. — Mi a te apád ?

— Műasztalos.

— Hát a tied ?

— Műfestő.

— És a te apád ?

— Műborász.

807. A minap a vendéglős egy butella sashegyit állit elém s nagyjelentőségű fontos arccal azt mondja, hogy : „Husz éves !“

Istenem ! — sóhajtottam, — annyi idő alatt bizony nagyobbra nőhetett volna.

808. — Arra kérném a főisztelendő urat, hogy ma este nekünk is juttasson abból az ó-borból. . . .

— Jaj, fiam, ó-bort ne tölts uj edénybe. . . Várj, a mig oly sokáig vagy itt, mint én.

809. *Vendég*: Az ön bora élvezhetetlen.

Korcsmáros: Csodálom, pedig házilag készült.

810. — Ha meg akar szabadulni a köhögéstől, ne igyék bort.

— Ha ön nyolcvan évig nem ivott bort, akkor, de csak akkor adhatja ezt a tanácsot.

811. — Minden órában egy kanál jó bort vegyen magához.

— Anyjuk, hozd be a merőkanalat.

812. — Uram, önt el kell tiltanom a borivástól.

— Ugy látszik, doktor ur ma rossz hangulatban van!.. Majd inkább máskor jövök!

813. — Nagyon szenvedek.

— Hagyja abba a borivást.

— Nem tehetem.

— Akkor igyék három annyit, mint most, s nemsokára megszűnik a szenvedés.

814. Megtiltotta az orvos a betegnek a borivást, mert vizibetegségbe esett.

A beteg egy darabig csak birta, végre így fakadt ki:

— Anyjuk, hozz egy tál bort meg egy kanalat, ne mondja az orvos, hogy nem fogadok neki szót. Hát nem iszom a bort — majd csak eszem.

815. — No most már megihatik egy üveg borocskát.

— Hogyan véli orvos ur, félóránként vagy óránként?

816. — Be furcsa íze van ennek a bornak.

— Igaz, de a doktor ur annyira ránk ijesztett a bacillusokkal, hogy most a főnököm nemcsak a vizet, hanem a bort is felforralja!

817. Fájt a torka a parasztnak. Az orvos tanácsolja, hogy este és reggel borszeszszel dörzsölje be.

— Hiszen kérem alássan, — válaszolt az atyafi, — ugyanis mindig azt teszem: reggel pálinkát, este meg bort iszom.

818. Színész ozsonnához volt meghíva és a háziasszony megkínálja őt szőlővel.

— Köszönöm, nem kérek belőle, mert boromat nem szoktam soha pilulákban bevenni.

819. Az első pohár megmelegíti a gyomrot, a második felmelegíti a szívet.

820. Az első pohár csend, a második fogcsikarás, a harmadik az ivók moraja, a negyedik a kiabálók zaja, az ötödik az örültek ordítása.

821. — Én egy pohár bort ittam.

— Én csak kupicával.

— Én csak gyüszünyit.

— Én villányit.

822. Kérdezi a földesúr a cigányt a csap-székekben :

— Iszol-e egy pohár bort ?

— Köszönöm, nem iszom.

— Hát két pohár bort iszol-e ?

— Azt már megiszom.

823. Őszkor a részeg :

— Mily szép összhangzatban vagyok a természettel, a levelek hullanak és én is — hullok a földre.

824. Mily szép a borozók asztala, egész mennyország : a kancsó a hold, a poharak a csillagok.

825. Tiszteli a papa tanító urat, küldött egy üveg bort, hogy tessék megkóstolni.

— De hiszen ez a te atyádnak pénzébe került.

— Nem tesz semmit; édes apámék úgy se itták volna meg, olyan savanyu.

826. Már három éve járok a teológiára s még mindig pogány szomjam van.

827. *Mikor jó a bor:*

— Ez a bor az én termésem.

Mikor rossz a bor:

— Olyan, a milyent az Isten adott.

828. — Én ittam 1746. évi termést.

— Az semmi, az apám halálakor a pince egyik szegletében 1680. évi palackokat találtam.

— Azokat megkóstoljuk.

— De bor nincs bennük.

829. Finom tokaji.

Igen finom tokaji.

Valódi tokaji.

830. — Kaphatok pezsgőt?

— Szolgálatára, uram. Valódi pezsgő ára négy forint.

— Mit ért azalatt, hogy valódi?

— Tetszik tudni, van valódi pezsgő négy forintjával, még valódibb hat forintjával, és legeslegvalódibb champagnei nyolc forintjával, a milyent még Champagneban sem kapni. Melyik tetszik?

831. Vízet isznak a halak,

Azért némák.

Csak bort isznak az ifjak,

Azért buták.

Bort vízzel keverve,

Válik egészségre.

832. — Melyik a legjobb víz?

— A legjobb víz az, melyet a nap szőlővesszőn keresztül desztillál.

833. — Nagyon sok víz van e borban.
— Ellenkezőleg, kevés bor van e vízben.

834. — Miért iszol vörös bort? Hiszen a fehér sokkal jobb és mégis egy ára van a vörössel.

— Csak azért, mert lássa: ha a fehéret megittam, vége van; de ha vöröset iszom, a vörösnek a színe bennem marad, ez tiszta haszon!

835. Miért drágább itt a vörös bor, mint a fehér?

— Hát azt hiszi, hogy én a vörös festéket lopom?

836. *Borbála* = vig tor.

Borbély.

837. *Borbély* = kántorgyomor.

838. Ur (a siető borbélyhoz): Van ideje?
Borbély: Igen.

Ur: Akkor ne siessen annyira.

839. — Volt már a borbélynőnél?

— Isten ments! Hiszen már a legények is sokat beszélnek, hát még az a nő mennyit fecseghet?!

840. — Kisasszony, ért ön a fodrászathoz?
— Óh igen, még a beretváláshoz is.

841. — Ki tudja huzni a fogamat?

— Igen, de mégis inkább megberetválnám.

842. — Mikép kívánja, hogy beretváljam?
— Hallgatva.

843. — Voltál a „Sevillai borbély“-ban?
— Óh nem, én magam beretválkoztam.

844. — Kend nem beretválkozott! —
riadt a káplár a közhuszárra, ki az éjjel el-
korhelykedvén, talán nem ért rá megberet-
válkozni. — Tüstént jöjjön kend rapportra
a kapitány urhoz.

Ezzel megindult a káplár, utána a köz-
vitéz, végig gyalogolván az alföldi városnak
hosszan elnyújtózó utcáján.

Mikor a kapitány lakásához értek, be-
nyitottak.

— Jelentem vitéz kapitány uram, —
mondja a káplár a kapitánynak, — hogy ez
az ember nem beretválkozott.

Oda néz a kapitány és nagy bámulására
a káplárnak azt mondja:

— Káplár uram, dörgölje ki szemét
jobban, hisz ez az ember olyan tisztára meg
van beretválkozva, mintha most jött volna ki
a borbélyműhelyből.

Elállt szeme-szája a káplárnak, persze
azt nem is gyanította, hogy míg a hosszú
utcán végig jöttek, addig a huszár menet-
közben megberetválkozott.

845. — Az urad bent van? menjünk be
hozzá, leányom. Hadd üdvözljem.

— Azonnal, édes anyám, előbb előké-
szítem látogatására . . . éppen beretválkozik.

846. — Ön maga beretválkozik?

— Igen.

— Miért nem megy a borbélyhoz, hiszen egy házban vannak!

— Nem merek oda menni, mert én szereztem neki feleséget.

847. — A multkor is ön beretvált?

— Igen.

— No akkor előbb altasson el.

848. Vendég: Az inasa megvágta az arcomat.

Borbély: Na, mégis halad a gyerek!
A jegyző urnak még a fele fülét vágta le.

849. A deák egy borbélyüzlet előtt menve, látja, hogy bent néhány deáktársát kezelik. Élcelődni akarván, kérdi:

— Itt nyírnak majmot?

— Még nem volt szerencsénk, — mondja az egyik segéd, — de csak tessék beljebb kerülni, megpróbálhatjuk.

850. — Valahányszor ide jövök, a tanonc a kertben füvet kaszál.

— Így készül a hajnyírásra.

851. Férj: Többé nem megyek el Szappanos borbély üzletébe.

Agglegény: Miért?

Férj: A multkor annyira összekarcolt a beretvával, hogy minden ismerősöm azt kérdezte: nős vagyok-e?

852. A fodrászteremben a tanár ur boszusan rászól a segédre:

— Ejnye, de rosszul beretvált meg ma! Igaz, hogy nem vágott meg, de az állam még egészen tüskés.

— De, tanár ur! — kiált föl a segéd, — hiszen a tanár ur még nem is volt soron, még csak ezután fogjuk beretválni.

853. Beretválják a cigányt; természetesen az inas végzi a műtétet, mert az inas a cigányokon tanul beretválni, s mert tanul, hát ingyen beretválja, természetes, hogy a legrosszabb beretvával. — Egyszer kívülről kutyaordítás hallatszik. A borbély oda fut az ablakhoz.

— Ugyan mit ordít úgy az a kutya?

— Bizonyosan azt is ingyen beretválják, — vélte a cigány.

854. Cigány (kit a borbély kiméletlenül beretvál): Acélberetva ez kérem, tekintetes borbély uraság?....

Borbély: Igen, acél.

Cigány: No, mindjárt gondoltam, mert a szemem is szikrákat hányt tőle.

855. — Milyen szép haja van Iusnak.
 — Az apjának köszönheti.
 — Hiszen az egészen kopasz!
 — De . . . fodrász.

856. Falusi borbély (a beretváló vendéghez): Ne reszkessen annyira, Isten segédelmével minden jól fog végződni!

857. *Egy ur* (bálban): Ugyan hol volt már szerencsém?

Másik ur: Sokszor beretváltam uraságodat.

858. Valaki nagyon, de nagyon beteg. Az orvos végre felvilágosítja, hogy már nincs semmi remény.

— Még husz perce van, uram, — szól az orvos. — Óhajt még valamit? Értesítsek valakit?

— Igen, — nyög a haldokló. — Hivasson borbélyt, beretváljon meg, a mig élek, mert később aztán mindjárt tizszeres árt követelne!

859. *Borcsa* = kevés bor.

860. *Borda* = korcsma.

861. *Borivásban* (Beau Rivage) halt meg Magyarország szeretett királynéja: Erzsébet.

Borju.

862. — Mért csináltak a zsidók aranyborjut?

— Nem csinálhattak egyszerre tehenet.

863. — Mi legjobb a borjufején?

— A borju.

864. Lessingtől kérdi valaki, miközben mögéje állt:

— Kicsoda ön?

— Én Lukács evangalista vagyok.

865. — A borjupecsenye nem izlik.

— Talán más borjutól vagyon.

866. — Nézd meg, van-e a hentesnek borjulába?

— Emberlába van.

867. *Boroshordó* = részeg póstás.

Borravaló.

868. *Borravaló* — dugasz.

869. — Ön nem tett nekem soha semmi-féle szolgálatot, mért vár tehát borravalót?

— Kérem, én láttam meg önt először.

870. — Itt küld a gazdám két fácánt.

— Mondja meg neki, hogy személyesen fogom megköszönni.

Mivel az inas nem távozott, kérdi, hogy mire vár?

— Semmire, de ha az ur kérdi, hogy mennyi borravalót kaptam, mit válaszoljak neki?

871. — Hallom, hogy nem fogad el pénzt az idejáró turistáktól a tejért.

— Nem én, így több borravalót adnak, mint a mennyit a tej ér.

872. — Hé, hordár, nem hagytam itt semmit?

— Semmit Még csak egy hatos borralalót sem.

873. — Pikoló, mit keressz az asztal alatt?

— Nézem, hogy a borralaló nem esett-e le?

874. Feri meg Tóni asztalos inasok. Egyszer új szekrényt kellett a doktor urhoz vinniök s bizton remélik, hogy a doktor ur szép borralalóval fog nekik kedveskedni. De jaj, a doktor ur erről egészen megfeledkezett.

Feri meg Tóni nem estek ám a fejük lágyára. Hamar készen volt a tervük. Elkezdenek verekedni s akkora zajt csapnak, hogy a doktor ur ijedten szalad oda és kérdi a verekedés okát.

— Tóni zsebre vágta a borralalót s nem akar nekem adni belőle!

— Nem igaz, a Feri vágta zsebre a doktor ur borralalóját!

— De hiszen egyiknek sincs igaza! Mindjárt véget vetek a verekedésnek! Itt van, ez a korona a tied, ez meg a tied!

875. — Itt van két fillér borralalónak.

— Itt van még kettő és tessék megtartani!

— Ha én ezt tudtam volna, koronát adtam volna.

876. A pincér más vendéglőben ebédel.
— Fizetni! — kiáltja.

A vendéglős odasiet, megcsinálja a szám-
lát: Hetvenöt krajcár. A vendég fizet.

— Ez csak hetvenkét krajcár, — szól
a vendéglős.

A vendég felfortyan: Hát borravaló
nincs?!

877. — Hallja maga portás, miért vág
oly mogorva arcot, ha a báli vendégeket a
kocsiba rejti?

— Na, mert ha barátságosan nézek,
azt hiszik, hogy már megkaptam a borra-
valómat.

Borsó.

878. Kéttagu szó az egész, ételneme, egy-
fele kedves

Jó ital: a másik nélkül nem főzheted
étked.

Borvirág.

879. Virág, de nincs szára, törzse,
Szirma sincsen, se levele. — —

880. — Hé, pincér, ez a bor virágos.

— Szolgálatára, de hát a bornak meg-
tiltani nem lehet, hogy ne nyiljék, ha jön a
szép kikelet.

881. *Borzalom* = állati fekhely.

Boszu.

882. A mészáros szomszédságában pék lakik, ki városszerte kis zsemléiről ismeretes. Egy alkalommal találkozik a mészáros a pékkel, a ki kérdi tőle:

— Hé, szomszéd uram, honnan jön?

— Hat zsemlét vettem a maga üzletében.

— Hol vannak? Nem látom!

— A sipkám alatt, ott mind jól elférnek.

A pék zsebrevágja a gúnyt és boszut forral.

Nem sokkal utóbb ismét találkozik a mészárossal, a ki kérdi:

— Hé, szomszéd uram, honnan jön?

A pék elérkezettnek látván a boszu pillanatát, válaszolja:

— A maga üzletéből jöttem, borjufejet vettem.

— De hát hol van?

— A sipkám alatt, — feleli nevetve a pék s mint a ki jól megboszulta magát, megy tovább.

883. — Megvertél apám! Esküszöm az élő Istenre, hogy saját unokáidon fogom ezt megboszulni!

884. — Mennyit sóztak a nyakadba, a miért a hadnagyot nem köszöntötted?

— Hat órai kurta vasat. De meg is boszulom magamat. Ezentul minden finácnak szalutálok.

885. Az ezredes ur sétakocsizik. A kocsis többször is elhajtat a kaszárnya előtt, hol az őt ugyancsak erőlködik a tisztelgéssel. Az ezredes végre rászól a kocsisra:

— Mi jut eszedbe? Miért hajtasz folyton erre?

— Az a komisz poszt ott elcsalta a szeretőmet, hát most megszékálok egy kicsit.

886. — Miért ajándékoztál a társaságnak kisorsolni való tárgyakat?

— A jegyző legnagyobb ellenségem és ő írja a köszönő levelet; megeszi a méreg, hogy kénytelen lesz nekem a legudvariasabb kifejezésekben hálálkodni.

887. — És maga igazán megnősült? Hiszen esküdt ellensége volt a házasságnak!

— Igen, de meg akartam boszantani barátomat.

888. Vevő (megpróbálja az eléje tett szivarszipkákat, hogy szelelnék-e, s észreveszi, hogy a trafikos boszus pillántásokat vet rá): — Ez nem olyan nagy dolog, már sokszor vettem szivarszipkát, a melyik nem szelelt.

Trafikos: Az bizony néha előfordul. Épp az imént volt itt egy hordár, a ki szintén végig próbálta valamennyit.

Bot.

889. Apa (fiához, a ki rosz bizonyítványt hozott haza): — Ej, ej, mit csináljak én most a botommal?

Fiu: — Eredj vele sétálni.

890. Egy ur keresi az ezüst veretü botját a kávéházban.

— Miért nem tetszett rám bizni? — szól a pincér, — akkor itt lenne.

— De így is itt kellene lennie, hiszen csak nem mehetett el!

— Dehogy nem, hiszen *sétabot* volt.

891. *Botanizál* = Annát ver.

892. *Botlik* = stílet tokja.

893. *Bögő* = ökör.

Böjt.

894. Szombati napon böjti ételt tálalt az ujdonsült menyecske az asztalra.

— Hát ma miért eszünk böjtöset?

— Mert ma kántorböjt van.

— De hiszen nem vagyunk mi kántorok.

895. Börtöne hetenként két napi böjttel van szigoritva.

— Csak lesz hal?!

896. — Egyék egy kis sódart.

— Köszönöm, én nem kérek, először: mert böjt van, másodszor: mert éppen most laktam jól.

897. A plébános a tanítóval véletlenül az éléskamarán ment keresztül, előbbi oda mutat egy hordó ruszlira, különféle sajtokra, egy kis vendöl vajra, tőkehalra, retekre.

— Ugy-e jól el vagyok készülve a böjtre?

— Én jobban, — mondja a tanító, — mert az én éléskamarám egészen üres.

898. Beállit az anyóka a kaszárnnyába. Nagy kosárban hoz mindenféle elemózsiát, malac-sültet, szalonnát, fehér cipót, meg bort is.

— Minek ez a sok étel, ital? — kérdi a hadnagy.

— A fiamnak hoztam.

— Jaj, az be van zárva . . .

— Tudom . . .

— Igen ám, de böjttel szigorították büntetését.

— Hiszen azért hozok neki kis ennivalót.

899. Pénteken mindig böjtölni kell, kivéve, ha ez a nap egy másikkal esik egybe.

900. — Hát te szoktál-e böjtölni?

— Igen.

— Es mikor, mely napokon szoktál böjtölni?

— Hát mikor nem tudom jól a katekizmust, s aztán bezár a tisztelendő ur.

901. — Hogy van?

— Rosszul, ha az az egypár böjti nap nem volna, éhen kellene halnom.

902. *Bökkenő* = $\left. \begin{array}{l} \text{varrónő.} \\ \text{massage-kura.} \end{array} \right\}$

903. *Bölcsőnc* = filozopter.

Bölcső.

904. Ki tudja megmondani, hol keresendő az emberiség bölcsője; ki tudja megmondani?

— Az emberiség bölcsője a kosár-fonó kereskedésben keresendő.

Bőr.

905. Valamely társaságban kifogyván a jelenlévők a hasznosabb időtöltésből, egyik jelenlévő ifjat kezdték csipős szavaikkal érdekelni, s azon nevetkeztek. A többek között egyik éltes ember, kinek fiatal felesége volt, azt kérdi az ifjutól, hogy: Hol legvastagabb az ember bőre?

— Az öné bizonyosan a homlokán, mert különben már azóta kinőttek volna a szarvai.

906. — Nektek nincs sok elveszíteni valótok.

— A macskának ép úgy fáj, ha a bőrét lehuzzák, mint akár az ökörnek.

907. *Jó bőrökre, de nem minden szörmére.* = Gut für heute, aber nicht für alle Fälle.

908. *Kövér:* Az ön bőrében nem szeretnék lenni.

Sovány: Mért?

Kövér: Mert nem férnek beléje.

909. *Börze* = csizmadia.

Búborék.

910. Bár a fejem megszomorít,
Majd derekam megvidámit;
Kis farom mindent megfeszít,
Egészem levegőt szorit.

911. *Buda halála* = Ofens Tod.

Burgonya.

912. Alma vagyok, nem fán érek,
Gyümölcs vagyok, ugyis nézek,
Tengerentúlról jöttem létre,
S elkerültem sok vidékre.
Magyar ember szívesen lát,
Többre becsül, mint a tortát ;
A tót pedig, ha csak lát is,
Állja még a tótágast is.

913. Báró Bujanovszky Elek lovas generális 200 mérő burgonyát osztott szét a parasztok közt, de a magyaroknak nem kellett a krumpli s mind az árokba hányták. Egy borsodmegyei földbirtokos kiszedette s a saját földjén ültette el. A termés jó volt, a parasztok nyakra-főre lopták.

— Hála Isten, csakhogy lopják, akkor már kedvelik, — kiáltott fel örömében a földesur.

914. Felsőbb leányiskolai növendék hazament vakációra.

A kertben odaszólt az öreg cselédnek :

— De szépen nő itt a saláta.

— Nem saláta az, kisasszony, hanem krumpli.

— No igen, krumplisalátát gondoltam.

915. — Ön — úgy látszik — azt gondolja, hogy Kolumbusz Kristóf csak azért fedezte fel Amerikát, hogy csupa krumplit együnk.

916. Jó-e a burgonya?

— Ha nem volna jó, nem enné meg a marha.

Butaság.

917. Lustaság a test butasága s butaság a lélek lustasága.

918. Elküldi a hadnagy inasát, hogy keressen fel N. N. őrmestert, sok keresés után visszajön s jelenti, hogy nem találja meg. Most a hadnagy pontosan akarván megjelölni az illető lakását, szól:

— Kerepesi-ut 30. első kapu III. emelet.

Nagy vártatva megjön az inas és jelenti, hogy megtalálta N. N.-t, de nem a Kerepesi, hanem a Soroksári-uton, nem 30. hanem 13. szám alatt, nem az első, hanem a hátsó kapunál, nem III. emeleten, hanem földszint, s hogy az illető nem őrmester, hanem — mosónő.

919. *Tanító*: Nesze Pista, itt van négy fillér, ezért hozz nekem dohányt, aztán itt van megint négy fillér, ezért meg hozz gyufát.

Pista (rövid idő múlva): Tanító ur, kérem, elestem s a pénz összekeveredett, most nem tudom, melyik négy fillérért hozzak dohányt és melyikért gyufát.

920. Tudja komám, ha én sok sert iszom, olyan buta vagyok, mint a borju.

— Nem a sertül van az komám.

921. — Hallom, hogy meg akarsz házasodni? Aztán kit veszsz el?

— Egy fehércselédet.

— Buta! azt ugy is tudom.

— Hát akkor minek tetszik kérdezni?

922. Ha te olyan kövér volnál, mint a milyen buta vagy, ez a csángó vonat nem futna körül három nap alatt.

923. *Biró*: Ön avval fenyegette a vádlót, hogy bepereli, mit válaszolt?

— Azt mondotta: Annak a buta birónak majd csak hazudom valamit.

924. — A férjem a nagy desperációban még megőrül.

— Sokkal butább, semhogy ettől tartani kellene.

925. — Ugy-e kedves papa, ti nagyon boldogul élték a mamával?

— De nagyon, — s miért kérded ezt?

— Mert a mama azt mondotta nekem, hogy ha boldog akarok lenni, akkor minél butább férjet válasszak magamnak.

926. *Férj*: Ostoba tökfilkó voltam, hogy feleségül vettelek!

Nő: Az volnál akkor is, ha más valakit vettél volna nőül.

927. *Férj*: És még tagadni mered, hogy ez a levél neked szól?

Nő: Persze, hiszen cím sincs rajta.

Férj: De az áll benne, hogy a te buta férjed!

Nő: Csak nem hiszed, hogy az egész városban éppen csak *egy* buta férj van.

928. *Nő*: Azt szeretném tudni, hogy minden férfi olyan ostoba-e, mint te?

Férj: Dehogy! hiszen vannak még agglegények is!

929. A legbutább emberek azok, a kik fünek-fának beszélnek az okosságukról.

930. — Mit gondol, én engedjek?

— Igen, mint okosabb.

— No, akkor csakugyan buta volnék.

Bútor.

931. *Bútor* = gyászlakoma.

932. — Ejnye, be szép antik bútora van!

— Az ám, és majdnem oly olcsón kaptuk, mintha új lenne.

*

— Ejnye, de fényes új bútora van!

— Az ám, és majdnem oly olcsón kaptuk, mintha ódon lenne.

933. — Hogy tetszik az új bútorom?

— Nem rossz, de mégsem elég csunya, hogy igazán szép legyen!

934. — Szeretnék egy karosszéket fogadószoba számára.

— Próbálja meg nagyságod ezt.

— De hisz ez örülten kényelmetlen.

— Hiszen az kell vendégszoba számára.

935. *Búvár* = $\left\{ \begin{array}{l} \text{pantheon.} \\ \text{országos fegyház.} \end{array} \right.$

936. Melyik vár uszik a vízben? = *A búvár.*

937. *Buzogány* = forrás.

Bün.

938. — Mit érdemeltél a bünöddel?

— Semmit, ingyen tettem.

939. — Követtek-e el valami bünt Jákob fiai testvérük József ellen?

— Igenis, — felelt a fiu, — nagy bünt követtek el azok József testvérük ellen, mert nagyon olesó áron adták el.

940. Uraságod nagy ur s így valószínűleg nagy bűnös is.

Büntetés.

941. Ha jól nem viselitek magatokat, addig fogtok büntetésből egy helyben állni, míg lábatok gyökeret ver.

942. — Hogy van, hogy mindig elmarasztalnak?

— Nem csoda, mikor annyi paragrafus van *egy* ember ellen.

943. A régi jó időben az egyszeri betyár így köszönte meg a huszönöt botot:

— Köszönöm alássan a büntetést, adjon az Isten ezerszer ennyit.

944. — Apám, az van a szentírásban, hogy az Isten megbünteti az apák bűnét az ő fiaikban.

— Ugy van, fiam.

— De hát mit csinál az Isten az olyan apával, akinek nincs fia?

945. — Hallgasson ide vádlott, most fel fogjuk olvastatni büntetései lisztáját.

— Szabad lesz addig leülnöm?

946. A firer tartozik a bakának tiz forinttal; a baka rapportra jelentkezik, hogy bepanaszolja adósát. A firer elővezeti.

Baka (magyarul): Jelentem alássan kapitány ur, a firer ur tiz forintommal tartozik és nem akarja megfizetni.

Kapitány (németül): Firer, mit kíván ez az ember?

Firer (németül): Maga jelenti, hogy tegnap éjjel engedély nélkül kimaradt.

Kapitány: Enyhítő körülmény folytán csak hat órai kurtavas! . . .

947. Ön a legfiatalabb leányomat csókolta meg, — büntetésből a legöregebbiket fogja nőül venni.

948. — Ön megmentette a leányomat, a leányom az öné.

— Valami kisebb büntetésért esedezem.

949. — Miért kell tisztelnünk apánkat és anyánkat?

— Mert különben megbüntetnek.

950. — Választhat a botbüntetés és a megvetés közt.

— Kérem becses megvetését.

951. — Magára a falopás be van bizonyítva; volt-e már hasonló vétség miatt büntetve?

— Nem bíró ur! Eddig hál' Isten, soha sem kaptak rajta.

952. *Bíró:* Hogyan követhette el ezt a szörnyű nagy gonosztettet? Hiszen magának tudnia kellett, hogy minő nagy büntetés vár reá?

Vádlott: Már honnan tudtam volna? Hiszen nem tanultam én jogot.

953. — Nem tartom a halálbüntetést a mai humanizmussal összeegyeztethetőnek. Határozottan ellene vagyok.

— Én nagyon is helyén találok, sőt meg vagyok győződve: ha téged ma egy rablógyilkos megöl, holnap te is másként fogsz gondolkozni.

954. *Látogató*: Miért térdepel a három fiad?

Apa: Büntetésből, mert ma délelőtt, midőn sétálni vittem őket, nem akartak kettesével menni.

Cél.

955. *Completis omnibus Caesar magna cum diligentia Romam properavit.* = Megtelvén az omnibuszok, Cézár nagy delisánzon Rómába sietett.

956. *Caesar blieb stehen vor den Rubicon.* = Cézár megállt Kohn Ruben előtt.

957. *Ciceronis Opera* = Cicero Operája.

Cigány.

958. — Azt álmodtam, hogy a nagyságos ur cukrot, ő nagysága meg kávé adott, — szól a cigány.

— Én nem adok cukrot, ő nagysága meg nem ad kávé.

— Az nem tesz semmit, ha a nagyságos asszony adja is a cukrot, a nagyságos ur meg a kávé.

959. — Mindenünk elpusztult a nagy tűzben, — szól a kéregető cigány.

— Hol van a falu előljáróságának bizonyító levele?

— Az is odaégett.

960. Midőn Rákóczy 1711-ben Lengyelországba indult, Barna Mihály cigányprimás keserves sirás közt borult lábaihoz:

Mégysz, mégysz, felséges fejedelem!
Itt hagyod a vagyont, keresed a nincsent!

961. — Minek nevezik a triest—fiumei tengerpartot?

— Magyar tengerpartnak.

— S milyen népet, nemzetet találunk beljebb hajózva?

A padban ülő fiuk erősen sugnak:

— Ol . . . ol . . . ol . . .

Megkapja a kérdezett az első szótagot, bátran oda feleli:

— *Oláhcigányokat.*

962. Megbízták a cigányt, hogy eleven nyulat vigyen az uraságnak.

A cigány jóideig cepelte a zsákot, végre is megsajnálta a nyulat s meg akarta itatni.

Alig hogy kinyitotta a zsákot, a nyul kerekét oldott.

Búsan ballag a cigány s átadja a levelet az uraságnak, ez örömmel felkiált:

— Csakhogy megjött a nyul;

— Hát megjött, — bámul a cigány, — azt gondoltam, hogy megugrott.

963. Szalonnát ment lopni a cigány a gazdag paraszthoz, a kiről tudta, hogy a tanyán tölti az éjszakát, meg hogy a kémény keresztfája jól meg van rakva sonkával és szalonnával. De a mint felkapaszkodott a kéménybe, kettétört az a nélkül is megterhelt keresztfa s a cigány szörnyű robajjal mindenestül lezuhant.

— Jézus, Mária, szent József! — kiált ijedten a nagy lármára lámpával kiszaladt asszony, midőn megpillantá a nagy halmaz sertésborda és sonka között a cigány fekete képét, — Minden jó lélek dicséri az Istent!

De a cigány nem vesztette el lélekjelenlétét s tréfára fordítván a dolgot, oda szól vigyorogva:

— Ördög vagyok, hoztam a ténsasszonynak szalonnát.

— Nem kell nekem a te szalonnád, csak takarodjál innen minél hamarább! — kiáltá a megrémült asszony s viasszaszaladt a szobába.

A cigány sem hagyta magának kétszer mondani, hanem felkerekedett s megrakodva, mindenestől odább állott.

964. A földbirtokos, mikor learatott búzáját gépelték ki, napszámos szükében cigányokat is fogadott fel.

— De aztán a granáriumba kell hordani a zsákokat! — figyelmezteti őket.

— Akár a toronyba is, — mondják a cigányok.

Mikor a gép dolgozik s nagy por van, hámgetnek a cigányok s meg is kérdi egyikök:

— Hát mindig így megy ez?

— Hát hogy menne? persze, hogy így!

Meg is ugrott a fele. Mikor a zsákok este tele vannak, mondja a gazda a kevés ott maradottnak, hogy hordják a granáriumba. Ezek csak néznek, hogy ők azt nem bírják.

— Micsoda?! Hisz azt mondtátok, hogy a toronyba is felviszitek, ha kell!

— Csak tessék kiszóratni belőlük a búzát.

Cimzés.

965. *Kalauz* (az utashoz, ki közvetlenül a vonat indulása előtt az első osztályu kocsik előtt botorkál.): Méltóztassék uraságodnak felszállni, a vonat mindjárt indul.

Utas: Nem az első osztályra váltottam jegyet.

Kalauz: Akkor tessék az urnak a másodikra felszállni, ott áll valamivel hátrább.

Utas: Harmadik osztályu jegyem van.

Kalauz: Akkor lóduljon a legvégére! Ott állnak a harmadik osztályu kocsik!

966. A nagyapa életrajzát olvassa a kis fiu:

.... elvette a kedves és művelt F... Mariska kisasszonyt.

— Ejnye, — szól, — de nagy számár lehetett az, a ki ezt írta; ugy van itt, hogy „kisasszony“, pedig nagyságos asszonynak hívják a nagymamát.

967. *Bíró*: Panaszával elutasítom. „Kutyadisznó“ kifejezés nem képez becsületsértést, mert ilyen állat nem is létezik.

Panaszos: Megnyugszom. Isten áldja meg, kutyadisznó bíró ur!

968. — Hogy nevezzük azokat, — kérdi a tanító, — a kiknek se pénzüik, se jó ruházatuk nincs s még éheznek is?

— Szegény ördögöknek, — felelt a fiu.

— Hát mi a címük azoknak, a kik dülakodnak mindenben, szép kocsiban ülnek, pénzüik van heverőben is s naponkint hust, finom ételeket, pástétomokat esznek?

— Cudar kutyáknak, — lett a válasz.

969. *Cipellő* == hordár.

Cipő.

970. — Kérnék egy pár régi cipőt.

— Nincs, magam is özvegy vagyok.

— Nem baj, a maga cipője is elég nagy lenne.

971. *Pék* (dühösen): Mihelyt a liszt ára valamelyest csökken, azonnal azt hangoztatják: bizony nagyobb zsemlyéket is süthetne a pék; míg ellenben bármennyire lemegy is a bőr ára, én még eddig sohasem vettem észre, hogy a cipőket nagyobbra szabták volna.

972. Valaki nagyban udvarol a kisaszszonynak és minden alkalmat megragad, hogy hozzá való vonzalmát bebizonyítsa. Egyszer az utcán sétál vele, midőn egy szembe jövő ember alázatosan köszön a leánynak.

— Ez az ember már sok keserű pillanatot szerzett nekem! — szólt a leány.

Kisézőjének se kellett több, oda rohan és jól nyakon teremti az ismeretlent.

— Mit csinált, szerencsétlen? Miért bántotta ezt az embert?

— Hiszen maga panaszkodott rá, hogy sokszor megkeserítette, hát meg akartam őt büntetni.

— Dejszen ez a cipésem, a ki a multkor olyan szűk cipőt szállított nekem, hogy tyukszemet kaptam tőle.

973. — Miért vonul félre a társaságtól?

— Mert szorít a cipőm.

973. Professor ur kinlódik az új cipőjével. Elkeseredetten felsóhajt.

— Nem férek bele ebbe a cipőbe, a mig nyolc napig nem viseltem.

974. — A mama izente tanító urnak, hogy a kis hugom beteg, nem jöhet iskolába.

— Szegényke! mi baja?

— Nincs cipője.

975. — De lötyögősen áll a lábadon az az új cipő.

— Pedig szám szerint rendeltem.

— No hát azért is olyan nagy, mert a század szerint rendelted.

— Nem úgy értem, hanem úgy, hogy numerus szerint.

— Hát miért nem beszélsz magyarul?

976. Nem kaphatnék egy pár viselt bálcipőt leányom részére?

977. Budapest népessége évente három pár cipőt fogyaszt fejenként.

Cukor.

978. — Isten után kit szeretsz legjobban?

— Pista bácsit.

— Miért?

— Mert ha hozzánk jön, mindig sok cukrot hoz magával.

— Te — ugylátszik — szüleidről egészen megfeledkeztél?

— Nem én, megkinálok belőle őket is.

979. — Minden terménynek van valami gyártmánya. Például hova osztod a cukrot?

— A findzsába.

980. — Föllel vagy habbal tetszik a kávé?

— Már csak inkább cukorral tessék hozni.

Család.

981. Apa, anya és gyermek a legszebb földi háromság.

982. A rendetlen családban nem állandó a jó kedv, — és csak ritkán száll be az igazi békeség.

983. — Ha kis nővéredet még egyszer bántod, velem gyülik meg a bajod!

— No ha még kis nővéremet sem szabad megvernem, akkor fütyülök az egész családi életre.

984. Panaszkodik az apa:

— Kilenc gyermekből áll családom, ezt neveltem és tartottam eddig nagy küzdelemmel, most azonban egy leányomat férjhez adtam.

— Tehát csak nyolcat kell eltartania?
— vágott közbe valaki.

— Dehogy, — tizet!

985. — Öt malacom van odahaza.

— Nem vagyok kíváncsi a családi körülményeire.

986. — Meglátogattam bizonyos embereket, a kikkel gyermekkoromban dolgom volt.

— Játzótársakat?

— Nem, apámat és anyámat.

987. Az én családom a legrégibb. Őseim a világ teremtését már a saját kastélyuk erkélyéről nézték.

988. — Miért nem voltál tegnap iskolában?

— Családi ünnep volt, — disznót öltünk.

989. Még nem láttam nőt, kinek a férje és gyermeket, kinek az apja szerettem volna lenni.

990. — Tányér úr, van-e családja?

Baj volna, ha a háznál csak *egy* tányér volna.

991. Beszéltem nektek a szükséges házi eszközökről. Most tudnál-e nekem megnevezni nálatok valamit, a mi felesleges?

— Az én kis nővérkém.

— Hogy mondhatsz ilyent?

— Papa mondta, hogy már vagyunk hatan, Erzsike felesleges volt.

992. *Csalamádé* = csalfa kis leány.

Csalás.

993. *Tanár*: Kérem elemezze nekem ezt a szót „csalás“.

Kandidátus: Csalás az, ha valakinek kihasználjuk a tudatlanságát, például ha tanár ur az én tudatlanságomat arra használja, hogy engem megbuktasson.

994. Mézet adott el a paraszt és hogy biztosabb legyen a számítás, minden itce méz után a zsidó egy krajcárt tett le az asztalra.

Kisvártatva fordul egyet a zsidó és látja, hogy a paraszt az asztalra tett kilenc krajcár-ból egyet ellopott.

Ettől a pillanattól fogva a zsidó iparkodott minél többször kimenni. A paraszt minden fordulónál egy-egy krajcárt lopott.

Mikor aztán fizetésre került a sor, a zsidó huszonhét itce méz helyett csak tizenkilencet fizetett, mert a többi kiguberált krajcárt a paraszt elcsente.

995. *Csalogány* = svindler.

996. *Csapágy* = deres.

997. *Csapda* = zálogház.

998. *Csapszék* = deres.

999. *Csavargó* = kígyó.

1000. *Csebogár* = prágai légy.

1001. Mi a különbség a pólyás baba, a szép asszony és a cseh tolvaj között?

— Az első csecsemő, a második csecse nő, a harmadik pedig *cseh*-csenő.

Cseléd.

1002. *Urnő*: Szívesen fölfogadnám magát szobalánynak, de megkivánom, hogy ügyes varrónő is legyen!

Szobalány: Varrni nem tudok, de szolgállok majd az én varrónőm címével, a ki pompásan tud szabni.

1003. — Megengedi nagysád, hogy estére meghívhassam barátnőimet?

— És miért?

— Mert huszonötödik helyen léptem szolgálatba.

1004. — És te az én ruhámban még a táncvigalomra?

— Szabóm nem készült el a ruhámmal s így a nagyságáéval kell beérnem.

1005. *Szobalány*: Nem maradhatok itt tovább. A nagyságának olyan nehéz természete van, hogy lehetetlen vele megférni.

Ur (gunyosan): Végtelenül sajnálom, de már nem cserélhetem ki a feleségem természetét!

Szobalány: Azt nem, de kicserélheti a feleségét!

1006. Mi ujság nálatok?

— Asszonyom szült.

— Fiut vagy leányt?

— Hogy kérdezhetsz ilyest, hiszen nála semmiféle leány nem birja ki kilenc hónapig.

1007. Ön maga tisztítja cipőit, nincs már meg a kiszolgáló cselédje?

— Megvan, de nőül vettem.

1008. Meddig volt az előző helyén?

— Egy hónapig.

— Hát miért ment el egy hónap múlva?

— Nem akartam előbb elmenni, mert betegeskedtem.

1009. Láttad, mennyi régi kínai porcellán-edénye van?

— Ugy-e mondtam, hogy az elődjei szégyenek voltak?

— Miből következtetsz erre?

— Mert azt mondják, hogy a porcellán már régen van a familiájukban. Ez pedig azt bizonyítja, hogy nem tarthattak cselédeket.

1010. Bárki jöjjön is, nem vagyok idehaza — szólt a parancs.

A cseléd elküldötte az urnő édes anyját, fenti parancs szerint.

— Anyám kivétel, szól — az urnő, mikor megtudta, hogy az anyja kereste — annak mindig idehaza vagyok.

Máskor csakugyan nem volt odahaza, mikor az anyja kereste. A cseléd azt mondván, hogy otthon van, a jó asszony összejárta az egész házat, kertet, végre boszankodva kérdezte: Hol van a lányom?

— A városban van, — volt a válasz, — de azt mondta, hogy önnek mindig itthon van.

1011. Mi jót irjak cselédünkről?

— Irhatod, hogy jó étvágya van.

1012. Ha elhagyom a helyemet, az asszony ellenségéhez szegődöm — ez azért fizet, hogy beszéljek — az azért, hogy hallgassak.

1013. Miért bocsátották el legutóbbi helyéről?

— Mert nagyon jól viseltem magamat.

— Hogyan értsem ezt?

— Hát mert jól viseltem magamat, elengedtek három hónapot a büntetésemből.

1014. Mért írta be cselédkönyvembe, hogy rendetlen vagyok?

— Miért? Mert a konyha tele van pókhálóval!

— Azokat már úgy találtam, mikor ide jöttem.

1015. — Kénytelen vagyok magát nagy rendetlensége miatt elbocsátani s cselédkönyvébe ezt is be is írom.

— Tessék akkor legalább latin elnevezést használni.

1016. Adtál a lovaknak enni?

— Adtam.

— Sokat adtál?

— Sokat.

— Sokat nem kellett volna adnod.

— Hiszen én nem is adtam nekik sokat.

— Jobb lett volna, semmit sem adni nekik.

— Nem is adtam semmit.

1017. Urnő: Ah, katona van magánál? Miért hallgatta el, mikor telfogadtam, hogy kedvese van?

Szakácsnő: Óh kérem, ez egészen új, nem az, akit elhallgattam!

1018. Nem szeretem, hogy az a katona minden este kint van a konyhában.

— Kérem olyan szégyenlős, nem mer a szalonba jönni.

1019. Nem engedhetem meg, hogy katonát fogadjon.

— Akkor legyen szives még egy cselédet tartani, ki fát, szenet hord, mert ehhez gyenge vagyok, ezt a dolgot helyettem a katona végzi.

— Az már más.

1020. Holnap elviszi a karperecemet a zálogházba.

— Igenis; ugyis dolgom van a városban. Pénzemet viszem a takarékpénztárba.

1021. — A mi cselédünk szörnyü lassu.

— Nem csoda, a vicinális vasut vonat-
vezetőjének a leánya.

1022. — Hát a tojás?

— Nem hoztam.

— Miért?

— Azt tetszett parancsolni, hogy csak
akkor hozzak, ha ötöt adnak husz fillérért.

— És mennyit adnak?

— Hatot kérem; azért nem mertem hozni.

1023. — Hogy van megelégedve uj he-
lyével?

— Igen jól, eddig a hol voltam, min-
denütt megszidtak, ha por lepte az asztalokat,
székeket s egyéb butorokat, de a mostani
asszonyom soha egy szót sem szól, mivel
tanult, művelt és okos asszony.

1024. — Van bizony olyasmi, ami soha
sem volt még.

— Például?

— Cseléd, aki ujév *előtt* hagyja el
helyét!

1025. — Barátnőm, az ön régi asszonya
sok rosszat mondott önről.

— Nekem is nagyságodról.

1026. — No mondhatom, nincsenek valami
jó bizonyítványai. . . . Egyáltalán nem vagyok
velük megelégedve.

— No, a Nagyságáról sem hallottam
valami sok jót. . . . De hirtelenében nem
találtam jobb helyet. . . .

1027. — Hogy vehetsz fel oly cselédet, ki egy év alatt tizenkét családnál fordult meg?

— Hogy tizenkét család titkát tudjam meg.

1028. — Hát ez mind szép, a mit ön önönmagáról mond; de az előbbi asszonya egészen másképp nyilatkozik magáról.

— Már, kérem szépen, én csak jobban tudom. Én már huszonöt év óta ismerem magamat, a volt nagyságám pedig csak három hete.

1029. H á z i a s s z o n y: A nagyságos ur panaszkodott maga ellen . . .

S z o b a l á n y: Látja, nagysága, én sohasem mondom meg, ha a nagyságos ur nálam a nagyságára panaszkodik.

1030. — Az istenért, petroleummal gyújtja meg a szemet??!

— Óh, nem, csak megöntözöm petroleummal, de gyufával fogom meggyújtani.

1031. — Levonja a cselédje béréből a holmi árát, a mit eltör?

— Dehogy tesszük! Minden elsején a havi fizetésen kívül megjutalmazzuk azért, a mit nem tört el.

Csend.

1032. — Valahányszor én az osztályba jövök, mindig olyan nagy szomorúság támad — mondja a tanár — mi annak az oka?

— Eszünkbe jut a két óra, a melyet csendben kell tölteni — felelt egyik tanuló.

1033. — Mikor lesz csend? — kiált a tanító.

— Majd estére, ha besötétedik — felelte az egyik fiu.

1034. *Cseresznye* = makk.

1035. *Csibeaprólék* = minorum gentium.

Csiga.

1036. A szabad mezőre gyakran kísétálok,
Pedig kis házamtól soha meg nem válok.

1037. Micsoda ház az, melynek sem ajtaja,
sem ablaka nincsen?

Cséplő.

1038. Nézd a végét, teszi vadász;
Első fele csak hadarász.
Ha egészet szemléled,
Fejét kezében leled!

Csillag.

1039. Hány csillagot tudsz megnevezni?

— Fehér és vörös csillagot.

— Ilyenféle csillagról nem tanultunk,
hol hallottad?

— A mama mondta, hogy a papa vagy
a „*Fehér csillag*“-ban vagy a „*Vörös csillag*“-
ban van.

1040. Ha a nagy medvét estére látni akarják, fáradjanak a szobámba.

1041. — Melyik csillagnak van farka?

— Az üstökös csillagnak.

— Van-e még más csillag is, a melyiknek farka van?

— A mi tehenünknek is, a melyet Csillagnak hívnak.

1042. *Hölgy*: Milyen fényesen ragyognak ma este a csillagok!

Imádó: Cseppet sem ragyognak fényesebben . . . mint . . .

Hölgy (bókot várva): Mint . . .

Imádó: Mint a hogy tegnap este ragyogtak!

1043. Bizonyos újonc egykor a csillagvizsgáló torony előtt őrt állván, elandalogva nézegetett fel a tiszta csillagos égre. Egyszerre megjelenik valamely ember a csillagvizsgáló toronyban, a bámuló katona vélekedése szerint egy hosszú puskával, melylyel az ég felé célozott. — De már azt ugyan szeretném tudni, — így töprenkedik magában az őrtálló, — valjon mit akar az a semmirekellő most éjszaka löni? Azonban midőn töprenkedése közben szemeit az égnek azon tájára szegezi, melyre a vizsgálódó a messzelátó csővel irányzott, hirtelen leesik egy hulló csillag. Erre kiejtő kezéből fegyverét és így szólamlík meg: De így már a jég is elég lehet! Bizony eltalálta!

1044. — Miért ragyognak éjszaka a csillagok az égen?

— Azért, hogy ha a hold véletlenül egészen el találna fogyni, sötétben ne maradjunk.

1045. Az asszony bámulva néz az ég csillagaira.

— Ne nézd annyira, úgy se vehetem meg a számodra — szólt a férje.

1046. *Csintalan* = disztelen.

1047. *Csipő* = szúnyog.

1048. *Csirkefogó* = róka.

Csizma.

1049. Megjelenik Isten Mózesnek a csipkebokorban.

(Erre tanít az irás) adni parancsolatát.

„Vesd le a lábadról“, az Ur így szólt, „vesd le a csizmát,

Mert a hol állasz most, por fia, szent az a hely.“

Vesd le magyar, nem a csizmát, ám az eretneki schismát,

És csupa üdvösség, léssen a föld, melyen élsz.

1050. Azt álmodta a fiu, hogy vasszegbe lépett, mi nagy fájdalmat okozott neki — hogy ez meg ne történhessék, csizmástul feküdt le.

1051. — Mi a manót csinált, hiszen minden csizma fele más.

— S a mi a legfurcsább, a másik szobában is ép egy ilyen pár vagyon.

1052. A falusi gazda ki van terítve.

Ezt az alkalmat felhasználta a cigányasszony és a halottnak sarokban lévő vadonat új csizmáit nagy sietséggel felhúzta, az ő kopott, rozsz lábbelijét pedig annak helyébe tette. Mire az özvegy visszatért, megvolt a csere. Elmenőben e szavakkal fordult az özvegyhez a cigányasszony:

Biz Isten, olyan a világ járása, a rosszat itt hagyják, a jót elviszik.

Persze az özvegy csak napok mulva jött reá a saját kárán, hogy milyen igazat mondott a cigányasszony, midőn boldogult urának új csizmája helyett a cigányasszony elnyűtt csizmáját találta, de akkor már késő volt, minthogy a cigányasszony már hegyen-völgyön túl volt.

1053. Az emberi testhez tartozik s e-vel kezdődik, mi az?

Egy pár csizma.

1054. — Hát te mit vesződsz azzal a csizmával?

— Ezt örököltém az apámtól, és nézd, semmiképen nem tudok bele jutni az örökségembe.

1055. — Miben sántikálsz?

— Ebben a lukas csizmába' ni.

1056. A fikáknak azért van bakancsuk, hogy könnyebben megszaladhassanak, a huszárnak pedig csizmája van, hogy jobban megállhassa a sarat.

1057. XII. Károly a pultavai ütközetben elvesztette egyik csizmáját; a másikkal továbbharcolt.

1058. Fesztetics György tábornok a königgrätzi csatában elvesztette egyik lábát, hogy le kellett vágni. A műtét alatt inasa jajgatott, de ő nem vesztette el hidegvérét.

— Nézzétek csak azt a tettetőt — szólt mosolyogva a halálra sebesült tábornok — a fickó úgy vonit, mint valami komondor, pedig már előre örül, hogy ezentul csak egy csizmát kell tisztítania.

1059. — Mi az oka, hogy a csizmám olyan hamar kiszakad?

— Bizonyosan a viselés árt neki.

1060. — Papucsot és egy jó élcet kérek, szólt a vendég.

Másnap reggel csizmájából vágott papucs állt az ágy előtt.

1061. Ejnye bíró uram: egy hasznavehető emberem van az egész járásban, és az is lemond, aztán miért teszi azt.

— Hát az igazat megvallva tekintetes szolgabíró uram, mert így nyáron egyáltalán nem állja ki a lábam a . . . csizmát.

1062. Falusi orvos a falusi suszterhez: Betegsége hosszadalmas lesz, három héten át kell az ágyban feküdnie, irok gyógyszert, de mielőtt elkezdené a kurát, talpalja meg a csizmámat.

1063. A jó kedélyéről s derült humoráról ismert miniszteri tanácsos hivatalvizsgálatra ment egyik vidéki városba, a hol nyolcan voltak egy hivatalban alkalmazva. Belép a főnök szobájába s kérdi, hogy mindenki ott van-e?

— Igen, itt van az egész céh, én vagyok a céhmester!

— Nem rossz hasonlat, — mondja a miniszteri tanácsos nevetve.

— Óh ez, kérem, nem hasonlat ám, hanem tiszta valóság. A sors véletlen találkozása, hogy velem együtt mindnyájan csizmadiák vagyunk, a mennyiben mindenikünknek a neve *Csizmadia*, a hivatalszolgánk pedig kész csizmadia, a műhelyből került ide s üres óráiban ő látja el az egész hivatalt talpalással.

1064. Igaz az, hogy a maga apja író?

— Igaz biz' a!

— Hát aztán maga miért lett csizmadia?

— Gyermeki szeretetből; mert ha csizmadiává nem lettem volna, az apám mezitláb járhatna.

1065. — Mért kefélik a csizma fejét?

— Mivel haja nincs, különben azt kefélnék.

1066. Történt, hogy a hadnagy látván, hogy katonájának csizmája rossz (miután abban az időben az a szokás volt, hogy a közember pénzben kapta ki, mi neki csizmára dukált), megszólítja a kirukkolásnál:

Bizony ideje volna, hogy csizmájáról gondolkozzék.

Másnap a rukkolásnál az illető sehol se volt s a hadnagy kérdésére, hogy hol van, azt a választ kapta, hogy még a nyergelésnél ott volt a az istállóban, s lova fölnyergelve áll.

A hadnagy leszállván lováról, bemegy az istállóba. s meg is találja ott a zabos kamarában a hombáron ülve mezitláb, egyik csizmája kezében, a butykos sziverősítővel mellette.

— Itt e sarok helyett más kellene, ide meg egy folt kell — beszélgetett magában, látván, hogy a hadnagy jön.

— Hát kend mi az ördögöt csinál itt, hogy nem tudott kirukkolni? — rivall rá mérgesen a hadnagy.

— Hiszen hadnagy uram parancsolta, hogy csizmámról gondolkozzam, most azt teszem.

1067. Szegény munkás alamizsnát kér.

— Mi a foglalkozása?

— Wörishofeni csizmadia vagyok a Kneipp-féle intézetben.

1068. — Tartós-e a csizma?

— A ki egyszer nálam dolgoztat, hamar visszatér.

1069. — Micsoda nagy csizmája vagyon urambátyámnak?

— Azt mondta a boltos, hogy valamenynyit egy árban adják, hát a legnagyobbat hoztam el.

1070. — Mi az: két lyuk van rajta és fel lehet huzni?

— Nem tudom, hogy mi lehet.

— Egy pár csizma.

— Csakugyan, lám erre gondolhattam volna.

— Hát az micsoda: négy lyuk van rajta és fel lehet huzni?

— No, azt már éppenséggel nem tudom.

— Két pár csizma.

— Csakugyan úgy van, de most már vigyázni fogok. Kérek még egy talányt feladni.

— Szilvafa alatt vagyon, kék, és mag vagyon benne. Mi az?

— Most már tudom. Három pár csizma.

Csoda.

1071. Grönlandban nincs orvos s mégis vannak száz éves emberek, nem csoda ez?

— Nálunk sok az orvos, s mégis akad száz éves ember, ez még nagyobb csoda.

1072. — A legnagyobb csoda, hogy Bálám szamara felelt, a mikor kérdezték.

— Az még nagyobb csoda, hogy a szamár beszél a nélkül, hogy kérdeznék.

Csók.

1073. Huszárok jöttek a faluba s elszállásolták őket a falu lakóihoz. Egy ilyen elszállásolt közhuszár szemet vetett a fiatal parasztmenyecskére s az alatt, míg a gazda az istállóban babrált, körülölelte a menyecskét s hosszú csókot nyomott az ajkára. Látván ezt a négyéves kis parasztfiu, lélekszakadva futott az apjához, kiabálván:

Édes apám! hozzon kend hamar botot, a katona megharapta az édes anyámat.

1074. Ez az első csók, melyet rabolni engedtem.

1075. Cato, az erkölcsbíró, a csókolódzásról azt állítja, hogy azt legelsőbbben a férfiak kezdték el és pedig azért, hogy megtudják, vajjon feleségeik, leányaik és unokahugaik nem ittak-e bort?

1076. A hölgyek tartózkodjanak a szeszes italoktól, mert — a csókolásnál kitudódik, hogy ittak.

1077. — Bocsásson meg, hogy csókot loptam.

— Megigéri, hogy többé nem fogja tenni?

— Nem.

— Akkor megbocsátok.

1078. — Ön megcsókolta a leányomat, mit jelentsen ez?

— Magyarul vagy németül?

1079. *Udvarló* (a ki csókot rabolt imá-
dottja ajakáról): Komolyan haragszik merész-
ségemért?

— Merészségnek nevezi ezt? Ha ön
igazán merész volna, akkor a mama ébren-
létekor csókolt volna meg!

1080. — Ön megcsókolta leányomat!

— Bocsánat, ő csókolt meg engem.

1081. — Unokabátyám összezsókolt, de
kifogtam rajta.

— Talán jól a szájára ütöttél?

— Azt nem; hanem visszaadtam neki
valamennyit.

1082. — Édes mama, a hadnagy ur meg-
csókolt.

— Ah! Miért nem kiáltottál segítségért?

— Nem kellett ahhoz segítség; úgy is
megcsinálta.

1084. — Láttam, hogy az a fiatal ember megcsókolt! Odáig voltam az ámulattól . . . Nem hittem volna, hogy merészelne . . .

— Én sem hittem volna Egy pár keztyűbe fogadtam vele, hogy nem meri megtenni.

1085. — Miért nem sikoltottál, a mikor az a fiatal ember megcsókolt?

— Hát mialatt csókolt, nem lehetett, azután pedig már mi haszna sem lett volna.

1086. — Igaz, hogy Béla hirtelen megcsókolt?

— Az ám, oly hirtelen, hogy nem is tudtam összecsucsorítani az ajkamat.

1087. Methfessel egyik zenedarabjának a címe: „A bucsucsók“. A kiasszony több zenedarabot vásárolt, végre oda szól a segédnek:

— Még „A bucsucsók“-ot kérem.

A segéd nem ismervén a darabot, már meg akarta csókolni a vevőt, mire figyelmeztették, hogy nem az ő csókját kívánják.

1088. Ön megcsókolt, anyám majd tovább beszél holnap.

1089. *Anyós*: És vőm uram meg sem csókol?

Vő: Ha elmegy, kipótolom a mulasztást, akár háromszor is megcsókolom.

1090. — Most, kérem, kisasszony, csókos arcot vágjon . . .

— Csók *előtt*, vagy *után*?

1091. *Póstás*: Sajnálom kisasszony, de most nem fizethetem ki az utalványát. Jöjjön hat óra után.

Kisasszony: Miért?

Póstás: Az utalványra az van írva, hogy „Itt küldök husz koronát és ezer csókot“. Most annyi a dolgom, hogy nem fizethetem ki az ezer csókot, de hat óra után megkaphatja az egész küldeményt.

Kisasszony: Jó.

(A kis hamis hat óra után a mamáját küldte el.)

1092. *Apa* (a hat lányához): Gyermekeim, ma elmegyünk a színházba.

— Aztán mit adnak, apuskám?

— „A csókon szerzett vőlegényt.“

1093. A katona meg akarta csókolni a leányt.

— Ezt nem engedem és nem engedhetem meg, — szólt a leány, — különben szívesen megtenném.

1094. — Ismételten láttam, hogy a péklegény megcsókolja, ezentul én veszem át a süteményeket.

— Ne fárassza magát, a fiu megigérte, hogy kivülem soha mást meg nem csókol.

1095. Két ur sétált a köruton, midőn mellettük feltűnően szép és elegans fiatal nő haladt el. Az egyik így szólt társához:

— Ezt a gyönyörű hölgyet szeretném mégegyszer megcsókolni.

— Hát már megcsókoltad?

— Még nem, — volt a válasz, — de már egyszer szerettem volna megcsókolni.

1096. — Mama, látod azt az urat, a ki most száll ki a kocsiból?

— Látom.

— Háromszor csókolt meg, mialatt az alaguton átmentünk.

— És miért nem szóltál nekem? Majd megmostam volna a fejét.

— Tudod, mama, azt gondoltam, hogy még egy másik alaguton is át fogunk menni.

1097. — És mit mondott, a mikor lecsavartad a villanyt és megcsókoltad?

— Azt mondta, hogy nem akar többé látni.

1098. — Csak *egy* csókot mézédés ajkaidról, s aztán

— S aztán?

— Aztán még egyet. . . .

1099. — Miért kapta el a fejét, kisaszony?

— (Szégyenlősen.) Azt gondoltam, hogy meg akar csókolni.

1100. Ne légy oly előzékeny a tiszték iránt, ha ezeknek a kisujjunktat mutatjuk, mindjárt az egész szájunkat kívánják.

1101. — Vannak bizonyítékai, hogy csókolódtak?

— Hogyne. Először: A szomszéd szobából lefényképeztem őket; másodszor: a csókot fonografáltam.

1102. — És te ezüst lakodalmunk napján megcsókolod a szobalányunkat?

— Csak azért, hogy visszaidézzem azt az érzést, mit huszonöt év előtt kapott csókod keltett.

1103. Az angol kérdi a jótékonysági bazáron az elárusító szép asszonytól:

— Mi az ára egy pohár pezsgőnek?

— Tíz korona, — volt a válasz.

— Itt van érte husz korona — mondá az angol s a pohár után nyul.

— Ah, uram, — kiált fel a hölgy, — ilyen nagylelkűség jutalmat érdemel! — Azzal felkapja a poharat és rózsás ajkaihoz emeli.

— Nagyon jól van, — jegyzi meg az angol fagyos hidegséggel. — Itt van még husz korona, de adjon egy tiszta poharat.

1104. *Kéményseprő*: Hadd csókoljalak meg, mert ha én megcsókollak, meg is látják rajtad, de ha a bakád csókol meg, mit érsz vele? azt, még ha mondod, sem hiszik el.

1105. — A jótékonysági bazárból egy csóknál egyebet nem hoztál?

— Ez maga ötven koronámba került.

1106. — Az én nagyságos uramnak jó fogása van, hogy a nagysága ne legyen hozzá hűtlenné.

— Mit csinál?

— Kényszeríti, hogy fokhagymás ételeket egyék . . . Akkor aztán nem lesz kedve, hogy idegen embert csókoljon!

1107. A mama mindenfélére oktatja leányát:

— Ha csókot kér tőled a férfi, ne adj neki.

— És ha nem kér?

1108. — Ime, megcsókollak s aztán vidd be a bonbonokat a nénikédnek s mondd meg neki, hogy itt vagyok.

— Maga csunya bácsi, a másik nekem adja a bonbonokat s a nénikémet csókolja meg.

1109. Mama, ha valaki megcsókol, a keresztnevéen szólithatom?

1110. Anya, adj nekem is oly édes csókot, melyet a hadnagy bácsinak adottál.

1111. — És csakugyan én vagyok az első leány, kit ön megcsókolt?

— A többi mind férjes asszony volt.

1112. Ma oly nagy a szomszám, mintha valami sótszót csókolt volna meg.

1113. Ha a hadnagy ma is megcsókol, elmondom a véleményemet: csak már jönne.

1114. Fogadjunk egy csókba; ha elvesztem a fogadást, ön csókol meg, ha megnyerem, én csókolom meg.

1115. A gazdasszony akkor nyitott be az ajtón, mikor a kvártélyon levő huszár leányával csókolódzott.

— Mit csinál vitéz uram? — riad rá az asszony.

— Csak a szót adom a hugom szájába, — válaszolá a huszár.

1116. — Csókold meg testvér a vőlegényemet.

— Akkor nem adhatnám az első csókot az én vőlegényemnek.

1117. — Emlékszel, a mikor tőled csókot raboltam és az anyád hirtelen betoppant?

— Igen, szegény mamának két órán át kellett arra a pillanatra várnia.

1118. — Főtisztelendő ur kérem, panaszra jöttem.

— Mi baj, édes jegyző ur?

— A kasznár ur a feleségemtől csókot lopott, azt pedig nem tűröm.

— Ne is tűrje, hanem menjen tüstént a kasznárhoz és mondja meg neki, én üzenem, hogy a lopott csókot, mint idegen jószágot, azonnal adja vissza a jegyzőné asszonyságnak.

1119. *Szobalány*: A nagysága ugyancsak boldog lehet . . .

Urnö: Óh, igen . . .

Szobalány: A nagyságos ur olyan szép, finom ember . . .

Urnö: Az már igaz.

Szobalány: És hogy tud csókolni!

1120. *Szobalány*: Ne busuljon nagysád, hogy a férje csók nélkül távozott, valami baja lehet, mert ma még engem sem csókolt meg.

1121. Hah! ne csókolj drága feleségem,
Mert az a csók ugysem édes nékem,
Ah, mert ajkad édes cuppanása . . .

Tudom, hogy csak egy uj kalap ára.

1122. — No ezek aztán szép kontók!
Kedves feleség, ha ez így tart, akkor nekem minden csókod belekerül száz koronába.

— Hiszen csak terajta áll, hogy kevesebbe kerüljön.

1123. — A mézeshetekben vagytok és a férjed nem csókol meg, a mikor a hivatalba indul?

— Nem engedem, hogy megcsókoljon.

— Miért nem, az Istenért?!

— Hogy később ne fájjon a szívem, ha elfelejt megcsókolni, mielőtt a hivatalba megy.

1124. — Mama, Mariska mézet evett.

— Hogy tudod?

— Jámbor bácsi azt mondta az előbb, hogy meg akarja csókolni mézédes száját.

1125. A hadnagy elküldi inasát:

— Fuss a pályaudvarra ezzel a bokrétával és add át a menyasszonyomnak. Mondd meg, hogy szolgálati ügyek miatt nem jöhettek magam.

Fél óra múlva visszajön az inas a bokrétával.

— Micsoda? Nem adtad át?! — kiált föl a hadnagy.

— Épen akkor indult meg a vonat, mikor a pályaudvarra érkeztem, — szól az inas.

— Miért nem siettél jobban? Szamár!

Az inas furfangosan mosolyog:

— Jelentem alássan, ha a virágot nem is adhattam át, de legalább néhány csókot intettem a kisasszony felé!

1126. — Mit adna egy csókomért?

— Örömet adnék érte — százat!

1127. Semmi sem olyan étvágy csináló, mint a csók.

1127. — Ideje már, hogy lefeküdj. Eredj nevelőnődhöz, adj neki egy csókot, hogy fektesse az ágyba.

— Nem, mamám, én nem csókolom meg a kisasszonyt, mert a ki megcsókolja, azt ő arcul üti.

— Már hogy beszélhetsz ilyen szamarat?

— De; . . . ugy-e apa?

1128. Vilike a szobában játszik, a hol Adél néni és egy huszártiszt csevegnek. A fiucska elmélyed játékába; de a mint véletlenül felnéz és a tükörbe pillant, felkiált:

— No né! . . . a tükörben a katona bácsi megcsókolja Adél nénit.

1129. A női szépségnek sokszor árt a csók.

1130. — Ah, Ernő erőszakkal megcsókolt!

— Abban te vagy a hibás.

— Én? Már mennyiben?

— Ha nem szegülsz ellen, nem kellett volna erőszakhoz folyamodnia.

1131. *Mama*: Előbb nem akartad a nénit megcsókolni; mikor azonban tíz fillért adott, mégis megcsókoltad! Ez csunyaság.

Lacika: De mama, mikor a nénit megcsókoltam, behunytam a szememet!

1132. — Hol legédesebb a csók, Helvécia hótakart tetőin, vagy Itália kék ege alatt?

— Az orr alatt.

1133. A vén nevelőnő nem bír Rudival, ki ma rendkívül csintalan.

— Semmisem használ ennek a fiúnak, — sóhajt kétségbeesve.

Ilus denunciálva öcscsét, oda súg a kisasszonynak:

— Csak csókolja meg, attól fél legjobban.

1134. — A bakteriologia szempontjából a csók veszedelmes.

— De különösen azért veszedelmes, mert házasságra vezethet.

1135. — Mit vitt a Kati ma be abba a nagy házba?

— Hát zálogot . . .

— És aztán ők azt vissza is adják? . .

— No persze! . . .

— Mennyi csókért? . . .

1136. *Tolakodó kérő*: Egyetlen csókot ajkairól s akkor meghalok.

Hölgy: Na jöjjön! (megcsókolja) de most aztán váltsa be a szavát.

1137. *Ifju*: Mint irigylem most a kétarcu Janust!

Leányok: Miért?

Ifju: Mert nem kellett az egyik leánynak hátat fordítania, hogy a másikat megcsókolhassa!

1138. — Édesem, ajkad egészen epres.
— Lehetetlen, hiszen csak Nándor evett
epret.

1139. — Bocsáss meg, — mentegetődzik
a vőlegény, — oly nagy volt a kísértés, hogy
nem állhattam ellen s egy csókot raboltam.

— Hazudsz! — kiáltott a leány, — mert
felébredésemig hatot számláltam!

1140. Ha a csók csak valamit is érne,
nem lehetne ingyen kapni.

1141. Szívből szívbe csók az út.

Csokonai.

1142. Egy kálomista pap s Csokonai
Egymásnak voltak jó barátjai,
Kilódul egyszer Debreczenből
S a jó barát előtt megáll,
S: „Ihatnám, pajtás!“ így kiált föl
Csokonai Vitéz Mihály.

„No, ha ihatnál, hát majd ihatol,
Akad még bor számodra valahol,
Ha máshol nem, tehát a pincében;
Ottan nem egy hordó bor áll,
Szóllott a pap s leballag véle
Csokonai Vitéz Mihály.

„Ihol ni, uccu!“ fölkiált a pap.
A mint egy hordóból dugaszt kikap;
„Szaladj csapért! ott fönn felejtém;
Szaladj, öcsém, de meg ne állj!“
És fölrohan ló halálában
Csokonai Vitéz Mihály.

A likra tette tenyerét a pap ;
Csak vár, csak vár, hogy jön talán a csap :
S a csap nem jött, és a pap morgott,
„De mi az ördögöt csinál,
Hol a pokolba' marad ez a
Csokonai Vitéz Mihály ?“

Tovább nem győzte várni a csapot,
Ott hagyta a hordót, (a bor kifolyt,)
Fölmén a pincéből a házba,
De ott fönn senkit nem talál.
Csak késő este érkezett meg
Csokonai Vitéz Mihály.

Hát a dologban ez volt az egész :
Kereste ott fönn a csapot Vitéz,
Zeget-zugot kikutat érte,
De csak nem jön rá, hogy hol áll?
És így csapért szomszédba mégyen
Csokonai Vitéz Mihály.

A szomszédba valami lakzi volt.
Elébe hoztak ételt és italt ;
És im az étel és bor mellett
És a zenének hanginál
Csapott, papot, mindent felejtett
Csokonai Vitéz Mihály.

Petőfi.

1143. Nyughatatlan vérü ember volt Csokonai, még a csurgói ref. gymnasiumban is csak egynehány hónapig bírta ki a tanárkodást.

Az igazgató egyre marasztalja, végre hogy a lelkére beszéljen, szól:

— Még a kiszabott versnek is mérték szerint kell menni.

— Csakhogy én vers nem vagyok, hanem poéta — válaszolá.

1144. — Mi van legtöbb a városban? — kérdi Budai Ezaiás.

— Doktor — szól csokonai Vitéz Mihály. Fogadtak. Csokonai nyert.

Ugy tett ugyanis mintha a foga fájna; az egyik azt tanácsolja, hogy meleg hamut tegyen rá.

— Hideget rá — szól a második.

— Zsálya használ arról, — inti a harmadik.

— De már csak jobb a kőrisbogár.

— Még jobb a fodormenta-olaj.

— Majoránna-olaj.

— Fekete kutya szőre, égett borba téve.

— A gőzölés használ.

— A hideg vas stb. — tanácsolgatják egymás után.

Innen a közmondás: Debrecenben mindenki doktor.

1145. Csokonai Bessenyei látogatására indult, utközben találkozik egy bundás öreg emberrel, megszólítja versben:

— Hallja-e kend, bácsi, messze van-e Puszta-Kovácsi.

A megszólított maga Bessenyei volt, legott visszavágva leoninus pentameterrel:

— Menjen az ur szaporán, még ma eléri korán.

Csónak.

1146. Nem vagyok én halász legény,
Még is járok viz tetején:
Végem mondd vissza és fejem
Tedd hátra, edény lesz nevem,
Melyből ha jól felhörpentesz,
Tudom, mindjárt jobb kedved lesz.

1147. *Csorda* = csap.

1148. *Csödülés* = összedült cső.

1149. *Csuklik* = $\left\{ \begin{array}{l} \text{tömlőc.} \\ \text{kuleslyuk.} \end{array} \right.$

1150. *Csuklya* = ajtózár.

1151. *Csukonc* = ajtó.

Czukor.

1152. A miniszteri rendelet egyszerű c-t, a Magyar tudományos Akadémia pedig cz-t ír elő, hogy a keserű vitában egy kis édességgel kedveskedjünk mind a kettőnek, a czukrot kétfelé osztottuk.

1153. A szegény ember csak egy darab czukrot tesz a kávéjába, a gazdag kettőt-hármat; a király czukorsüvegéből issza a kávéját.

1154. Czukrot kér a boltostól a fiu.

— Kérek két fillérért czukrot.

— Melyik fajtából?

— A rosszabbikból.

— Miért akarsz a rosszabbikból?

— Mert abból többet ad!

1155. — A szobalány czukrot csent.

— Honnan tudod?

— Hallottam, mikor a papa azt mondta neki, hogy nagyon édes az ajka.

1156. — Bácsi, hoztál czukrot?

— Igen.

— Hol van?

— Majd megkapod, ha elmegyek.

— Hát csak add ide most, és azután mindjárt el is mehetsz!

1157. A czukornak az a hibája, hogy nem lehet hozzá czukrot enni.

1158. — Az arád nagyon édes teremtés.

— Czukrásznak a lánya.

1159. *Nevelőnő*: Ha valaki neked czukrot adna, mit mondanál neki?

Jóska: Azt mondanám, hogy adjon még!

1160. — Hogy a czukor?

— Kilószámra nyolczvan fillér, süvegben pedig hatvan fillér.

— Ugy, hát mérjen a süvegembe két kilót.

1161. — Hol a husz filléres, amit játszani adtam?

— Ne haragudjál mama, lenyeltem.

— Szerencsétlen gyermek! Orvost, orvost!

— Jaj, mama, előbb czukrot vettem érte.

1162. — Nagymama, szereted az édes-séget?

— Nem én.

— Akkor hát vigyázz a czukorkáimra.

1163. — Szereted-e nagyon a czukrot?

— Nagyon szeretni nem szeretem, de megenni — nagyon szeretem.

Dada.

1164. Miért építik a kaszárnyákat oly helyekre, a hol a legtöbb dada sétál?

1165. A grófocska arcul csapta a dadáját.

— Élhetetlen! — rivall rá az anyja, — már megint a *bal* kezedet használtad?

1166. Szemle alkalmával a kapitány észreveszi, hogy egy ujonc kabátja nincs egészen begombolva.

— Ej, ej, majd elküldöm a kis fiam dadáját, hogy öltöztessen. . .

— Ugyis minden este találkozom vele!

— feleli a vitéz.

1167. — A katonák nem járhatnak az utcán egyedül?

— Hogyne, fiacskám.

— Hát miért vigyáz mindegyikre egy-egy dada?

1168. A dada sétáltatja a babát. Egy uri ember megszólítja:

Már jár a baba?

— Hogyne. Négy hónap óta.

— Négy hónap óta jár? hát nem fáradt el azóta?

1169. Egyik neves politikusunk, a ki báró létére is nagy demokrata, váltig mondogatja gyermekeinek, hogy nekik is mihamarább meg kell keresniök kenyerüket.

— Hát, mit tegyek? — kérdi a fiu.

— Majd megtanulsz valami mesterséget. Lehetsz lakatos vagy kőműves.

— Jobb szeretnék kocsis lenni! — kiált a gyerek villogó szemekkel.

— Hát én, apa, mit csináljak? — kérdi az apró leányka.

— Te. . . te. . . majd nevelőnő leszel. A picike elgondolkozik, aztán felkiált: Ne, ne. . . inkább leszek szoptatós dajka.

1170. — Kérem, felajánlom szolgálatomat.
— Mi címen?
— Olvastam, hogy dadát keresnek.
— De hiszen maga férfi! Nem tud maga
gyerekekre vigyázni.
— De majd vigyázok a dadára.
1171. *Dadada* = dajkaképző.
1172. *Dagaňat* = áradás.
1173. *Dalia* = számárordítás.
1174. *Darány* = molnár.

Deák Ferenc.

1175. Gyulai Pál kis termetű ember volt, egy alkalommal örömmel mondja Deáknak, hogy látott kisebb embert is önmagánál.

— Ingyen? — szólt Deák.

1176. Deák Ferenc a fehér asztalnál sohasem dikciózott. Egyszer a házigazda beszéde után felkelt s a mikor a sok „halljuk!” elhangzott, ezeket mondotta:

Csak figyelmeztetni akartam, hogy elfogyott a vörös bor.

1177. Deák leejtette a zsebbevalóját, utána nyul, de Szenicey Ödön is sietve lehajlik, hogy megelőzze.

A két fej összekoccant.

— Most már én is elmondhatom, hogy tökkel ütött fejű vagyok, — szólt Deák.

1178. — Puhára főzzük a magyart, — szól Deákhoz az osztrák.

— Tudja meg, — válaszolt Deák, — hogy a magyar ember természete olyan, mint a tojásé, mentől tovább föl, annál keményebb lesz.

1179. Deák a falu szélén oda szól a kocsiból egy jóképű parasztemberhez:

Szabad ebben a községben dohánnyozni?

— Szabad kérem, de tisztességes ember nem teszi.

1180. Mikor 1866-ban másodszor is el akarták rendelni az ujoncozást, Deák így szólt:

Magyarországon az anyák egy évben csak egyszer szülnek, — s az ujoncozás elmaradt.

1181. Sok anekdotát tulajdonitanak nekem, csakhoggy úgy vagyok velök, mint a budai keserűvizzel, melyet Deák Ferenc vizek hívnak, de se nem enyém, se nem élek vele.

1182. Mikor arról volt szó, hogy mi lesz, ha az osztrák császár a magyar királylyal ellenkezésbe jön, Deák így szólt:

Majd csak meg fognak egyezni egymással.

1183. Deák Ferenc egyizben, midőn arról volt szó, hogy a lánchíd milyen erős, a következő ajánlatot tette: Állítsák tele a lánchídat zsidóval, ha nem szakad le: jó, ha leszakad: még jobb!

1184. *Dedede* = kisededovó.

1185. *Demokrata* = népönc.

1186. *Dédenc* = csecsemő.

1187. *Délnyugat* = ebéd utáni alvás.

Dicsekvés.

1188. — Az a hadnagy igen karcsu.

— Örülök becses nyilatkozatának.

— Talán az ön fia?

— Nem, de nálam veszi a füzőit —
dicsekedik a kereskedő.

1189. Az ellenség mint hős küzdött s mi
mint az ellenség. Suwarow.

1190. Az angolokkal békességet kötven
XV. Lajos, mustrálta a katonáit. Egynél
megállván, kinek arca össze volt vagdalva,
igy szól a király az angol követhez:

Hát nem arcukra vagyon-e írva ezeknek,
hogy ők Európának legderekabb katonái?

— Igen is, — felelé a követ, — de
hát azokról mit mond Felséged, a kik azt
ezeknek az arcukra felírták?

1191. Szüleimnél még a vasfazekak is
ezüstből vannak.

1192. — Két rácnak vágtam le a lábát.

— Mért nem a fejét?

— Az már le volt vágva.

1193. Tegnap megtámadtuk a franciákat, egy szálíg mind lekaszaboltuk őket, a többit pedig mint hadifoglyot, magunkkal vittük.

1194. — És miért oly büszkén?

— Mert pikolóból pincér lettem, már az erdőmester sem hív többé borjunak, hanem ökörnek cimez.

1195. Két asszony beszélget a katona fiukról s természetesen mindegyik a magáét dicséri. Végre, mikor már kifogytak a tárgyból, megszólal az egyik:

Az én fiam mégis előbbre van, mert az asszonyság fia a 32-eseknél szolgál, az enyém pedig a 28-ik ezredben s nemsokára alkalmasint átteszik a 27-ikbe.

1196. — Az én anyámnak még a fogai is aranyból vannak.

— Az enyémnek annyi a haja, hogy fel sem teheti egyszerre a fejére.

Dicséret.

1197. — Nincsenek Rolandok.

— Mert nincsenek Nagy Károlyok.

1198. — Hogy vagy megelégedve a férjeddél?

— Ah, nagyon kedves ember! Mindent megad ájuldozás nélkül.

1199. *Dicere et facere non semper eiusdem*
= Dicséret és facsere nem mindig ugyanaz.

1200. Mikor az apa ajándékot hoz az örmesternek:

— Az ön fia már oly szépen szalutál, hogy az egész ezred büszke rája.

1201. Dicsérni akarta a hölgyet s szólt:
Önnék szép kis szemei vannak.

Midőn figyelmeztették, hogy e kifejezés sértő, ilyképen gondolta jóvá tenni botlását:
Valójában szép nagy szemei vannak és a szája, az orra és a lába mind szép nagy.

1202. *Dido pendet Aeneae ab ore* (Aen. IV/72.) = Dido ott csüng Aeneas orrán.

1203. *Díjszabás* = szabók versenye.

Disznó.

1204. Csizmadia, ki mellékesen pálinkafőzéssel is foglalkozott, nem egyszer pityókos fővel tért haza a korcsmából. Történt egyszer, hogy törkölt öntött ki az udvarra szárítás végett, s míg a ház népe

másfelé járt, a disznók kiszabadultak az ólból s úgy felpakoltak az erős törkölyből, hogy kábultan dülöngéltek jobbra-balra. Midőn hazatértek, a ház érdemes asszonya egyszeriben észrevette a részeg disznókat s ráivalgott férjére, hogy most már végük lesz a disznóknak.

— Ne aggódj, édes feleségem — vigasztalá az ura — hisz én is voltam sokszor ilyen állapotban, még sem lett kutyabajom se.

1205. — A mi disznóink nem akarnak valami jól hizni, hiába, csak malac a malac.

— Csak vén disznó hizik meg emberül.

1206. V e n d é g : Kifizetem a disznófejet.

— P i k o l ó : József, a disznófejes ur fizetni akar!

1207. — Apám uram, — dül be a gyerekek, — jöjjön ki, mert két kupecz van itt, és látni akarja a vén disznót.

1208. — Milyen vastag szalonnája van ennek a leölt disznónak!

— Bizony fiam, ez szép! S látod, mióta a magam gazdája vagyok, mindig ilyen szalonnám volt.

Unoka: (még mindig megtermett nagyapját nézve): Hát mit evett mindig nagyapa?

1209. A gyerek a májashurkát felvágja és észreveszi benne a rizskásátötléléket. Nagyot néz...

Édes anyám! De sok rizskását evett ez a disznó.

1210. — Mikor ér legtöbbit a disznóbőr?
— Mikor szalonna is van rajta.

1211. — Ebben a sertéskarajban egy szeget találtam!

— Hja kérem, az a szegény sertés sápkóros volt, aztán az orvos vasat rendelt neki.

1212. A szemléltető táblán sertést mutatott a tanító növendékeinek s kérdezi az egyiktől:

— No kis fiam! mi ez?

— Tanító úr, disznó! — lett a gyors felelet.

1213. — Mondd csak, ne öljük le ezüstlakodalmunkra a kövér hizónkat?

— De kérlek, mit tehet arról a szegény pára, hogy mi huszonöt évvel ezelőtt összekeltünk?!

1214. — Hej! ha én gróf lennék, olyan szép paripán őrizném a disznókat, hogy mindenki megbámulna — sóhajtozott a kanász.

1215. — A 87-es szám hizott sertést nyert! Hol a nyerő?

— A disznó itt van! — kiáltá sorsjegyét lobogtatva a jó husban levő parasztasszony.

1216. — Hogy perelhette be az urat, hiszen csak azt mondotta: „Biztosítom önt.“

— Éppen e kifejezés sért, mert ő egy sertésbiztosító egyesület ügynöke.

1217. — Nincs semmi ujság?

— A szomszédasszony disznaja tizenhárom malacnak adott életet, de csak tizenkettőt szoptathat.

— Hát a tizenharmadik mit csinál?

— Azt, amit én: nézi, mikor a többi eszik.

1218. A leánya lakodalmán nagyban folyt a pezsgő:

Mondom önnek, hogy az a disznó, melyet elfogyasztottunk, fürödhetett volna abban a pezsgőben, melyet megittunk.

1219. Plébános: Nem jól teszi, hogy a szobában türi a disznókat, nem egészséges az!

— Nincs kérem a disznóknak semmi bajuk.

1220. A kaktusz a növényvilág *tüskés disznója*.

1221. Káplár (az új rekrutához): Mára elég! . . . Most ölik nálatok otthon a disznókat . . . helyes. De jegyezzétek meg magatoknak, semmi sem bánt annyira, mint az: ha valaki engemet vegetáriánusnak tart.

1222. Nem tudja kimondani a fiu az „sz” betűt.

— Mondd fiam, *disznó*.

— Kinek mondjam?

1223. — Mi ez itt?

— Disznó.

— Ez nem disznó, tanuld meg, hogy *disznó helyett mindig tintafoltot* mondj. Aztán hol csináltad ezt?

— Otthon, kérem, mert *tintafoltot öltünk* s nem volt elég helyem az írásra.

1224. — Adjon kölcsön szomszéd száz koronát, ha este a disznók hazajönnek, megfizetem.

Jön az est, de elmarad a pénz, átszólt a hitelező:

Adja meg a száz koronát, szomszéd.

— Hát hazajöttek a disznók?

— Persze, hogy igen.

— No, az nem igaz! A disznók nem jöttek haza, hanem szaladtak; majd ha jönnek, megfizetem.

1225. — Uram, ön ma nagy disznóban van! — szólt a gibic.

— Azaz csak a mellett, — volt a lakonikus válasz.

1226. *Tanító*: Mit cselekedett Káin, mikor Abelt agyonütötte?

Fiu: Gyilkolt.

Tanító: S' mit cselekszik édes apád, mikor leöl egy disznót?

Fiu: Hurkát tölt.

1227. — Hizott disznót loptam a szomszédomtól, de itt az ára, szolgáltatassa vissza tulajdonosának, — mondá a gyónó.

— Igaz, hogy nagy bünt követtél el, — volt a válasz, — de mivel a kárt megtérítetted és bánatot érzesz, feloldozlak.

Következő két évben ismétlődött az eset, úgy, hogy a gyóntató boszusan kiáltott fel:

— Minek ez a kerülő? Nem jobb lenne a nekem átadott pénzen magától a hentestől disznót venni?

— Most *én* állapítom meg a disznó árát, de ha a hentestől veszem, — *ő*, — hangzott az indokolás.

1228. Hosszas vadászat után elfáradva, a szabadban lefeküdtem s elaludtam, felébredve egy nagy vadkant látok mellettem a földön elterülve. Az első pillanatban megijedtem, de csakhamar visszakaptam hidegvéremet s így magyaráztam meg magamnak a jelenséget: a természet hatalmas kampós orral áldott meg, a miért a kan zsidónak nézett s így gondolkodott: „Ennek nem szabad disznóhúst enni, tehát nem is fog lelőni.” Innen a bizalom.

1229. Fiam, mondd meg apádnak, hogy ha disznót öl, emlékezzék meg rólam.

1230. *Disznonc* = disznókereskedő.

Divat.

1231. A kis fiu hallgatta, mikor anyja ezeket mondta a cselédnek:

Azt a néhány darab ruhát elviszed a szabóhoz, mondd neki: alakítsa át, mert már kimentek a divatból.

Mikor eljött a tanulás ideje, a kis fiu ránéz a nevelőnőre, a ki már időske volt s kérdi tőle:

Kisasszony, nem küldi el az arcát a szabóhoz?

1232. — Ez a divatos kalap igazán elragadó!

— Mit ér, ha nincs hozzávaló divatos ruhám?!

1233. — Az én apám tábornok.

— Az én apám pedig divatárus.

A tábornok leánya irigy szemmel nézett végig barátnőjén. . . .

1234. — Nézd csak ezt a gyönyörű kis Ámort!

— Szép, szép, de miért nem ábrázolják soha felöltözve?

— Hogy ki ne menjen a divatból.

1235. — *Hoc negotio confecto in provinciam profectus est* (Caes. de bello galico.) = E divatkereskedés érdekében utazott vidékre.

1236. *Dobogó* = a szív.

1237. *Dobzódik* = üti a dobot.

Dolog.

1238. — Képzeld csak, a gróf szerelmet vallott.

— Az a te dolgod.

— Aztán azt mondotta, hogy te csacsi vagy.

— Az az én dolgom.

— És végre szökésre akart engem birni.

— Az az ő dolga.

1239. — Ha sokat iszom, nem tudok jól dolgozni s így inkább abba hagyom. . .

— Az ivást?

— Nem a dolgot.

1240. *Dombóvár* = visegrádi rom.

1241. *Beati, qui in Domino moriuntur* = Boldogok, kik dominóban halnak meg.

1242. *Dögleletes* = halottkém.

1243. *Dörgölde* = masszírozó szoba.

1244. *Dörgönc* = masszírozó.

1145. A *legdrágább* sokszor az, a mit ingyen kaptunk.

124 . *Dugó* = orgazda.

Dumas.

1247. Dumas Sándor megparancsolta inasának, hogy hozzon egy flaskó champagnert.

— Nincs már.

— Hozzon a boltból.

— Nem hiteleznek.

Duma egy aranyat adott az inasnak, hogy hozzon egy palackkal, de csakhamar ráismert a saját champagnerére.

Sok vállatásra beismerte a szolgál, hogy meglopta a gazdáját, mire Dumas így szólt:

Hogy inasaink meglopnak, azt tudtam, de a jövőben legalább a hitelt ne tagadd meg tőlem.

1248. Dumas gondatlan kedélyességét főként pompás egészségének köszönhette. Beszélhetett neki orvos, barát, vagy fia, hiába volt, de fölösleges is. A nagy kolera idején fia éppen akkor látogatta meg, mikor Dumas a második görögdinnyét szelte föl.

— De, apám! — kiáltott az ifjabb Dumas — dinnyét enni!

— És miért ne?

— Kolera idején!

— Éppen most kell!

— Most?

— Persze! Most senki sem vesz diny-nyét . . . majdnem ingyen kapja az ember! És nem is ártott meg neki.

1249. Valami verskötetet kellett egyszer megbírálnia. Birálata abban csucsosodott ki, hogy a kötet szerzője közönséges füzfapoéta.

A szerző segédekét küldött Dumashoz, aki angyali türelemmel kijelentette, hogy nyilatkozási elégtételt ad.

Másnap megjelent Dumas nyilatkozata: Kijelentem, hogy Lavache Jeromos *nem* füzfapoéta.

Mindenki nevetett. Lavache dühös volt. Ujra elégtételt kért. Dumas új nyilatkozatot adott:

Minap megjelent nyilatkozatomat Lavache urról egész terjedelmében visszavonom.

Ujra nevetett egész Páris, de Lavache nem is irt többé verset.

1250. Más alkalommal két ember állított be gyűjtőívvel Dumashoz, hogy adakozzék egy szegény ember temetésére. Dumas meg sem nézte az ívet, hanem egy husz frankos aranyat nyomott az emberek markába. Az egyik hálálkodott:

Ha mások is ilyen jó szívéek lennének, olyan temetést kapna szegény halott, amilyen megilletné állásánál fogva.

Dumas kérdezni kezdett:

Hát azután mi volt az illető ur?

— Végrehajtó!

— Végrehajtó?

Szegény Dumas, örökké hadi lábon állt ezekkel az emberekkel. Megdörzsölte homlokát, majd újra a fiókba nyult és még két aranyat adott az álmélkodó gyűjtőknek.

— Ime, még két arany! — szólt — legyenek szivesek még kettőt eltemettetni.

De már erre nem hálálkodott a küldöttség!

1251. A nagy regényíró rendes társaságához tartozott egy igen korlátolt eszű ur is. Sokan csodálkoztak, hogy Dumas elbirlenni vele.

— Mit akartok? — mentegetődzött az öreg — gyakran előfordul, hogy az ember nem tudja elhatározni magát, hogy mit tegyen?

— És tőle kér tanácsot? — csodálkoztak.

Az általános elképedésre Dumas mosolyogva hozzátette:

Mindig épen az ellenkezőjét teszem annak, amit mond és még mindig helyesen cselekedtem.

1252. Mikor fia jegyben járt, az öreg Dumas alig győzött a kérdezősködésekre felelni. Még a menyasszony anyja is folyton zaklatta, hogy mikor legyen az esküvő. Az öreg végre megunt a leendő anyós sürgetéseit és mikor már megállapították a napot, a következőképen tudatta ezt az anyóssal:

— Értesitem, hogy fiam jövő szerdán kerül papucs alá!

1253. Érdekes volt, hogy mikor az ifju Dumas a „Kaméliás hölgy“-gyel meghódította egy csapásra a közönséget, senki sem hitte, hogy a híres apának nincsen része a műben. Az öreget vérig boszantották a kérdésekkel. Végre egy alkalmatlankodót alaposan elnémitott.

— Ön tehát azt hiszi, hogy én is dolgoztam azon a könyvön?

— Hogyne! — kár is tagadni!

— Nos, hát bevallom, hogy nekem is van némi részem benne.

— És mi való öntől?

— Maga a szerző!

1254. — Mit tenne, ha találna százezer frankot? — kérdék az öreget. Dumas megfizethetetlen komolysággal felelt:

Tízezer frank jutalmat küldenék a becsületes elvesztőnek.

E-vel szerkesztett beszélgetés.

1255. — Kedves ecsém, képes leendesz velem e-vel szerkesztett beszélgetésre?

— Felette keveset.

— Telepedj le, szerelmes gyermekem. Hej, legények, hegy levét ezen kehelybe! Pecsényét, Erzse!

1256. E kerekas kerekét kereken kerekíti kerekre.

1257. Emberben legszebb rendes mértéketes élet.

1258. Orosz Ádám fogadott, hogy *szent beszédet* ír csupa *e*-betűvel s hogy a fogadását biztosan megnyerje, a nevét így írta alá: *Lengyelek ellene, embereknek elseje.*

1259. Agárdi káplán koromban imigyen köszöntött fel a szomszédom:

— Veszekedés (Harc) helysége mellé kebeleztet eb (Agárd) helység érdemes segéd-lelkésze éljen!

1260. Hetethét megyében kedves zenejével pénzt is nevet szerzett fekete sereg = *cigány.*

Szerelmes levelek „e“-vel.

1261. **Erzsébet levele Endréhez.**

Szeretett Endrém!

Veszedelmes szenvedélylyé edzett felejtetetlen élvezet érdemében zenészek hevével gerjesztett esztelenség édenét ez évben végkép eltemettem.

Édes Endrém! Lehetnél-e te szerelem-féltékeny? — nem, — ez nem lehet; mert jellemed megvesztegethetetlen, — engedékenységed, szerénységed, szendeséged legszebb tehetségek érdemjele, melynél szebb erény lehetetlen, s mely kebled elkeseredett érzelmek engeszteléseért él.

Szegény helyzetemet esmerheted, mert ez még esmeretségemnél előbb lett értesdre. — Leveled erejénél megfejtett szerelmedben legkedvesebb testvérem veszteségét leltem fel: mert életemben ennél nem érez-

tem kedvesebb perceket, melyek személyemet melegebb kebelhez kellemesebben édesgethetnék és érzékenyebben leszegezhetnék.

Melletted, lelked legszebb védelmében részesedém, — e részben legmelegebb szerelmemet jelentem, mert e nem reménylett tetemes nyereségemmel, lelked legszebb érzetében előbb megjelelném temetésem helyét, s elszenvedném végenyészetemet, de szerelmem fegyverét nem ejteném el féltékenységed veszélyére, sem keblem megelégedését szerelmed elrejtéseért ez életben nem veszélyeztetném.

Vedd kedvesem csekély, — de érzeteljes és érted keblemben szenvedély hevével kezelt — szeretetemet elesmerését, s ne felejtssd téged egész szerelmével kedvelt

Erzsébetedet.

1262. Felelet Erzsébet levelére.

Kedves Erzsém!

Fellengzésekkel telt, szerelmed hevének, kebled mélyében megedzett érzelmek elesmerését legszentebb emléknék veszem. Lelked legszebb tehetségén merengve, — nem képzelheted szenvedésemet, — mely reményemet éltetve, még élénkebb gerjedelmeket edzett felejtethetetlen szeretetem kelyhében. — Keblem szerelmed édene, s nem pékzsomlyó, melynek megemésztésével feledhetem éhségem. — Szerelmed megvesztegethetetlen, keblem egyetlen kebleden érezhet enyhet,

melynek, — még eszméletemet érzendem, legcsekélyebb erecskéjében sem lelhetsz egyebet felejthetlen kedvesed vérénél. — Vedd e szeretet hevével téged kedvelt legszentebb érzésem elesmerését, s ne felejtst

Endrédet.

Ebéd.

1263. Salamon király bolondját Markalfot meghívta valaki ebédre, de másodszor nem ment el. Mert — ugymond — a minapában annyi embersége sem volt, hogy fáradságomat megköszönje.

1264. *Király*: Holnapra ebédre hívom.
Ezredes: Az egész ezreddel?

1265. — Igazán, kellemes ember ez a doktor. Akárhányszor meginvitáljuk ebédre, — nem jön el.

1266. — Ha ebéd előtt lett volna szerencsénk, mindjárt itt fogtuk volna ebédre.

A kis Gyula. (bedugja a fejét.): Mama, a leves tálalva van; jer ebédelni.

1267. — A régi kocsisomat Jánosnak hívták s így téged is Jánosnak foglak hívni.

— Nem bánom akárhogy hívnak, csak ebédre mindig pontosan hívjanak.

1268. Megették az ebédet a nélkül, hogy csak a szájukat is felnyitották volna, oly feszült volt köztük a viszony.

1269. — Ha meghiv ebédre, olyast mon-
dok, a mi kedvesebb önnek száz koronánál.

Ebéd után:

Kétszáz korona.

1270. — Mához két hétre legyen ebédre
szerencsém.

— Sajnálatomra nem élhetek a szives
meghívással, de az nap kell elutaznom a nő-
vérem temetésére.

1271. — Kitünő ebéd, ugy-e? Január de-
rekán cseresznyét adnak fel!

— Hát ez oly nagy dolog? Én már hat
hónappal ezelőtt ettem.

1272. — A leves ma élvezhetetlen volt.

— Pedig az egész lelkemet öntöttem bele.

1273. *Nénike* (ebéd közben): Na kis fiam,
szeretném tudni, hány hiba volt ma a gya-
korlatodban?

Fiu: Nem tudja nénike, hogy apa
megtiltotta ebéd közben beszélni?

1274. A férjét ebéd közben valami kelle-
metlenségről értesíti a felesége, mitől oly any-
nyira felindul, hogy dühében felkapja az asz-
taltól a boros üveget és kidobja az ablakon
a kertbe. Az asszony nyugodtan fölveszi a
férj asztalkendőjét, kését, villáját és mind
utána röpíti.

— Mit jelentsen ez? — kérdi a férj
dühösen.

— Azt hittem, hogy a kertben akarsz
ebédelni.

1275. — Hogy volt megelégedve az ebéddel?
— Vajha ezer nyelvem volna.

1176. — Nos, hogy mulattál a nagy ebéden? jól laktál?
— Kivált az ebéddel.

1277. — Izlett az általam készített ebéd?
— Igen, különösen a sajt.

1278. Két ember találkozik az utcán, az egyiknek hosszú szakállán meglátszik az ebéd nyoma.

— Fogadj velem, hogy megmondom, mit ettél ebédre!

— Nos?

— Tojást, mert még most is látszik a szakállodon.

— Nem igaz, mert a tojást épen ma egy hete ettem.

1279. Báró Trenk a vendégszerető házigazdától váltóra kért kis összeget.

— De hiszen én közelebbről nem is ismerem.

— Én sem, s mégis elfogadtam az ebédjét.

1280. Ebéd után:

Mikor lehet ismét szerencsém?

— Akár mindjárt.

1281. Valaki vendéglőbe megy, azon szándékból, hogy ott megebédeljen. Amint elhelyezkedik az asztalnál hozzá lép a pincér és a következő párbeszédet kezdi meg:

— Mivel szolgálhatok?

— Kaphatok én itt a *pénzemért* ebédet?

— Miért ne? Tessék parancsolni:

Parancsolt és miután az ebédet elfogyasztotta és a pincértől kért „regalitas” szivart elszívta, oda kiált hogy: „Fizetek!”

A pincér elősiet . . . s felszámítja az egészet 4 kor 54 fillérben és várja a fizetést. Az rá sem tekint, hanem benyul a zsebébe és kivág az asztalra egy . . . husz fillérest. A pinczér rá néz s aztán kérdi:

— Uram, mit akar ezzel?

— Fizetni — volt a válasz.

— De az ebéd négy korona 54 fillérbe kerül, — itt a számla! — csak nem akar husz fillérrel fizetni?

— Nekem pedig már nincs több pénzem.

— Hát akkor minek jött ebédelni, ha nem volt több pénze, minek csalt meg engem?

— Én az urat nem csaltam meg, mert én kérdeztem, ha kaphatok-e a *pénzemért* ebédet, — nekem pedig a pénzem csak husz fillért tesz ki.

A pincér látva, hogy a vendégén ki nem fog, s a dolgon már nem segíthet, kivett egy koronát a zsebéből, s e szavakkal nyujtotta át: *itt van egy korona; menjen a szomszéd vendéglőbe is* és tegye meg azt a viccet ott is!

— Köszönöm, oda nem megyek, mert onnan már tegnap kilöktek

1282. — Ez a korona rossz.

— Az ebéd is rossz volt.

Edény.

1283. — Háromszáz esztendő s régiség
volt az a porcellán és szent családi ereklye,
melyet maga eltört.

— Ezer hála, mert én azt hittem, hogy
vadonat új és így majd többet huznak le érte
a fizetésemből.

1284. *Édeskés* = cukorvágó.

Ég.

1285 Szép kék boltozatot formálok, s egytagu szócska
Lévén, minden egész testet keblembé szorítok:
Végy igeként: s bennem jó s rossz tűz-létre
találhatsz.

Eger.

1286. Én fa vagyok az erdőben;
De város a Mappában,
Jó bor terem a szőlőben,
Városom határjában:
Rejtett nevemnek visszája
Egy jó poéta munkája.

Egér.

1287. *Egér* = csillagvizsgáló.

1288. Álmodt látott az uralkodó; felébred-
tekor elbeszélé feleségének, hogy magyarázná
meg, mit jelent az; láttam ugymond három
egeret, egy kövér, egy sovány és egy vak
volt; a feleség bölcs asszony lévén így fejté
meg az álomlátást: A kövér egér jelenti a
környezőidet, kik alattad meghíztak, a sovány

pedig a népet jelenti, melynek vérét mint nadály szívták hivatalnokaid, ezért elsoványodának; a vak egér pedig te magad vagy, ki mind ezeket hosszú évek során meg nem láttad.

1289. — A kanapé alatt egy egér guggol.

— Hiszen úgy felforgattátok ezt a házat nagy takarítástokkal, hogy még ez a szegény egér sem talált helyére vissza.

1290. A gazdát a felesége csak néhány szomszéd segélyével tudja a korcsmából haza cipelni, a mi természetesen szó nélkül nem történhetik meg. A szemrehányások közt ez is foglaltatik:

Olyan, mint az egér, magától megy bele az egerfogóba, aztán meg úgy kell kihúzni belőle.

1291. — Hány egeret fogtál?

— Ha megfogok egyet s aztán még kettőt, akkor lesz három.

1292. — A fiam egeret nyelt le.

Orvos: Nyeljen le egy macskát is.

1293. — Az éléskamarában a tejes dézsába beleesett az egér.

— Csak kivetted s oda dobtad a macskának?!

— A macskát dobtam a tejbe.

1294. Mit csináljak azokkal a fránya egerekkel a padláson? Mind elpusztítják a lisztet?

— Tegyen oda nekik egy oldal szalonnát, majd akkor békében hagyják a lisztet.

Vitéz Jónás.

1295. 1. Minden alszik régen
Az Úrnak nevében,
Csak a bakter jár az utcán
Dárdával kezében,
2. Csak a dárda jár még
Bakternak kezében.
„Hallja minden háznak ura!”
Órditja szerényen.
3. Nem hat ez fülébe
De vitéz Jónásnak.
Bakter szóra mért fülelné?
Nem ura ő háznak.
4. Alszik békességgel
Mind a két szemével.
Hortyogását felesége
Nem kezdette még el.

5. De mi ez? zaj támad
A sötét szobában,
Vitéz Jónás fészkelődni kezd
A nyoszolyában.
6. Erősebb lesz a zaj
S éppen az ágy mellett,
De már erre jó vitéznek
Ébrednie kellett.
7. Füleit hegyezve,
Hallgatózik jobban.
„Ejnye, mi az ördög zörög
Amott a sarokban?”
8. De azért a jó vitéz
Jónás félelmében
Fogait nem veré össze:
Kihullottak régen.
9. Meggyujtani a mécset
Kiterem az ágyból,
Hajszála mind az égnek áll
A nagy bátorságtól.
10. „Ejnye, ezer villám,
Oda van uj csizmám!
Ebugatta rút egere,
Megtanítlak mindjárt!”
11. Uccu, az egérke
Fut, hátra sem nézve,
Vitéz Jónás fut utána
S majd hogy el nem érte.

12. „Sára! Sára! Sára!
En életem párja,
Kelj fel hamar, nagy veszély jött
Ujdon uj csizmámra!”
13. Felugrik a Sára
Erre a lármára,
Ugy megijedt, hogy alig tud
Állni a lábára.
14. „Az égre, mi történt?
Veszélyben van éltünk?
Fussunk, fussunk, a mig lehet,
Ó jaj! jaj minékünk!”
15. „Hamar azt a seprőt,
Ne tátsd fel a szádat,
Vigyázz, vigyázz, feléd szalad
Az a csunya állat!”
16. Gyilkos seprő nála,
Ugy keresi Sára.
„Megvan! megvan! ott a zugban
Ül a csunya pára!”
17. Dühösen rohannak
Rája mindaketten,
Vitézségük, bátorságuk
Olyan rendithetlen.
18. Az egyik pálcával,
A másik seprővel,
Ugy ölik meg az egérkét
Egyesült erővel.

19. Ott fekszik egészen
Ő piros vérében,
Ki még csak egy perccel előbb
Volt friss egészségben.

20. Ott fekszik az árva,
Senkitől sem szánva.
Bár a házban macska volna,
Hogy ne veszne kárba!

Vida József.

Egészség.

1296. — Mi lesz az *egészséges* emberből ha megnőszül?

— *Feleséges* ember.

1297. Nagyszerű egészséges színben vagy!
Bizonyosan nem is mulattál a télen, ugy-e szegényke?

1298. *Orvos*: Kivánom, hogy mindnyájan egészségben maradjanak.

— Miből szándékozik élni?

1299. — Miért egészségesebb a maga süteménye, mint az édes mamáé?

— Hát egészségesebb? Honnan tudod?

— Otthon az édes mama csak egy süteményt enged enni, mert azt mondja, több megárt; a néninél pedig megengedi, hogy akármennyit egyem.

1300. — Egészségére válják.

— Nem prüszszentettem, hanem köhögtem.

— Hát akkor ne válják egészségére.

Egyenjoguság.

1301. — Nem volna szives felkelni, hogy az a nő leülhetne?

— Sajnálatomra nem tehetem, mert a nők egyenjogusága mellett vagyok.

Egyesület.

1302. *Egyesület* = házasság.
nyereg.

1303. — Ujfajta jótékonyági egyesületet kellene alapítani.

— Nincs még elég? Hát milyet szeretne?

— Olyant, amelynek tagjai arra vállalkoznak, hogy felvarrják a gombokat az olyan férjek ruháira, akiknek feleségei egész idejüket a jótékonyági egyletekben töltik.

1304. *Ecclesia est concursus creditorum*
= Az egyház a hivek csődje.

1305. *Egyetem* = mindenesség.

Eke.

1306. Három betű valóságom,
Elő s hátra forgasd bár,
Csak egy lesz kimondatásom,
A mi nekem nem kis kár;
Mert arcba mindég koptatnak,
Pedig enni sem adatnak;
Sőt én adom nekik azt,
Ha nem lebzsel a paraszt.

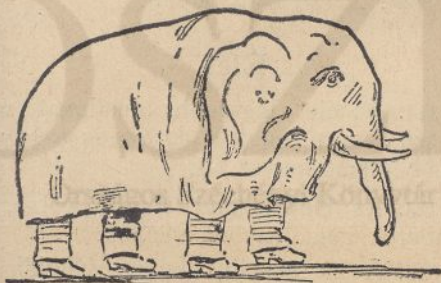
Ékszer.

1307. *Ékszer* = véső.

— Ha volt udvarlód visszakéri a neked ajándékozott ékszereket, ne küldd vissza, de ha nem kéri, küldd vissza, mert bizonyos, hogy nem valódiak.

1308. *Ékszer-elhelyező* = ékszer-tolvaj.

Elefánt.

1309. *Elefas non capit muscas* = Az elefánt nem kap itt muszkát.

1310. *Elephantus non curat culicem.* = Az elefánt nem bajlódik a kuliszákkal.

1311. — Mi ez?

— Szúnyog.

— Ah, ez az az állat, a melyből elefántot csinálnak!

Elem.

1312. — Mondj egy elemet.

— A pálinka.

— Ki mondta azt neked?

— Az anyám mondja, ha apám pálinkát iszik, hogy elemében van.

1313. *Tanító*: Hány elem van?

Péter: Négy: a levegő, a tűz, a víz és . . .

Tanító: Hát ezt is el lehet felejtteni?
Min állsz?

Péter: A csizmám talpán.

Élet.

1314. Az élet legszebb álmainkat rombolja szét, mint ahogy a darázs is a legmosolygóbb almát keresi föl.

1315. Az élet sokkal vigább volna, ha az emberek komolyabban vennék.

1316. A ki éhezik, hamar jóllakik az étellel.

1317. A ki annak él, a miből él, eltalálta pályáját.

1318. — Pénzt vagy életet!

— Sára, én életem, téged kíván.

1319. — Miből élsz? — kérdi egy atyámfia.

— A mások tapasztalásából, — feleltem őszintén.

1320. — Hígyje el, már meguntam az életemet.

— Ne mondja, nem hiszem.

— Mit, nem hiszi? — úgy éljek száz évig, minthogy igaz.

1321. Ábrándozás az élet megrontója, — mely kancsalul festett egekbe néz.

1322. — Kinek rózsás az élete?

— A kertészé.

— Kié tövises?

— A tüskés disznóé.

1323. — Bizony hozzászokhatnál már egyszer a *rendes* élethez.

— Ugyan, mit akarsz? *Rendesen* megyek a kaszinóba, ott *rendesen* tarokkoznak éjjél, onnan *rendesen* hazajövök tizenkét órákor, *rendesen* felkelek kilenc órákor, és *rendesen* megfrüstökölök tíz órákor: hát ez neked nem *rendes* élet?

1324. — Borzasztó, hogy az egész életemet ennek a nőnek az oldalán kell töltenem.

— Vigasztalására szolgálhat, hogy már egy része elmúlt.

1325. Valaki úgy vélekedett, hogy legfeljebb még harminc évig él, beosztotta harminc részre a pénzét és élte; a harminc év után koldulni járt e szavakkal:

Adjanak alamizsnát szegénynek, ki tovább élt, mint gondolta.

1326. — Szeretném valamely férfinak megmenteni az életét

— Ne menjen férjhez.

1327. — Mi volna a te életed nélkülém?

— Olcsóbb.

1328. — Az ön leányával óhajtok átvezetni az életen.

— És mennyi utiköltségre van szüksége?

1329. — Vigyázz, mert meghizol, pedig a meghízás megrövidíti az életet.

— Óh, ez inkább disznókra, mint emberekre vonatkozik.

1330. *Tanfelügyelő*: Poharat emelek a fáradhatatlan tanító egészségére.

— Éljen! Éljen!

Tanító: De miből?

1331. — Szeretsz még?

— Hogy is kérdezhetsz ilyet? ugy szeretlek, mint az életemet. (Kis szünet után.) Ha rossz anyagi helyzetünkre gondolok, nem is gondolod milyen teher nekem az élet.

1332. — Már megérkeztél a nyaralóból?

— Nagyon unalmas ott az élet, mivel este oly korán beesteledik.

1333. — Életfentartásomra évenként ötvenezer koronát költök:

— Annyit nem ér!

1334. — Van-e olyan ember, a ki szereti a rabságot?

— Csaknem minden ember! Mert hát az ember az életnek rabja és mégis fél a megszabadító haláltól.

1335. *Jam mea posterior aetas deterior cani.* = Hátralevő életem a kutyaénál is rosszabb.

Életbiztosítás.

1336. A biztosítási ügynök kapacitálja a családapát:

— Kérem, még ha felakasztják, akkor is megkapja családja a biztosított összeget. És lehet ön oly szerencsés, hogy két-három hónap múlva meghal . . . A pénzt mégis kifizetjük . . .

1337. — Így ni! — mondá az öreg férj, mikor életét biztosította. — Most már nyugodtan halok meg.

— Én meg — mondá ifju felesége — nyugodtan élek tovább.

1338. *Elhidegülés* = északi légáram.

Eljegyzés.

1339. — Hol késik a mi Sándor barátunk? Ma nem jön a klubba.

— Beteg?

— Az ám: eljegyzésbe esett.

1340. — Telefonon kértem meg a kezdet atyádtól.

— És mit mondott?

— Azt mondta, hogy nem ismer ugyan, de azért beleegyezik eljegyzésünkbe.

1341. — Rendszerint mi szokta követni az eljegyzést?

— A trakta.

1342. — Abban állapotunk meg, hogy eljegyzésünk titokban marad s most városzerte beszélnek róla.

— De csak mint titokról.

1343. — Szabad megkérnem a kezét, kisasszony?

— Sajnálom. Erre az idényre már el vagyok jegyezve.

1344. — Te még mindig nem vagy eljegyezve?

— Csak gunyolódjál, azért én mégis többször voltam eljegyezve már, mint te.

1345. — Óh, kisasszony, ha megengedné, hogy közhírré tegyem eljegyzésünket . . .

— De hová gondol! . . . Hiszen nem szeretem én magát . . .

— Nem tesz semmit . . . Nem is akarom én elvenni . . . Csak a hitelelezőimet szeretném kissé megnyugtatni.

1346. — Hogy áll az örökségi pöröd?

— Nagyszerűen!

— Mit mond az ügyvéded?

— Semmit, de már eljegyzett magának!

Ellenmondás.

1347. Sohase hittem volna, hogy a szökőkút kérdése annyi port verjen fel.

1348. Helyre állt a házi béke. A menyecske megint felvidult és már csak félig duzzogva szólt:

Lásd, hiszen én nagyon szelid, békülékeny vagyok, csak . . . csak az ellenmondást nem tudom tűrni.

1349. Az egyszeri cigánynak igen zsémbelődő felesége volt, ki mindent visszasan tett. — A Tisza melletti gáton mentek kocsin a mely véletlenül felfordult és a cigány felesége a Tiszába esett. A cigány

erre nagy jajjal elkezdé a feleségét keresni, de nem *lefelé*, hanem *felfelé* szaladt. Egy odajövő halász rákiáltott a cigányra:

— Nem jól mégy móre, hiszen nem arra vitte a víz a feleségedet, hanem lefelé!

— Nem olyan a feleségem, hogy az engedne valamit, egész életében mindent viszáson tett, úgy hiszem, hogy most is felfelé ment a vízben.

1350. — Már elmégy?

— Tíz évet adnék életemből, ha veled lehetnék, de ha *ma* szokott klubbunkban meg nem jelenem, ötven fillér büntetést kell fizetnem.

1351. E régiségkereskedésben naponként kapni ujdonságokat.

Ellenség.

1352. — Szalad-e már az ellenség? — kérdezik két nyargaló katonától.

— Szalad bizony, de utánunk.

1353. — Mi jut eszedbe töltetlen puskával menni az ellenségnek?

— Hisz az ellenség nem tudja, hogy nincs töltve a fegyverünk

1354. — Tudod-e, hogy barátunk meg-nősült?

— Szivemből örülök. (Rövid gondolkodás után) Ah de még sem, ő nem ellenségem, hiszen ő nem bántott engem soha!

1355. A mióta kibékültek, halálos ellenségek.

1356. — Minden embernek egy ellenséget le kell terítenie.

— Én kettőt terítek le.

— Akkor én felesleges vagyok — szólt a harmadik s kereket oldott.

1357. Mit csinálna, ha az ellenség egyszeribe ön előtt állana?

— Félnék.

1358. A mint a pap a szobába lépett, a tábornok hátat fordított neki.

— Tábornok! — szólt a pap. — Ön nem lehet ellenségem.

— Miért? — mordul rá a tábornok.

— Mert ön sohasem fordít hátat ellenségeinek.

1359. *Elmerengés* = agyrázkódás.

1360. *Elnyel* = das L. schlukt.

Előadás.

1361. A király születésnapján szünet volt. A fiuk vidáman jöttek, mentek az utcán. Valaki megszólítja őket, hogy mi van ma?

— Ma — felelt az egyik fiu — nincs előadás.

1362. — Tanár ur egyetlen tósztot sem mondott az ünnepélyen?

— A ki engemet hallani akar, jöjjön el az előadásra, — felelt a kérdező.

1363. *Előde* = előszoba.

Előkészítés.

1364. Megütötte a guta Schwarzot.

— Ki fogja a hirt kiméletesen közölni az özvegygyel?

— En — felelt Khon s bekopogtat az özvegyhez.

— Jó napot, nagysád, hogy van?

— Jól, talán a férjemet méltóztatik keresni?

— Óh annak ma szerencsétlen napja van, az Otthon kávéházban vagy 3000 koronát vesztett a kártyán.

— Űsse meg a guta.

— Óhaja teljesedett: már hozzák.

1365. — Azt állítod tehát, hogy végleg leszokol az ivásról?

— Már megtettem az előkészületeket Ma vettem épen egy zsebkést, a melyikben nincs dugóhúzó!

1366. — Mi ujság?

— Semmi más, csak a kutyák döglöttek meg.

— Mi volt a bajuk?

— Sok lóhust ettek.

— Hogy jutottak hozzá?

— Megdöglött a kegyelmes asszony négy paripája.

— Mitől döglöttek meg?

— A sok vizhordástól.

— Minek hordták a vizet?

— Tüzoltásra, mikor a ház égett.

— Hogy gyulladt ki a tűz?

— Vigyázatlanságból: a fáklya lángja által, mikor a kegyelmes asszonyt temették.

— Hát meghalt az édes anyám!? Mi baja volt?

— Szélütés érte, mikor megtudta, hogy a kisasszony a hadnagygyal megszökött.

Előleg.

1367. *Tanár*: Mi az ön első és legszen-
tebb kötelessége, ha perhez jut?

Jogász: Előleget kérni.

1368. — Félhavi előleget adjak? De hát
ha holnap meghal?

— Szegény ördög vagyok, de mindig be-
csületes voltam! Ne tartson hát semmitől se.

Előléptetés.

1369. A hivatalnok hathatós protekció folytán két év alatt négyszer lépett elő s az év végén meg éppen hivatalfőnökké nevezték ki. Hivataltársai bemennek hozzá, hogy kifejezzék szerencsekívánatukat. De természetesen egyiknek se jött a szívéből és kínos szünet állott be.

— Most már menjünk, uraim, — szólal meg egyikök hirtelen, — ne tartóztassuk fel tovább a főnök urat az előlépésben!

1370. — Hallom, hogy előléptették.

— Sok rugást kellett eltűrnie, míg ezt elérte.

1371. A kálomisták Belzebubot az ördögök óbesterének hívják, mert a kálvinista biblia fordításában így van: „Belzebubnak, az ördögök óbesterének nevében hajtja ki az ördögöket.“

Egy öreg óbester, ki hiába várta, hogy generális legyen, így szólt:

Tizenöt éve nem voltam templomban, már akkor is óbester volt az a Belzebub, most látom, hogy a másvilágon sincs különbség mint mi nálunk.

1372. — Azért hívtam, hogy megkérdezzem, előléptethetjük-e a megürült titkári állásra a fogalmazót, a ki az ön osztályában dolgozik?

— Az isten szerelmére igazgató ur, csak azt ne! Ő az egyetlen ember osztályomban, a ki ért valamihez és dolgozik. Ha azt az embert elveszi tőlem, a legnagyobb zavarba jövök. Hiszen van itt elég léhűtő!

1373. — Mire vár?

— Kérem főnök úr, biztosan számítottam rá, hogy új évtől kezdve előléptetnek!

— Ugy? No, nekem nem kell olyan könyvelő, aki ilyen rosszul számít. Elmehet!

1374. — Maga is jó madár; mióta itt hivataloskodom, legalább már tizszer volt beidézve.

— Tehetek én róla, ha rendőrfogalmazó urat nem léptetik elő?

1375. *Előljáró* = kolompos ürü.

1376. *Elővigyázó* = vezérlud.

1377. *Elragadó* = tolvaj.

Elv.

1378. — Elvem nem vásárolni. Hát menjen a nyakamról.

— De kérem . . .

— Nem tudja mi az az elv?

— Már hogy ne? Elv az — tizenegy.

Élvezet.

1379. — Gyönyörűség nézni, milyen élvezettel eszed a töltött káposztát!

— Pompás volt, kedves munka vala, hogy eltüntethettem őket, — volt a válasz.

Miska gyerek csak néz és gondolkodik. Aztán kimenve mondja társának, a nagyobbik inasnak, hogy:

— Sehogy se értem a dolgot. A majsztramné a nyolc töltelék megevését élvezetnek nevezte, a majsztram pedig munkának. Kinek van hát igaza?

— Hát a majsztramnénak! Ha munka volna, ránk maradt volna.

1380. — Ne fáradjon avval, hogy kikisér.

— Óh ez nekem nem fáradtság, hanem élvezet.

1381. — Hogy hordhatsz ilyen magas, szűk gallért? Ebben a rekkenő hőségben ez valóságos tortura.

— Szándékosan teszem. Nincs fogalmad arról az élvezetről, ha az ember az ilyen gallért este levetheti.

1382. — Azt beszélük, hogy a betörést
nő társaságában vitte véghez.

Betörő: Nincs is élvezet asszony nélkül.

Ember.

1383. Szálak lógnak tetején,
Konyhája van közepén,
Ágyatlan a kereke,
Két küllön jár mindene,

1384. Mi erősebb a vasnál, s még sem
oly tartós?

1385. Reggel négy, délben két, este há-
rom lábon jár.

1386. A szenvedély állapotában félig ál-
lat az ember.

1387. A jó ember annál jobb, minél rosszabbul megy sorsa, a rossz ember annál rosszabb lesz, minél jobb dolga van.

1388. — Mondj egy nagy embert a régi
időkből.

— Góliát.

1389. A ruhája szerint fogadjuk az embert
és az értelmisége szerint kisérjük ki őt.

1390. — Mi különbség van a vad em-
berek és civilizált fehér bőrűek közt?

— Azok *emberevők*, ezek pedig *evő emberek*.

1391. Az egyik állatfaj a másik állatfajt pusztítja, kivéve az embert, ez a saját fajt is pusztítja.

1392. Isten agyagból alkotta az embert s a mi megmaradt, abból kerültek ki a hercegek és szolgák.

1393. — Mondja csak, kérem, az idioták is emberek?

— Óh igen, ép oly emberek, mint én vagy ön.

1394. — A mi hadnagyunk szép ember.

— Hiszen nem is ember.

— Hogy-hogy?

— A parancsban így áll: Husz ember és a hadnagy.

1395. — Örmester ur, bemutatom önnek az öcsémet, most fogja megkezdeni az önkéntesi szolgálatát; ő doktor juris, diplomatikus tanár és író.

— Na, majd rajta leszünk, hogy embert faragjunk belőle.

1396. *Emil spielt wundervoll auf dem Waldhorn.* = Emil csodálatlanul játszik az erdőszarvon.

Emlék.

1397. — Mit hoztatok magatokkal emlékül nászutatokról?

— Annak a szállodának a szakácsnőjét, ahol legjobb izüet ettünk.

1398. *Turista*: (a kit egy rabló mindenéből kifoszt): Ez az ezüst szivartárca kedves emlék boldogult atyámtól.

Rabló: Ugy? No akkor megengedem, hogy emlékül vegyen belőle egy szivart!

Vendéglős: Micsoda dolog az? Magával akarja vinni a poharat?

Atyafi: Hát hiszen rajta van, hogy „emlékül.”

1399. — Akarjátok-e birni emlékül az arcképemet?

— Boldogok leszünk, ha elmondhatjuk: ez a *boldogult* nagynénénk arcképe.

Emlékezés.

1400. — Ezer év előtt melegebb vagy hidegebb volt-e a föld?

— Óh kérem, én annyira nem emlékezhetem vissza.

— De eleven mamuthot csak látott?!

1401. *Biró*: Volt-e már büntetve?

Vádlott: Nem!

Biró: Az iratok közt pedig előfordul, hogy tett már valami kihágást.

Vádlott: No az igaz, hogy előfordult egyszer egy kis csekélység.

Biró: De talán még sem volt az oly csekélység, miután több évi fogságra lett elítélve. Mennyi ideig volt bezárva?

Vádlott: Nem emlékszem határozottan, de úgy tetszik, hogy 8 vagy 10 — évig.

1402. — Nini, Nácitól gyászjelentést kaptam. Meghalt szegény. Régen találkoztunk, de egykor jó barátok voltunk, és szép tőle, hogy most megemlékezett rólam.

1403. — Ön tegnap az utcán lármázott és kiabált.

— Nem tudok róla, nem emlékszem rá,

— Azért megtehetette!

1404. Tanácsot kér a paraszt.

— Husz darab aranyért adok.

— Megadom, mit tegyek?

— Akár mit kérdeznek egyre csak azt mondja: Nem emlékszem rá, értette?

— Értettem.

— És most fizesse ki a husz darab aranyat, mit megígért,

— Nem emlékszem rá.

1405. — Iskolatársak voltunk, nem emlékszik rám?

— Előbb mondja meg, hogy mit kíván tőlem?

1406. — Mindennap gondolok rád, sőt most, hogy hosszabbak a napok, néha kétszer is.

1407. — Isten önnel hadnagy ur, fog-e rám gondolni?

— Ha nem leszek elfoglalva, minden bizonnyal.

1408. — Én örökké önre gondolok.

— Ugyan, hogy lehet olyan meg gondolatlan?

1409. — A komaasszony azt szokta mondani, hogy én emlékeztetem boldogult férjére . . .

— Mennyivel jobb ez így, mintha a férje lenne, és ő emlékeztetné magát a boldogultra!

1410. — Gondoltál-e rám?

— Minden hó elején.

1411. — Orosz vendégem van. Ugyan mivel kedveskedjem neki?

— Fogadd hidegen; ez hazájára fogja őt emlékeztetni.

1412. *Könyvkereskedő*: „Az emlékezés művészete“ című könyv, melyet a múlt hónapban vásárolt nálam, úgy látszik nem sokat ér.

Vevő: Miért nem?

Könyvkereskedő: Mert még mindezideig nem jutott önnek eszébe annak az árát kifizetni.

1413. — Mit nevetsz?

— Kérem, eszembe jutott valami.

— A míg itt vagy, semmi se jusson eszedbe.

Emlékezőtehetség.

1414. — Nézd ezt a kutyát, — sohasem láttam még állatot, a melynek ekkora bámulatos emlékezőtehetsége volna.

— Vajjon emlékszik-e arra a tiz koronára, melyet pár év előtt adtam neked kölcsön?

1415. — A tanácsos emlékezete nem ér egy fabatkát,

— Örülök, hogy ezt hallhatom.

Miért?

— Megígérte, hogy meglátogat.

1416. — Sokat járt már a tengeren, kapitány ur?

— Nyolcvanszor tettem meg az utat Fiumétől Marseillig és vissza.

— Akkor ön már minden pontját ismerheti az adriai tengernek.

— Meghiszem azt! Sőt helyenkint még a szembejövő hullámokra is ráismerek.

1417. — A tanár ur előadásra készül.
Mielőtt elmegy, csomót köt a zsebkendőjére.

— Minek ez? — kérdi a felesége.

— Hogy ne felejtsem el megtörölni a szemüveget.

1418. *Öreg ur*: Nem emlékszem, hogy mióta a világon vagyok, valamikor hazudtam volna!

Hölgy: Az ön korában nem kívánhatja az ember, hogy sértetlen maradjon az emlékezőtehetsége!

Emlékkönyv.

1419. Lavatert felkérték, hogy írjon valamit az emlékkönyvbe,

— El velünk a sertések közé — írta Lavater, végig lapozván az emlékkönyvet.

1420. — Ez az emlékkönyv tele van butaságokkal.

— Nem lesz nehéz önnek is valamit beleírni.

Ének.

1421. Volna mit énekelni, de nincs, a ki énekelje;

volna, a ki énekelne, de nincs, a mit énekeljen;

volna, a ki énekelne, de nincs, a kinek énekeljen.

volna, a kinek énekelne, de nincs, a ki énekelje.

1422. — Hol voltál egész délután?
 — Biróék szöllejében, cseresznyét szedtünk.
 — Képzelem, mennyit megettél!
 — Semmit.
 — S meg tudtad volna állni?
 — Hogyne? míg a fán voltunk, énekelnünk kellett.

1423. — Van önnek engedélye a harmonikálásra?
 — Nincsen.
 — Akkor kísérjen engem.
 — Szívesen, mit akar énekelni?
 1424. Hogy tetszett énekem? Megtölté a hangom a szalónt?
 — Sőt még a dohányzó szobát is, míg énekeltél, megtöltötte vendégekkel.

1425. Miért kiabál a néni, hiszen nem őt, hanem a zongorát üti a bácsi.

1426. — Megint megszökött a kutyád és megint száz koronát ígérsz annak, a ki visszahozza ?

— Hja, hiába, a beste állat most váltig szökök, mert hát a leányom énekelni tanul.

1427. Rameau az ablakon dobta ki a neje ölebét. — Nem állhatom ki, mert mindig hamis hangon ordít — szólt.

1428. — A kanárimat az ön nevéől neveztem el.

— Óh, milyen hizelgő . . .

— A beste nem tud énekelni.

1429. A tréfás kurátor ingerkedni akaráván egyszer a kántorral, aki gitározni és hárfázni is tudott, így szól a társaságban :

A kántor ur úgy hárfáz, mint szent Dávid, csakhogy nem olyan szépen.

— Kurátor uram is úgy beszél, mint Salamon király, csakhogy nem olyan bölcsen — volt a válasz.

1430. A falusi kántor szólót énekelt a fővárosban és kifütyülték.

— Térjen vissza falujába -- szólt Händel, a zeneszerző, — a jó Isten meg fogja bocsátani rossz énekét, de a fővárosi közönség nem ismer kegyelmet.

1431. A nemrég elhunyt földbirtokos végrendeletében a következő pont foglaltatott :

A kántor urnak pediglen száz forintot tes-
tállok, de oly kikötéssel, hogy temetésemen az
ő borizü, gyönyörű hangjával *ne énekeljen* . . .

1432. — Névnep-estélyről ment haza a
pap és a kántor. A kántor mindjárt az első
lépésnél elcsuszott.

— Mit csinál, kántor ur?

— Kótázok,

— Ugyan mit?

— Azt az éneket, hogy: *Im arcunkra
borulunk!*

1433. — A gazdának meghalt az apja.
Temetés után elmegy a kántorhoz. s kérdi
mivel tartozik a bucsuztatóért?

— Hat koronával.

— Ugyan édes mester uram, az talán
sok, nem lehetne abból engedni?

— Magamnak istöbbejön, veszitenék rajta.

1434. A kántornak kedvenc éneke volt
a szép egyházi ének: „Üdvöz légy örök
manna“, a miért is nem mult el hét ezen
ének nélkül. Egy alkalommal is nagy gyö-
nyörüséggel kezdé énekelni: „Üdvöz légy
örök manna“, e szavak után azonban a szij-
huzó gyerek szórakozottsága folytán elállott
az orgona szava, amely eset annyira kihozta
türelméből a buzgó kántort, hogy megszakit-
ván az éneket, leugrott az orgonáról és sza-
pora fejbeütéssel tette figyelmessé a szijhu-
zót kötelességére, a mely sikerült műtét után
tovább folytatá énekét: „Ennél többet ki
adna? Nincs mód benne.“

1435. — Rövidebb utat választottak a bucsujárók, a mely azonban nem a legjobb volt. A kántor annyira belejött az éneklésbe, hogy midőn egy kisebb árokhoz ért, énekelve figyelmezteté társait:

— Vigyázzanak kendtek mert itt egy árok van; — mit a többi hűségesen énekelt utána:

Vigyázzanak kendtek. mert itt egy árok van!

Mire befejezték, javarészt bele is potyogtak.

1436. — Hogy tetszett a zeneestély?

— Jól, különösen a végén két testvér szólót énekelt.

— Hogy énekelhetnek ketten szólót?

— Ugy, hogy az egyik hallgat.

1437. — Miért énekel ez a két testvér mindig együtt és soha sem külön?

— Egyik sem meri egyedül elvállalni az egész felelősséget.

1438. Duett alkalmából:

Most meg egyszerre kettő énekel, hogy gyorsabban végezzenek.

1439. — Hogy tetszik ennek az urnak az éneke, a kit a menyasszonya kísér a zongorán?

— Remélem, ha túl lesznek az esküvőn, jobb összhangban lesznek egymással.

1440. *Zenetanár:* Tud a kisasszony hangjegyről énekelni?

— Igen, csak hogy *nem mindjárt* először.

1441. — Tud ön lapról énekelni ?

— Igen, a mit kívülről tudok.

1442. A plébános a községi zenekarral már több órán keresztül próbálja Haydn egyik miséjét, de sehogy se boldogul velök. Végre elveszti türelmét és rá mordul az egyházfira:

— Hiszen ezek még a hangjegyeket sem ismerik !

— Mostanra csak ezeket tudtam megnyerni, de az ünnepi misén majd egész mások fognak jönni.

1443. *Mulató úr* (a ki kártyázás közben minden pénzét elvesztette): No more ! húzd el most nekem azt a nótát, hogy : „Jaj de fáj !“

Cigány : Jobban elhuzza majd azt odahaza a nagysága.

1444. Mulat a szabó az „Angol királynő“-ben, húzza a cigány keservesen. Egyszer csak odaugrik a jókedvű szabó, pénzt ad a primásnak és elkiáltja magát :

— Huzd Pali az én nótám.

— Melyik legyen az ?

— „Repülj kecském ablakára.“

1445. Mit játszottak tegnap az operában ?

— A címét nem tudom, de az énekes egyre panaszkodott, hogy a rózsák mellett a tövisek nőnek. (Sickingeni trombitás.)

1446. Kelemen kölni választófejedelemnek nagyon megtetszett az olasz énekes. Tapsolva

kiáltá: „ujra“, az énekes engedelmeskedett s a fejedelem husz darab aranyat adott neki. Most meg az énekes tapsolt, kiáltva: „Ujra ujra!“ A fejedelem újból adott neki husz darab aranyat, de már nem tapsolt.

1447. A nagyságos asszony énekel oda-fenn?

— Az.

— Nem valami szépen énekel.

— Még pongyolában van.

1448. — Az ön barátnője nagyon hamis.

— Nekem mondja? Hiszen hallottam tegnap énekelni.

1449. *Kisa-szony*: Miért nem siettek hozzám, mikor segítségért kiáltottam?

Ház lakói: Bocsánat, azt gondoltuk mindnyájan, hogy a kisasszony — énekel!

1450. — Nem veszetten énekel-e az a szőke hölgy?

— Bocsánat, az a nővérem.

— Nem is a szőkét, hanem a barnát értettem.

— Az a feleségem.

1451. — Ki kérte fel a kisasszonyt, hogy énekeljen?

— Vőlegénye.

— Mit gondol, el is tudná hallgattatni?

1452. *Énekesnő*: Itt az orvosi bizonyítvány: ma nem tudok énekelni.

Igazgató: Hát máskor tud?

1453. — Rendkívüli esetet láttam: egy ember, a kinek nincsenek kezei, zongorázott.

— Az semmi, nézze ott azt a leányt, annak nincsen hangja, mégis énekel.

1454. — Ugy-e, kiállhatatlan az olyan ember, a ki énekelni tud, aztán akárhogy kérik, nem énekel?

— Sokkal kellemetlenebb az olyan, a ki nem tud énekelni és énekel, bár a kutyának sem kell.

1455. A táncosnőből énekesnő lett.

— Hogy tetszik az éneke? — kérdezték Benzától.

— Táncosnőnek jól énekel s énekesnőnek elég jól táncol, — volt a válasz.

1456. — Hát mégis közreműködöl a jó-tékonycélu hangversenyen?

— Igen. .

— Hisz a férjed ellenezte!

— Azzal fenyegettem, hogyha nem hagy a hangversenyben énekelni, otthon fogok énekelni. . . Erre aztán mindenbe beleegyezett.

1457. — Egy idő óta ön nem szokott énekelni.

— Az orvos szigorúan megtiltotta.

— Szomszédságukban lakik?

1458. Az unalmas vendég sehogy sem akar távozni. A házigazda odaszól a lányának: Énekelj valamit. Ha az sem használ, akkor egyszerűen kidobom.

1459. — Hallotta, báró ur, milyen egyszerűen kívágta ez a színész a felső C-t?

— Óh, az én estélyemen magasabb C-t is kívágott!

1460. II. Katalin orosz cárnő énekesnőt akart udvarához szerződtetni, de ez oly nagy összeget kért, hogy az uralkodónő megízeltette: még a generálisa sem kap ily fizetést.

— Énekeltesse tehát a generálisával, — válaszolt a diva.

1461. Szépen énekelt a nő, nem messze tőle számárorordítás hallatszott.

— Asszonyom, mily különbség az ön éneke és a szomszéd hang között!

— Azt gondoltam, hogy az ön hangja.

1462. — Az ellenőr azt mondja, hogy leg-szebben énekelek minden ismerőse között. Mit szólsz hozzá?

— Azt, hogy nagyon kevés ismerőse lehet.

1463. — Kisasszonynak oly gyönyörű hangja van, bárha mindennap hallhatnám.

— Beszéljen az anyámmal

1464. — Fiatal ember dicsekedett, hogy ő nem is rosszul énekel.

— Igaza van önnek, — felel a másik, — ha a hallgatói rosszul lesznek tőle, az az ő hibájuk. Minek van olyan érzékeny fülük!

1465. — Nekem kitűnő hallásom van! . . .

— Kár, hogy nem a fülével énekel.

1466. — Milyen érces hangja van ennek a hölgynek!

— Nem is csoda, hiszen bankárnak a felesége!

Engedelmesség.

1467. — Engedelmeskedett-e Jézus szü-leinek? — kérdi a hittanár a leánytól.

— Hogy tudhatom én azt, hiszen akkor még a világon sem voltam.

1468. *Tanító:* Csendesség legyen! Min-denkinek kell engedelmeskednie. Nekem is. Nektok én parancsolok, nekem más. Ki pa-rancsol nekem?

Egy fiu: A tanitóné asszony.

1469. *Kereskedő* (az egyik segédhez): Az a fiatal nő, a kit egy évvel ezelőtt elárusító-nak alkalmaztam, most már többet tud, mint ön, rá akarom tehát bízni az üzlet vezetését, bárha attól tartok, hogy önnek alkalmatlan lesz, egy fiatal nőnek engedelmeskedni.

Kereskedőseged: Legkevésebbé sem! Már hozzá vagyok szokva! Én őt ugyanis még a nyár elején nőül vettem!

1470. — És mint nőm mindig fogsz engedelmeskedni?

— Mindig, ha azt parancsolod, a mit magam is óhajtok.

1471. Simonyi óbester az orosz generállissal arról vitatkozik, hogy melyik nemzet katonái között nagyobb a fegyelem és engedelmesség?

A várban voltak.

Az orosz becsöngeti kozák ordonáncát, az ablakra mutat és azt mondja neki:

Indulj!

A kozák egy leirhatatlan pillantást vet a generálisra, de szó nélkül engedelmeskedik, felhág a párkányra és ki, le az iszonyu mélységbe,

Valami zuhanás hallatszik letről, meszsiről és megint minden néma.

Simonyi is berendeli a maga ordonáncát, az ablakra mutat s azt mondja neki:

Indulj!

A fiu indul, de csak a falig.

— Lépj föl a párkányra és ki az ablakon.

— Jelentem alásan: már azt a bolondot nem teszem.

— Jól van fiam, — szólt Simonyi s egy aranyat adott a huszárnak, aztán a generális-hoz fordulva, mondá:

— Látja kegyelmes uram, olyan a magyar katona: engedelmeskedik a lehetőségig, de ha képtelenséget követelnek tőle, felülkerekedik benne a józan ész. Az ilyen okos fegyelmet többre becsülöm a vak, a buta engedelmességnél.

Eper.

1472. Ha egészen nézel, gyümölcsöscsel, levéllel,
Használok, ruházlak, nem szőrrel, selyemmel,
De ha farkam vágod, oly keserűséggé
Leszek, kevés hujja, hogy legyen méreggé.

1473. *Eredmény* = $\left. \begin{array}{l} \text{orrvérzés.} \\ \text{forrás.} \end{array} \right\}$

1474. *Erlauben* = Egerben.

Erő.

1475. Macskási Imre patkót, tallért ketté tört s a karjába öltve vitte a malomkövet.

1476. Jókai úgy megszorított markában egy lázsiást, hogy az az ember ordított bele, a ki kalapálta.

Értesítés.

1477. Ma reggel a templom tornácában egészen meztelen gyermeket találtak finom felöltőbe takarva.

1478. 1853-ik évben e helyen két ember és három tót megfagyott.

1479. Ha mindez ideig Olaszországban maradok, már régen meghaltam volna.

1480. Anyakönyvi *értesítő*: Keresztelve lett 64 gyermek, köztük két öreg zsidó.

1481. *Értesül* = nyul helyett a macska.

1482. *Esedezik* = permetez.

1483. *Esemény* — lezuhant ács.

Esernyő.

1484. — Mi különbség van az esernyő és az esőernyő közt?

— Egy *e* betű.

1485. Ha az esernyő valahonnan leesik, akkor eső ernyő.

1486. — Sohasem hordok magammal esernyőt, mert nagyon könnyen átváltozik.

— Hogy-hogy?

— Vegyen selyemesernyőt, menjen vele kávéházba s állítsa a sarokba. Távozásakor azt látja, hogy az új selyem esernyő ócska gyapot esernyővé változott.

1487. Az amerikai farmer, ki Cincinnátiban egy vendéglőben volt szállva, míg vásárlásait a városban végezte, esernyőjét az ebédlőben hátrahagyta s reá cédulát ragasztott a következő felirással: „Ez az esernyő egy olyan emberé, kinek oly hatalmas ökle van, hogy vele a legerősebb bikát egy csapással agyonüti. Tíz perc múlva vissza fog térni“. A farmer dolgait végezve a városban, visszament a vendéglőbe, de az esernyőjét nem találta a sarokban, hanem egy cédula volt hült helyén, a következő felirással: „Ez az írás egy olyan emberé, ki egy óra alatt husz mértföldnyi távolságra gyalogol és soha sem fog visszatérni“.

1488. — Miért van, kérem, önnek két esernyője?

— Azért, hogy ha az egyiket el találom hagyni valahol, ott legyen helyette a másik.

1489. — Tanár ur ebben a szép időben is esernyővel jár?

— Az ám, elfelejtettem otthon hagyni.

1490. Belépti-díj husz fillér. Tanárok és tudósok, kik esernyővel jönnek, csak tíz fillért fizetnek.

1491. — Miért hordasz ily rossz esernyőt?

— Ily nagy esőben csak nem hordozhatom a jobbik esernyőmet?

1492. — Ugyan nyissa ki az esernyőjét, hiszen bőrig ázunk ebben a záporban!

— Mit? Azt hiszi, hogy én mindennap vehetek egy más esernyőt?!

1493. — Melyik esernyőt viszi a színházba?

— Hát az újat. Hisz a régi nem éri meg a husz fillért, a mit a ruhatárban fizetni kell érte.

1494. — Mit látsz kis leányom künn a szabadban fenn elterülni a fejed fölött?

— Az égboltozatot.

— És ha eső van?

— Az esernyőt.

1495. — Kisasszony, szabad felajánlanom az esernyőmet?

— Hiszen nincs is esernyője.

— Igaz, de hát az eső sem esik.

1496. Valaki esőben esernyő alatt, kézben tartotta a kalapját.

— Mért nem teszi fel a kalapját? — szolt egyik ismerőse.

— Mert nagyon alacsony az ernyőm — volt a válasz.

1497. — Óh, milyen kár az, szép kisasszony, hogy ennyire jó időnk van. Mennyire boldog lennék, ha esetleg most kénytelen volna, hogy esernyőmet igénybe vegye.

— Óh semmi baj! Ujabb időben eső nélkül is érheti az ember könnyen a — — zuhany!

1498. *Elnök*: Foglalkozása?

Vádlott: Művész vagyok.

Elnök: Miféle művész?

Vádlott: Esernyőcsináló.

Elnök: Hát ez is művészet?

Vádlott (büszkén): Próbálja hát meg elnök ur és csináljon egy esernyőt!

Eskü.

1499. *Biró*: Esküszöm.

Vádlott: Én is.

1500. *Elnök*: Tehát, ha az esküt letenni kész, mondja utánam: Én

A tanu: Én

Az elnök (kezével intve): a nevét!

A tanu: A nevét.

Az elnök: A maga nevét.

A tanu: A maga nevét.

Az elnök: A maga saját nevét mondja.

A tanu: A maga saját nevét mondja.

Az elnök (dühös hangon): Nem ért magyarul, barom?

A tanu (szintén dühös hangon): Nem ért magyarul, barom?

Az elnök (lecsapja irónját): A tárgyalást öt percre felfüggesztem.

A tanu: A tárgyalást öt percre felfüggesztem.

1501. Az eskületételnél nyissák ki az ablakokat, ha az ördög elviszi a hamisan esküvőt, legalább az ablakok maradjanak meg.

1502. A bírótól két korona negyven fillért kért a fuvaros.

— Meg mer rá esküdni, hogy ennyi jár?

— Meg.

A bíró kivette zsebéből a könyvet, melyből felolvasta az esküformát s a fuvaros megesküdött.

— Egy korona jár az eskületételért, — szólt a bíró s egy koronát és negyven fillért adott a bámész fuvarosnak.

1503. — Hát maga komolyan esküszik szerelmet? — kérdi a szakácsnő uj imádójától, egy bosnyák bakától.

— Egészen komolyan.

— Aztán a bosnyákok megtartják az ilyen esküt?

— Épen úgy, mint más szerelmes nép.

1504. *Biró*: Mielőtt esküre bocsátanám, meg kell kérdenem öntől, tett-e már egyszer esküt?

Tanu: Igenis, — hogy soha sem fogok többé nősülni!

1505. Halálos ágyon.

— Sohasem is szeretted, tudom ha meghalok, ismét megnősülsz, esküszöm.

— Sohase esküdjél, ugy is elhiszem.

1506. *Kati* (a ki a volt bakáját barátnőjével találja az utcán):

Átkozott! hát így tartod meg nekem tett hűségesküdet?

Baka: Még a császárnak tett hűség-eskü is elévül. Azért ismételtetik meg most.

1507. Becsukták a cigányt, mert hamisan tanuskodott s megis esküdött rá. A börtönben meglátogatta a lelkész s elkezdé magyarázgatni neki, hogy mily nagy véték megesküdni arra, a mit nem látott; az embernek a lelke az ilyen véték miatt elkárhozik.

— Hát van nekem lelkem? — kérdi a cigány.

— Hogyne volna fiam, van minden embernek.

— Megmerne rá esküdni tisztelendő uram, hogy van lelkem?

— Kétségkívül.

— No lám! tisztelendő uram is megesküdnék arra, a mit nem látott.

Eső.

1508. *Eső* = részegember.

1509. Mi nem lesz vizesebb, ha a vízbe esik? Az eső.

1510. Vékonyabb a zsinornál, magasabb a toronynál. Mi az?

1511. Hogyan esik az eső?

Vizesen.

1512. Az opera előadásakor megakadt a felhő a kulisszákon, oly nagyot rántottak rajta, hogy elszakadt.

— Megázunk.

— Hogy-hogy?

— Nem látja a felhőszakadást?

1513. Bárcsak adna az ég jó száraz esőt.

1514. Alföldi faluban a pap, hogy az őszieket elvethessék, esőért imádkozott; amint azonban az ima ezen részét mondja: „Adjál Uram nekünk szép, áldásdús csendes esőt“, nagy sébbel-lobbal közbekiált az egyik gazda:

Soh'se válogassék főtisztelendő uram; akármilyen esőt ad is ő szent felsége, csak adjon.

1515. — Miért nem öntözi meg a járdát?

— A meteorológiai intézet időjelző állomása ugyis esőt jósol, hát miért fárasztaszam magam?!

1516. Eső elől menekült a társaság a nyaralóba, hol a gazda még csak egy pohár borral sem kínálta meg őket; az egyik megjegyezte:

Mégis nagy élvezet: künn nagy az eső s mi itt szárazon ülünk.

1517. *Tanító*: Miféle jó befolyása van az időváltozásnak a természetre?

Tanuló: Tisztítja a levegőt.

Tanító: Például? . . .

Tanuló: Az eső kimossa a levegőt.

1518. — Miért folytatja ez az úr magára a vizet?

— Kártyázott a kávéházban, pedig vadászatra indult; mivel időközben esett az eső, most ázik, hogy a neje azt gondolja, hogy a vadászaton ázott meg.

1519. Az ur eső elől a vendéglőbe menekült. A gondos feleség utána küldte az esőköpenyét. A mint a fogasra fölakasztja a kabátot, a cigánynak nagyon megtetszett, hát elemelte. De észrevették és ideje korán nyakon csípték a tolvajt.

— Mért loptad el, more? — kérdik tőle.

— Hát azt gondoltam, hogy eső után úgyis késő a köpönyeg.

1520. Tíz perccel előbb, mintsem esni kezd, költsön fel.

1521. Esett az eső, szinte szakadt. A rabok kikandikáltak a börtön ablak rostélyai közt.

— Eltakarodtok innét! — förmed rájok az ott járkáló őr.

— Irigyli ugy-e, hogy mi szárazon vagyunk!? — vágott vissza az egyik mákvirág.

1522. — Minek veszed föl az új cipőt?

— Mert esik!

— Éppen az ilyen rossz időben jók lesznek a régi cipők is.

— De hiszen lyukasok.

— Éppen azért, nem kár értük!

Ész.

1523. Budapesti ügyvéd végrehajtásra utazott egy alföldi városba. A fogadó kereskedelmi utazónak nézte és familiárisan kérdi:

— Honnan jött?

— Budapestről.

— És milyen cég számára utazik?

— A magaménak.

— Szabad kérdezniem becses nevét?

— Szabad . . .

— És milyen árucikkal kereskedik?

— Észszel.

A párbeszédet a szomszéd asztalról egy telivér vigéc hallgatja. Az utolsó szónál elhagyja türelme és odaszól:

— Ugy látszik uraságod igen kevés mintát visz magával.

1524. — Mivel kereskedik?

— Ugy sem használhatja: észszel.

1525. — Azon jár az eszem, hogy megházasodom.

— Nem gondolnál ilyenre, ha egyáltalán volna eszed.

1526. Honnan van ennek a grófnak anynyi esze?

— Örökölte.

— Hát az is lehet?

— De mennyire! Minden őse észházaságot kötött . . .

1527. — Mit gondol, illik e hölgy hozzám?

— Óh igen, annak két embernek való esze nagyon.

1528. — Én csak azt hiszem, a mit látok. Istent nem látom, nem is hiszem.

— Mondja csak kérem, látta már az eszét?

— Nem,

— No hát így annak a létezését is tagadnia kell.

1529. — Józaneszü ember hogyan hiheti ezt? . . .

— Tehát te bolond emberrel akarsz vitába ereszkedni; így hát meg fogod engedni, hogy neked meg kevésbbé lehet józan eszed.

1530. Midőn a híres író műveire előfizetési íveket bocsátottak ki, a város közgyűlésén az egyik bizottsági tag azzal az

indítvánnyal állott elő, hogy a város is fizessen elő egy példányra. Egy városatya azonban közbe kiáltott:

Arra már nem adunk! Elég öröm az neki, hogy olyan szép esze van!

1531. *Eszék* : = száj.

1532. *Eszkór* = éhtifusz.

1533. — Schlagen Sie mir also irgend ein Mittel vor. = *Üssön élém hát valamely eszközt.*

1534. *Észlelet* = felfedezett zseni.

Eszme.

1535. *Eszme* = { lakoma.
vendéglő.

1536. — Van egy eszmém!
— Kitől kapta?

1537. — Kellemetlen eszmék megráznak, erkölcsös eszmék felemelnek, érzékitett eszmék izgatnak, nevetséges eszmék mulattatnak.

1538. Az örült abban különbözik a többi embertől, hogy csak *egy* rögeszméje van, míg a többinek egy egész sereg.

Étél.

1539. Fölséges töltött káposzta, méltóságos tejfölös turós csusza, nagyságos kaszai sódar, tekintetes fokhagymás rostélyos,

parasztnemzetes kukoricagombóc, domine fráter sültkrumpli, hallja kend bab, geh' zum Teufel spenót! . . . Óh áldott mindennapi kenyér!

1540. — Valami hamarételt szeretnénk!

— Egy pár tojást?

— Nem lehetne csirkét?

— Talán lesz a tojásban az is.

1541. — Melyik a legkedvesebb házi-
állat?

— A sült csirke.

1542. — Hogy szereti ön a ludmáját?

— Repetálva.

1543. — Pincér!

— Parancs?!

— Vigye vissza ezt az ételt a konyhába.

— Miért?

— Mert ön ugyan melegen ajánlotta, de hidegen hozta.

1544. — Minél hidegebb lesz az étel, a hadnagy ur annál többet hagy nekem — szólt az inas indokolva, hogy miért nem siet az étellel.

1545. *Vendég*: A multkor nagyon izlett a pecsenye.

Vendéglős kis fia: Elhiszem azt, csikó volt.

1546. — *Családapa*, (a ki feleségével és felnőtt leányával a vendéglőben van): Pincér, hozzon csak egy porció angolnát.

Feleség: Te ember, mi jut az eszedbe? (sugva) Gondold meg, hogy itt van serdülő leányod is! Csak nem fogsz az ő jelenlétében olyan sikamlós dolgot föltálaltatni!

1547. — Miféle pecsenye ez?

— Roszbőf!

— Még a szemembe mondja, hogy rossz!

1548. — Hozzon marhaszeletet

— Angolosan vagy németesen?

— Magyarosan.

1549. — Igaz, hogy a rómaiak fülemüelyelveket ettek?

— Óh, az semmi! Én Amerikában beszélő papagályok nyelvét ettem, melyek — mielőtt az ember hozzájuk nyult volna — azt kiáltották: „Egészségére válják!”

1550. — Mikor legjobb ízű az étel?

— Mikor szánkban van.

1551. — Mikor ölték le ezt a libát?

— A libához, kérem, saláta jár és nem életrajzi adat.

1552. — Pajtás tegnap kitűnő ételeket tálalt fel a nőm, és ezt neked köszönhetem!

— Hogyan?

— Hát azt mondtam a feleségemnek, hogy hozzánk jösz ebédre.

1553. — Mégis csak változatos ma az ebéd!

— Na igen, eddig rendszeren a leves volt sós és a hús volt kozmás; ma pedig a leves kozmás és a hús sós.

1554. — Mért nem akarsz megmaradni a régi helyeden?

— Mivel az asszonyom mindig olyat főz, amit én igen nagyon szeretek.

— Ez is baj?!

— De baj ám, mert én abból sohase szoktam kapni.

1555. Alaposan képzett, praktikus gazdatiszt a falu póstamesterével ment ki sétálni a mezőre, midőn a lóherés tábla mellett vezetett el utjuk, a tudákos póstamester valóságos oktatást tartott a zöld és szárított lóhere táperejéről, mire a gazdatiszt flegmatikusan kérdi oktatóját:

No póstamester ur, hát most már mondja meg még azt, hogy hogyan szereti maga a lóherét, zölden vagy szárítva?

1556. Minden puha volt, a hust kivéve, savanyu minden, az ecetet kivéve s hideg minden, kivéve a fagylaltot.

1557. — Ha engem megharagit a férjem, nem csináltatom a kedvenc ételeit.

— Én meg éppen akkor csinálom, hogy megbüntessem!

1558. *Kövér* szól a részeghez:

Ugy látszik ön sokat ivott.

— Ugy látszik ön sokat evett — volt a replika.

1559. — Ugy hallom, hogy oly hajón megy Amerikába, mely husz napig jár, mért nem megy a gyorshajóval, az tíz nap alatt van ott?

— A hajón teljes élelmezést kap az ember, már én csak inkább husz napig élvezem az eltartást, mint tíz napig.

1560. — Mit traktál ma a preceptortok?

— Ma nem leszünk traktálva, csak szalonnát kapunk.

1561. Professzor ur azon éri a plébánost, a mint sült galambot eszik.

— Ej, ej, tisztelendő uram, — szól, — hát így tartja meg a szentírás szavát? Ez bizony nem nagy nélkülözés, önsanyargatás, mértékletesség. . . .

— Hát azt hiszi, a jó dolgokat csak rossz emberek számára teremtette az Isten? — felelé mosolyogva a plébános.

1562. — Háromszor napjában vegyen be ebből az orvosságból: mindig étkezés után!

— Jaj, doktor ur, akkor én egyáltalán nem vehetem be ezt az orvosságot!

— Miért nem?

— Hát ki ad nekem naponta háromszor enni?

1563. Ifjú (szép szomszédnőjéhez a vacsoránál): Édes nagysád, érzem, hogy nagyon rokonszenvezem önnel!

Hölgy: Miért, ha szabad kérdezni?

Ifjú (kezét szívére teszi): Mert mindketten szeretjük a — karmanádlit!

1564. — A barátság megköveteli, hogy egymás helyett dolgozzunk, mit cselekednék ön, ha társa a szolgálat előtt még nem evett s a kabátját sem tisztította meg?

— Ennem helyette, hogy a kabátját megtisztithassa.

1565. — Oly rossz az étkezés, hogy ha még egy hónapig itt kell maradnom, nem bírom ki két hétig.

1566. — Hát igazán szeretsz engem?
— Még kérde? Akár száz évig is eljárók hozzád vacsorára.

1567. Az ur gazdagon megajándékozta a koldust. Ez örvendezve kiált fel:

Két korona?! Tyűh, most azonnal megyek a korcsmába és megeszem hat szavaládét az *ur* egészségére!

1568. — Hol van az a szelet torta, a mely itt feküdt?

Éhes gyermeknek adtam.

— Drága, jó kicsikém! (Megcsókolja.)
Aztán ki volt az a szegény, éhező gyermek?

— Én.

Étvágy.

1569. Maximus császár huszonöt-harminc kiló húst evett s hozzá negyven pint bort fogyasztott el.

1570. A wittenbergai Kohl Jakab négyszáznyolcvan szilvát és négy mérő cseresznyét evett meg magostól.

1571. Egy svájci negyven csibét fogyasztott el.

1572. — Mit szomorkodol?

— Van elég gondom.

— Ugyan micsoda gondod? hiszen gazdagok vagyunk.

— Mit ér nekem a nagy gazdagságom, ha nem bírok többet enni, mint akármelyik szegény ember.

1573. — Soha életedben el ne felejtse ama közmondást: „Amit megtehetsz ma, ne halaszd holnapra.“

— Kérem gazdauram — én még ma egy pár hurkát meg tudnék enni!

1574. *Gazdag*: Elvesztettem az étvágyamat.

Orvos: Jaj, ha szegény találja, éhen hal.

1575. *Orvos* ur állítja, hogy vissza fog térni az étvágyam, most már vagy egy negyed órája eszem, s még mindig nincs étvágyam.

1576. — Ha férjének nincs étvágya, egyék egy kis szardellás kenyeret.

— Tegnap tíz darabot is megevett, de azért még sem jött meg az étvágya.

1577. — Hogy állunk a férje étvágyával?

— Javul, ma már mosolygott, mikor a gombócos tálat elvittem az ágya mellett.

1578. — Mit evett a férje?

— Marhahúst.

— Mivel?

— Étvágygyal.

1579. — Van-e étvágya?

— Mikor van, mikor nincs!

— És mikor nincs?

— Mikor már jólaktam.

1580. Szerelmes a fiu, s ugy elbámul a leányon, hogy elfeled enni.

— Ön nem eszik? — kérdi a leány.

— Az ön jelenlétében elmegy az étvágyam, — válaszolt a fiu.

1581. Megégett a pecsenye, most hamar a zongorához, hogy a férjemnek el menjen az étvágya.

1582. — Vasárnapra pompás kirándulást tervezünk. Táncolunk, dalolunk s végül meg ebédelünk. Abban állapotunk meg, hogy mindegyikünk visz ki valami ennivalót. Hát neked van-e kedved velünk tartani?

— Minden bizonnyal!

— Hozasz te is valamit magaddal?

— Feltétlenül.

— Mit?

— Pompás étvágyat!

1583. — Jaj, hogy meg vagyok akadva!
— Miben?

— Hát abban, hogy ma ebédre vagyok hívva a grófhoz, aztán nincs semmi étvágyam.

— Akkor nagyobb az én bajom, nekem meg roppant nagy az étvágyam, aztán soha se hívnak meg a grófhoz ebédre.

1584. Ha megettem hat tál ételt, akkor jöhet a mi akar: én mindenből eszem.

Evés.

1585. *Evés ideje van.* = *Tempus edax rerum.*

1586. *Panem meum cum cinere manducabam et potum meum cum fletu miscebam* = Ettem, hogy csakugy porzott, ittam, hogy a könnyüim jöttek.

1587. — Nálunk a retket csak ebéd után adják fel — szólt a német.

— Nálunk sem adnak fel mást a retkek után, de előtte sem, — válaszolt a spanyol.

1588. — Hogy tetszett a vadaknál?

— Óh azok igen barátságos emberek, mindjárt az első alkalommal ott akartak tartani ebédre.

1589. — Ha ön magyar, bizonyára örömmel veszi, hogy önből gulyást készítsünk! — szólt az indianusfőnök az elfogott magyarhoz.

1590. Az emberevő ebédje után:

— Hozzon feketét!

— Enni vagy inni valót?

1591. — Hogy izlett az ebéd, pajtás?

— Köszönöm jól, ma épen a feleségemet ettem meg.

1592. — No, uram, ez már mégis több a soknál; délelőtt kért tőlem tíz koronát kölcsön s most itt ül s libamájpástétomot eszik!

— Engedelmet kérek, ha nincs pénzem nem ehetem, ha van, nem szabad ennem libamájpástétomot. Hát ugyan mikor egyem én akkor libamájpástétomot?

1593. — A menazsérista falragaszokon hirdette, hogy másnap nagy látnivalóság lesz: az emberevő vademberek etetése.

Nosza tódult be a kis város kicsinye, nagyja.

Hát amint megkezdődik az etetés, látják, hogy a vademberek főtt krumplit majszolnak.

— Micsoda vademberek ezek ? — méltatlankodnak.

— Hát kérem alássan, azóta már egy kicsit szelidültek.

1594. — Édes apám szeretnék valamit kérdezni.

— Evés után beszélj.

— De hát ha azalatt az egész pajta leég ! ?

Evet.

1595. Két tagból álló szó, erdei fürge kis állat:
Afrika pusztáin lézeng olvasva zsidóként.

1596. *Evetke* = $\left. \begin{array}{l} \text{ } \\ \text{ } \end{array} \right\} \begin{array}{l} \text{kis tányér.} \\ \text{kosztos deák.} \end{array}$

Fa.

1597. — Jösz le mindjárt a fáról, te gézen-guz?! Nem hallod, hogy dörög az ég?

— Dejszen édesapám, meghallom azt ide-fenn is!

1598. — Gyere le arról a fáról, akarok valamit mondani.

— A gyerekeknek nem kell mindent tudni.

1599. — Mit tanulnak a fák a faiskolában?

— Semmit.

— De jó volna faiskolába járni.

1600. — Nézd, mily szépen virágzanak a fák.

— Hát miért zseniroznák magukat?

1601. — Miért festette a fákat kékre?

— Zöld fákat uton-utfélen láthatni.

1602. — Hová mentek gyermekek?

— Az erdőbe megyünk, galyakat szedünk.

— Aztán tudjátok-e, hogy nem szabad galyat törni az élő fáról?

— Tudjuk, de egy kis fűrész vizünk magunkkal.

1603. — Hát kigyelmed mit csinál ezen a fán?

— Meguntam az életemet, hát felakasztottam magamat.

— De hisz azt ne úgy tegye, hanem vegye a kötelet a nyakára!

— Próbáltam már azt is, de akkor nem kapok levegőt!

Fájdalom.

1604. *Fájdalom!* — hogy ezt a szót mindenkinek kell ismernie!

1605. *Fájdalom* = bús nóta.

1606. *Tanító:* Ha nekem van negyven-nyolc almám, s abból elvesz valaki tizenötöt, mi lesz belőle?

Fiú (búsan): Szívfájdalom.

1607. Szegény férjem leesett a templom tornyáról s szörnyet halt — a ki tudja, hogy mily magas a templomunknak a tornya, elgondolhatja, hogy mily mély az én fájdalmam, — mindazok, kik bánatomban osztoznak, fogadják hálás köszönetemet.

1608. — Miért nevet?
— Mert fáj.

1609. — Meghalt a feleségem.

— Annyira osztom fájdalmadat, mintha engem ért volna a szerencsétlenség.

1610. A férj, a ki elvesztette nejét és pompás temetést rendelt számára, elfogult hangon kérdi mellette álló barátjától:

Mondd csak, mit gondolsz, mennyibe fog nekem kerülni ez a fájdalom?

1611. A katonai kórházban azt kérdi az ezredorvos az egyik ujonctól:

Hol érez fájdalmat?

— A kaszárnnyában, — volt a válasz.

1612. — A hányszor a karomhoz nyúlok, heves fájdalmat érzek.

— Ne nyúljon oda.

1613. Ugy látszik ön nem barátja a fájdalomnak.

1614. Bárha bebalzsamozhatnám a fájdalmamat.

1615. *Fájdalomdíj* = kórházi költség.

Fal.

1616. Egy kis szó, házad fő részét jegyzi egészem,
Ám de mohó állat lakozása is: üsd el utolsó
Nyelv betűjét, s növevény — ország földísze
azonnal.

1617. Dülőfélben volt a fal, a városi tanács következő figyelmeztetést iratta rá:
Senki se közeledjék a falhoz, mert büntetésből ráesik és agyonüti.

1618. *Falka* = épületrész.
 1619. *Falone* = kőművessegéd.
 1620. *Faló* = nagy evő.
 1621. *Farag* = enyv.
 1622. *Fedezet* = kalap.

Fegyver.

1623. A régiséggyűjtemény tulajdonosa kardot mutogatott, azt mondván, hogy azzal akarta Bálaám megölni a szamarát.

— De hiszen Bálaámnak nem is volt kardja, csak szerette volna, ha lett volna — jegyzé meg valaki.

— Igaza van uraságodnak — vágta ki magát az elmés magyarázó — Bálaámnak nem volt kardja, de épen ezt szerette volna, ha nála lett volna.

1624. Fegyverem olyan rémisztően messzire hord, hogy a golyónak háromszor is kell rosztot tartani, míg oda ér, a hová célozva volt.

1625. Szabadsággal ment haza a székelv katona, de háboruban sebet kapott a lábán hátulról; a falusi fiatalság ezt látva, kérdik: Ejnye vitéz uram! az nem illik magyar katonához, hogy hátul legyen megsebesítve; hogy történhetett ez?

— Be elmaradtak kendtek a világtól! — válaszolt a hős, — hát még azt sem tudják, hogy a poroszok hátulról töltött puskákkal lövöldöznek?

1626. Batyus zsidó a bakonyi erdőn volt kénytelen utazni, valaki elindulta előtt azt tanácsolta neki, hogy vigyen magával a rablók ellen pisztolyt.

— Persze, hogy azt is elvegyék tőlem!
— válaszolt nagybölcsen.

1627. — Ha utra kelsz, vigy magaddal pisztolyt.

— Nem veszttem meg, hogy aztán avval löjjenek le.

1628. — Nem viszel magaddal fegyvert?

— Nem veszttem meg, hogy azután örökös félelemmel legyek, hogy valahogy elsül.

1629. — Kérek revolvert.

— Milyent?

— Egy hat személyre valót.

1630. A vándorlegényt az erdőben farkas támadta meg, ijedtében botját tartotta eléje — abban a pillanatban a vadász golyója leterítette a farkast. A vándorlegény, ki a vadászt nem látta, felkiáltott:

De ilyen csoda! Már husz éve hordom e botot s nem tudtam, hogy meg van töltve.

1631. A kerékpárral már sok kutyát, macskát döntöttem fel, az önmozdonynyal már nem egy kacsának, libának vettem el életét, csak ez a kutyafegyver nem akar beválni, — minden nyúl megmenekszik.

1632. Bár csak föltalálná valaki az önműködő puskát!

1633. Háboru után haza jött a fiatal huszár látogatóba.

— Hej, csak a volt ám még a véres csata ott Lipcse alatt. Egy magam kevesebb idő alatt, mint egy óra, kétszáz franciát lepuskáztam karabélyommal.

— Lassabban füllents, fiam — szólt az apa, — ennyi idő alatt kétszázszor meg se töltheted a karabélyodat.

— Nem úgy van az ütközetben, mint midőn apám uram a vadászaton a nyulakat hajhássza; olyan tűzbe jövünk, hogy nem is töltünk ott, hanem folyvást csak lövünk.

1634. *Biró*: Mondjon el őszintén mindent.

Vádlott: Két nap óta nem ettem, munkát nem adtak, meg akartam hát szabadulni ettől a nyomoruságtól: azért loptam azt a rongyos öt koronát, hogy vegyek egy pisztolyt s agyonlőjjem magamat.

Biró: Na, de hiszen maga nem lőtte meg magát.

Vádlott: Mikor már pénzem volt, megszűnt a nyomoruság; ugyan hát minek lőttem volna akkor meg magamat?!

1635. *Utonálló* (kit a csendőr elfogott): Egészen nyugodt vagyok, hogy csendőr urnál töltött fegyver van. Manapság nagyon sok veszélyes csavargóval találkozik az ember!

1636. — Miért lehetetlen egy örökös fegyverszünet?

— Mert a fegyvereket naponként tisztítani kell.

Fehérnemü.

1637. *Fehérnemü* = női személy.

1638. — Hol vásárolod te a fehérneműdet?

— A papirkereskedésben.

Fej.

1639. Büszkén áll az üres fej
Majd az eget tartja,
Mig tele fejét a bölcs
Szerényen lehajtja.

Tele az én fejem is
Azért hajtom én le
Szerényen megmondva : sok
Benne a borféle.

Vida József.

1640. Góliát feje a büszkeség, Holofernes feje a tisztátlanság, szent János feje a szentség jelképe.

1641. — Miért oly szomoru szomszéd?

— A feleségem megint eltört egy fazekat.

— No, hiszen ez nem olyan nagy baj.

— Igen ám, de a — fejemen törte el.

1642. VIII. Henrik, Anglia királya, ötször nősült; nejei közül egy gyermekágyban halt meg, kettőtől elválasztatá magát, kettőt pedig kivégeztetett. Hatodik nő után is járt, de siker nélkül. Amint többi közt a dán király testvérét is nőül óhajta, sajátkezüleg irt neki levelet, mire a bájos arakandidátus szintén sajátkezüleg válaszolt neki. Világosan és röviden:

Köszönöm a részemre tervezett megtiszteltetését, ha két fejjel birnék, a legnagyobb örömmel elfogadtam volna, miután azonban csak *egy* fejem van s azt szeretném megtartani, elnézéseért kell esedeznem, hogy ajánlatát el nem fogadhatom.

1643. Az orosz párizsi nagykövet jelentést tett Erzsébet angol királynőnek, hogy életveszélyben van.

A királynő megnyugtatóására azt válaszolta, hogy az ő feje a franciák száz fejébe kerülne.

— De egy se illenék a nyakamra, — szólt a nagykövet.

1644. Fogadásból a leánynak koponyát kellett hozni a temetőből. Valaki elbujt s mikor a leány az első koponyához nyult, felkiáltott:

Hagyd a fejemet!

A leány a másik fej után nyult, ugyanaz a hang kiáltá:

Hadd a fejemet!

— Nincs két fejed, — szólt a leány s távozott a koponyával.

1645. Ügyvéd a halálraitélthez :
Bátorság, ne veszítse el a fejét.

1646. Julius Caesar idejében az ő fejével
verték a pénzt.

1647. — Mit csinál az én fiam az iskolában ?

— Jó feje van a fiunak.

— Meghiszem ! Háromszor leesett már
a padlásról s *még se tört be.*

1648. — Ön keményfejűnek mondotta ezt
az urat s aztán fejbe ütötte, mért tette ezt ?

— Hogy bebizonyítsam, miszerint igazam volt.

1649. — Kalapot szeretnék venni a feleségemnek.

— Szabad tudnom, milyen feje van a kedves nejének ?

— Nagyon kemény feje van.

1650. Mikor az 1885. kiállításon Erzsébet királynénak bemutatták Jókait, a királyné megjegyzé :

— Lehetetlen, hogy ez Jókai volna, hiszen neki dús hajzata van.

— Ez, felséges asszony, Jókai nyári feje, — magyarázta Tisza Kálmán.

1651. Két ügyvéd összeveszett, a nagy termetű gunyolólág szólt oda a törpéhez :

— Zsebre rakom.

— Akkor több jogtudomány lesz a zsebében, mint a fejében — volt a válasz.

1652. — Hol van örökös sötétség?

— Édes apám azt mondta, hogy az én fejemben.

1653. — Ha fejemre állok, a vér mind a fejembe száll; mért nem folyik mind a vér a lábaimba, ha azokon állok? Ki tudja közületek?

— Én, én tudom!

— No miért?

— Mert a tanító ur lábai nem olyan üresek, mint a feje.

1654. Nyáry Pálnak valaki tévedésből vitte el a kalapját s e szókkal adta vissza:

— Bocsánat, urambátyám, de nekünk körülbelül egyforma fejünk van.

— Körül igen, de belül nem, — válaszolt.

1655. — Mikor járnak a katonák fejeken?

— Ha vasszeggel kivert csizmát viselnek.

1656. Valamely büszke s szeles ifju bemegy a kávéházba s reggelijét elköltvén, kiáltja a forgolódo legénynek:

Hej, Merkur, vidd el ezt az üressel tele edényt.

A legény nem értvén, kérdi az ott állókat, hogy mit parancsolt az az urfi?

Erre egyik hirtelenében:

A fejét kívánja, — ugymond, — hogy elvidd.

1657. — Mamuska, nyisd fel a fejedet.

— Miért?

— Papa azt mondja, hogy bogaraid vannak, azokat szeretném látni.

1658. A vendéglős észrevette, hogy az ezüst kanál hiányzik.

A vendégek azt az ajánlatot tették, hogy kutassa ki zsebeiket.

— Azt nem teszem, — szólta a vendéglős, — de dugja mindenki fejét az asztalterítő alá.

Megtették.

— Mindenkinek a feje az asztalterítő alatt van? — kérdi a vendéglős.

— Igen, igen, — volt a válasz.

— Azé is, ki az ezüst kanalat eltette?

— Igen, — szólta gépiesen az illető.

1659. A grófné kidugta fejét páholyából és úgy beszélgetett a szomszéd páholyba; de midőn férjét jönni látta, hirtelen bekapta a fejét. (Forgács „A vér“ 13. lap.)

Fejadó.

1660. Gondolkodom.

És gondolatim olyan nagyon mélyek,
De óh a statusért mért ne tenném meg?

Gondolkodom.

Mert eddig csak hétszáz milliót fizetnek,
Kell kell még lenni új adónemeknek.

Gondolkodom.

Hah, milliókat ér meg ez az eszme:
A fejadó még nincsen jól rendezve.

Gondolkodom.

Mert eddig csak a fő fejtől fizetnek,
S adója nincs a kéz és lábfejeknek.

Gondolkodom.

Sőt a káposzta és szőlőfejekre
Ezekre sincs még direkt adó vetve.

Gondolkodom.

Ha ezek csak egy forint alá jutnak,
A Status mentve, irok a kormánynak.

Fejérvár.

1661. Három tagra könnyen szégheted az egészet;
Első neked s minden állatnak főrészed,
Másik foly ; életünk csergedő patakja,
Harmadikhoz nem fér ellenség haragja.
Az egész volt egykor királyoknak széke,
Most is jó magyarok lelkes menedéke.

1662. *Fejetlen* = borjas tehén.

1663. *Fekbér* = szálláspénz.

1664. *Fekde* — ágy.

1665. *Fekély* = ágy.

Fekete.

1666. Isten a legsötétebb éjszakán meglátja a legfeketébb hangyát a legfeketébb márványon.

1667. — Melyik feketébb : a szerecsen-e vagy az éjszaka ?

— Mindakettő egyenlően fekete. A szerecsen nappal is oly fekete, mint az éjszaka ; az éjszaka meg nappal is oly fekete, mint a szerecsen.

Feledékenység.

1668. Te mama, én elfelejtettem ma tortát kapni! . . .

1669. A városkapitány megfeledkezett a bezárt csavargóról; mikor megtudta, hogy még mindig be van zárva, így szólt a börtönőrhez:

Tudja mit? Másképen nem segíthetünk a dolgon, minthogy hagyja nyitva estére a börtönajtót s ha maga a fogoly szökik meg, akkor nem fog panaszt tenni.

És csakugyan, a csavargó úgy eltűnt, hogy hírét sem hallották többé.

1669. Teljesen felesleges munkát végez, ha a borivást megtiltja, mert szörnyen feledékeny vagyok.

1670. Bárha alámerithetnék a feledékenység tengerébe.

1671. Cookot meggyilkolták, azt tudom, de már azt elfeledtem, hogy első vagy második utjában gyilkolták-e meg?

1672. — Ejnye no! már régóta szeretnék elmenni s csak azért maradtam idáig, mert nekem úgy rémlik, hogy valamit elfeledtem.

— Minden bizonynyal elfeledte az elmenetelt.

1673. — Nem tudok a dologról egyebet, mint a mit hallottam.

— S mit hallott?

— Azt elfeledtem.

1675. — Barátom, elfeledkeztél arról a tiz koronáról, a mit három hóval ezelőtt adtam neked kölcsön ?

— Én nem, de azt hittem, hogy *te* feledkeztél meg.

1676. — Három órakor nálad leszek, akkorra csak elkészülsz ?

— Magam kereslek fel, nehogy ismét honn feledd a tárcádat.

1677. A nő meglepi férjét, a mint a nevelőnőt meg akarja csókolni. A férj ijedten szól :

— Bocsáss meg, megfeledkeztem magamról.

— Inkább én rólam, — volt a válasz.

1678. Bach Sebestyént felkérték, hogy a saját miséjét a székesegyházban kísérje orgonával s át is adták neki az orgona kulcsát. A szerző olvasván a falragaszokon, hogy az ő miséjét adják elő, maga is sietett a templomba s az orgona alatti padban szépen meghuzta magát. — Elérkezett a mise kezdetének ideje, de Bach nem jön, küldenek a lakására, a kávéházba, de a mestert nem találják.

— Mit futkosnak ide-oda? — szólt Bach a szomszédjához.

— Bachot keresik, kinél az orgona kulcsa vagyon — válaszolt ez. Bach a zsebébe nyult, hol megtalálta a kulcsot, sietett is azonnal a kórusra.

1679. Elkészült a pap az öltözködéssel s buzgó imába merülve felteszi a biretumot a fejére — majd egy másodikat a kehelyre helyez, mikor a fiu csenget, megfogja a harmadikat is és viszi ki magával az oltárhoz.

Félelem.

1680. A félelem a lélek hidegtelelése.

1681. Csak kettőtől félek: Istentől és azoktól, a kik őt nem félik.

Bakacs Tamás.

1682. Semmitől sem kell félni, csak a félelemtől.

1683. Ki a haláltól fél, csak az örökkévalóságnak örülhet.

1684. — Ki lehet számítani, hogy mikor megy tönkre a világ?

— Mit érdekli önt?

— Engem? Én egy milliót veszítenék, ha most menne tönkre.

1685. — Ezen éjjel önről álmodtam; akartam önnel valamit megértetni, de nem tudtam egy szót is kiejteni.

— Ugyan, még álmában is olyan félénk?

1686. — Nem félsz te, mikor egyedül hagylak itthon a dajkával?

— Nem bizony, mert alig hogy te mama elmégysz, mindjárt jön egy nagy bajuszu őrmester bácsi, a ki reánk vigyáz.

1687. — Vigyázzon kérem, hogy le ne essék a hidról!

— Sohase féltsen engem, én nem szédülök.

— Nem is nagysádat féltem, de nem akarok a törvényre szaladgálni.

1688. Szirmay Tamás óbester 1742-ben Prágánál így buzditotta katonáit:

Rajta fiaim, a ki fél, én mellém bujjon.

1689. — Igazán félsz a sötétségtől?

— Nem én, csak attól, a mi benne lehet úgy, hogy én nem látom.

1690. — Nem volna kedve egy kis kirándulásra a nyílt tengeren? Szívesen elkísérem.

— Köszönöm, én nagyon félek a rinceroszoktól.

1691. — Ha éjfélkor felébredek, mindig attól félek, megjelenik a boldogult férjem.

— Sohase féljen, hisz csak reggel félés szokott haza jönni.

1692. — Jöjjön, kisasszony, nézzük meg ezt a barlangot, a melyet szerelmesek barlangjának hívnak.

— Nem merek. ... Félek, hogy megcsókol, ha bemegyünk.

— Oh, nem fogom!..

— Akkor csak maradjunk kinn.

1693. A biró a belépő falusi gazdát eszavakkal fogadja:

— Micsoda? Kend fokossal jön ide a hivatalszobába? Kiviszi mindjárt azt a fokost?!

— Azt is megtehetem, hiszen a nélkül sem félek én az uraktól.

1694. A vendég a térden lovagoltatja a család kis fiát, a ki ijedezve sikongat.

— Ne félj, — mondja neki a vendég.

— Nem félnék, bácsi, — feleli — de tegnap leestem a *szamárról*, hát félek.

1695. Ha maga van, nem fél tiz embertől.

1696. A gyermek keresztelő szent János születését mondva el, így beszél:

Az angyal azt mondotta Zakariásnak, hogy flút fog szülni, mire Zakariás nagyon megijedt.

Felelet.

1697. — Ez nem volt helyes felelet. Nos, nincs senki, a ki a kérdésre megtudna felelni?

— Igenis, tanító ur, senki sincs, a ki megtudna rá felelni.

1698. — No, deák! Tudtál-e valamit a vizsgálaton?

— Hiba nélkül feleltem.

— Aztán mikor feleltél?

— Akkor feleltem, mikor mindnyájan egyszerre feleltünk.

1699. — Itt van Fekete Pál? — kérdi a tanár.

— Nincs itt, — szól egy deák.

— Már megint más helyett beszél. Ezer-szer mondtam, hogy mindig csak az feleljen, a kit kérdezek.

Feleség.

1700. — Fiatal korunkban kívánjuk s ha megkaptuk, épen nem kívánjuk. Mi ez?

— A feleség.

— Ki mondta?

— Édes apám.

— Igaza van, habár én tulajdonképen az öregséget gondoltam.

1701. — Hogy tudsz te ilyen késő éjszaka hazabotorkálni, te ember? Hát nem félsz te a sötétben a hétfejű sárkánytól, a vasorru banyától? Mi?

— Hagyd el, anyjuk, már mi az ördögnek félnék én ezektől? Hát nem szokhattam meg őket már huszonöt éve itthon?

1702. — Feleségem megrövidíti életemet, mert édelgése s enyelgése által a napokat órákká varázsolja, — mondá egy uj házas férfi egyik ismerősének.

— Barátom! cseréljünk asszonyt, — mondá az ismerős. — Az én feleségem is megrövidíti életemet, hanem veszekedése és civakodása által. Az eszközök különbözők ugyan, de az eredmény *egy*.

1703. — Hogy van ma? — kérdi a látogató a betegtől.

A beteg felesége közbeszól:

— Nem tudja. Mert a doktor azt mondta, ne mondjuk meg neki.

1704. — Hidd el, ha meghalok, még egy ilyen asszonyt nem fogsz kapni a világon!

— De hát ki mondja neked, hogy nekem — még egy ilyen kell?

1705. Legénykorba lépett a gyerek; egy nap aztán előfogja az apja:

— Fiu, neked feleség után kell nézni.

— Már néztem.

— Igen? Ki után?

— A szomszéd fiatal felesége után.

1706. — Az ön neje jó családból való.

— Kétlem, csak az anyját ismerem, de erről jót nem mondhatok.

1707. — Tetszik még egy pohár sör?

— Én nem tudom, kérdezze meg a feleségemet.

1708. Pazar felesége volt. Sokat veszekedtek ezért. A férj nem tudott eleget szerezni, a nő nem eleget költeni.

— Nem szerzek én eleget, hogy csak egy kissé meghuzódva, igen jól élhetnénk?

— Mit szereztél eddig? — kérdi dühösen neje.

— Gonosz feleséget, — volt a nyugodt válasz.

1709. — Már hogy verheti meg az urát?

— Tetszik tudni, tisztelendő ur, nekünk is van néha egy-egy — gyöngé pillanatunk.

1710. — Remélem, maga meg én, ha majd férj és feleség leszünk, nem fogunk úgy veszekedni és perlekedni, mint a kedves papája és mamája.

— Óh, nem! Azt hiszem, magával könnyebb lesz elbánni, mint a papával.

1711. — Hát miért nem akarod meghallgatni kérésedet? Mindenki csak jót tud róla!

— Csak nem leszek olyan ember felesége, akinek sohasem tehetek szemrehányásokat?!

1712. — Miért válsz el kedves nőtől?

— Azért, mert elég ostoba voltam feleségül venni.

1713. — Mikor ismerted meg kedves nődöt?

— Sajna, csak azután, mikor már elvettem.

1714. *Szemfényvesztő* (egy szekrényre mutatva): Kérek egy hölgyet a t. közönségből, méltóztassék ebbe a szekrénybe belépni. Én majd rázárom az ajtót, s mikor újra kinyitom, látni fogják, hogy a hölgy nyom nélkül eltűnt.

Egy férj (súgva a feleségéhez): Hallod-e anyjuk, eredj be abba a szekrénybe.

1715. „Meghalt feleségem,
— Debuisset pridem,
Oda reménységem,
— Satis tarde quidem.
Be jó gazdasszony volt,
— Cuncta dissipavit,
A bort sem szerette,
— Csak semper potavit.
Bárcsak visszajönne,
— Quod Deus avertat,
Bőjtölnék érette,
— Ut ibi maneat.
Bezzeg megbecsülném,
— Crinium tractibus,
Csókokkal illetném,
— Per dorsum fustibus.
Óh keserű halál,
— Cur sero venisti?
Mért vetted el őtet?
— Quam bene fecisti!
A templomba megyek,
— Adibo popinam,
Imádkozom érte,
— Moerorem deponam.
Már mit cselekedjem?
— Ducam pulchriorem,
Magam felakaszszam?
— Quaeram meliorem!!“

(Wajdits: Magyar Dalkönyv 216. oldal.)

1716. — Az én feleségem a szememből
kitalálja minden gondolatomat s aztán — ép
az ellenkezőjét teszi!

1717. — Sohase búsulj, kedves férjem! Ha minden vagyonodat lefoglalta is az a barbár végrehajtó, de a kedves feleséged mégis megmaradt. -

— Ne beszélj te nekem. Jobb szeretném, ha tégedet foglalt volna le az egzекutor és meghagyta volna a vagyonomat.

1718. — Az orvoshoz sietek, a feleségem sehogy se tetszik nekem.

— Vigy magaddal: az enyém sem tetszik nekem.

1719. — Gyülölöm azt az embert; bárcsak tudnám, mivel mérgezhethném meg az életét: megtenném!

— Miért nem leszesz a felesége?

1720. Háborus időben a polgárokat felszólították, hogy jövedelmük negyedét áldozák fel a haza oltárára.

— Hazafiságból a *feletem* hozom, — mondá a suszter s feleségét hozta el.

1721. — Nem lehetek a felesége, de —

— Ne mondja ki, már tudom, mit akar mondani: nővérem óhajt lenni.

— Nem a, hanem nagynénje, tegnap váltottam gyűrűt a nagybátyjával.

1722. A nőm csakis kíváncsiságból jött a világra.

1723. — Jó gazdasszony a nőd?

— Elhiszem azt, ha éjjél után jövök is haza, mindig kezében tartja a seprőt.

1724. *Völegény*: Na, gyerekek, Isten veletek . . . Egy kis nászut, aztán ismét jövök közétek a klubba.

— Kedves öcsém, az utolsó leányod nászutja után kerülsz ismét közibünk. Előbb nem ereszt a feleséged.

1725. Sörházba indul a férj és így bucsuzik a feleségétől:

— Ha tíz óráig haza nem jönnek, ne várj rám tovább.

— Ha kilencig itthon nem leszesz: érted megyek.

1726. — Mért nem mert Jákob hazamenni?

— Mert otthon két feleség várta.

1727. — Feleséged fiatal is, szép is, jó is.

— Cipőm is új, szép és jó, de mégis szorít.

1728. — Feleségeink a tegnapi estélyen igen csinosak voltak.

— Az enyém még ma is az.

1729. Lessing azt mondta, hogy feleségnek inkább óhajtana oly nőt, ki nem tudja nevét leírni, mint olyat, a ki az irással nevet szerzett.

1730. — Hogy van becses neje?

— Remélem, jól . . . A mikor a minap a békéltetési tárgyaláson találkoztunk, mondhatom, igen jól festett . . .

1731. — Hogy van a kedves felesége?
 — Hála Istennek, jól: be van rekedve.

1732. — Ki volt az a nő, a kivel tegnap sétált?

— Feleségem.

— Ön tréfál.

— Nem én, a keserü valóságot mondtam.

1733. — Mit búsul?

— Megszökött a feleségem.

— S ezen búsul?

— Nem ezen búsulok, hanem azon, hogy
 — visszajött.

1734. — Az első feleségem csendesebb volt.

— Majd a mostani is megcsendesedik.

— Adná Isten!

1735. — Azt hallom, férjhez mégy . . .
No hiszen ideje már egyszer. Elég soká vártál.

— Igen ám, de most egyszerre a harmadik felesége leszek férjemnek.

1736. — És boldog ön a férjével?

— Még csak az kellene, hogy ne volnék vele boldog, tudom Istenem, jól elverném.

1737. A gigerli, miután megnézte magát a tükörben, így kiáltott fel:

Teringettét! szeretnék az a nő lenni, ki a feleségem lesz!

1738. Tudom ám, bácsi, hogy maga miért szereti a nénémet? Mert ő magához szeretne feleségül menni!

1739. A tejuton legyen a feleséged milimári.

1740. — Hány ember köszönheti sikereit a feleségének.

— És hány ember köszönheti a feleségét a sikereinek!

1741. — Az van itt az ujságban, hogy Patagóniában öt koronáért lehet feleséget kapni.

— Hát meglehet, hogy ott van olyan asszony is, a ki *ennyit* megér.

1742. Kossuth az egynejlőség mellett így érvelt:

A ki szerencsésen választott, az nem kíván többet, a ki pedig szerencsétlenül választott, azt az egyet is sokalja, nem igen van kedve még többet kockáztatni.

1743. — Nem tesz a férjével soha kirándulást?

— Nem, mert a férjem nagy természetbarát és én nem szeretem, ha rajtam kívül mást is csodál.

1744. — Nagy baj az, ha az embernek van fiatal felesége s az mindig beteg.

— Még nagyobb baj, mikor a feleség vén és egészséges.

1745. És ha nem vettél volna feleségül, akkor is úgy szeretnél, mint most?

— Még jobban.

1746. A feleségem áldott asszony, mert nem tud főzni és nem is főz.

1747. — Te oly arcot vágysz, mintha az életnek nem volna semmi értéke előtted.

— Tévedsz, az életnek nincs ugyan értéke előttem, de azért téged szeretlek, mint az életemet.

1748. — Mért nem csinálsz üzletet a szomszédoddal?

— Nálamnál okosabb emberrel nem csinállok üzletet, pedig hogy ő nálamnál okosabb, onnan látom, hogy jegyben járt a feleségemmel, de nem vette el.

1749. — Fejfájása van a feleségemnek.

— Ideges fejfájás?

— Nem a', hanem kalapos, mert minden hónapban új kalapot akar.

1750. Aki másodszor nősül meg, nem érdemli, hogy az első feleségétől megszabadult.

1751. — Mióta megnősültél, egészen elhanyagolod magadat, nem is fésülködöl.

— Hogy fésülködjem, mikor a feleségem éjjel-nappal a tükör előtt áll?

1752. A szerelemben mindig boldogtalan voltam. Az első ideálom meghalt, a második megszökött, a harmadik meg a feleségem lett.

1753. — Harmadszor is ugyanabból a családból nőszülsz?

— Ki akarom irtani.

1754. — Nős vagy nőtlen?

— Nős vagyok, de ha jó pártit tud, hajlandó vagyok elválni a feleségemtől.

1755. Mikor a feleségemet először megláttam, felkiáltottam: Ez lesz a feleségem vagy senki — most pedig, hogy jobban megismertem azt mondom: Inkább senki, mint ő.

1756. Légy szives mindent megenni, mert magam főztem, nehogy a szakácsné előtt kompromittáljam magamat.

1757. — Mért oly durva a kalauzzal?

— Ő ültetett abba a kupéba, hol a feleségemmel megismerkedtem.

1758. — A férjem úgy bánik velem mint egy kutyával.

— Ugy megver?

— Nem, de azt kívánja, hogy hű legyek hozzá.

1759. — Hallod, hogy ropog a hó?

— Az a *feleségem* fogcsikorgatása, mivel, hogy nem vagyok odahaza.

1760. — Leányka ne lármázz, lásd a fivéred milyen csendes.

— Persze hogy csendes, mert apát anyát játszunk s ő az apa.

1761. — Sajnálattal tapasztaltam, hogy tegnap nem volt a szent beszéden...

— Olyan idő volt, hogy a kutyát sem lehetett volna kikergetni, — de a feleségemet elküldtem...

1762. A mennyország ajtajánál megjelent a lélek. Szent Péter kérdi:

— Voltál-e már a tisztítóhelyen?

— Nem, de feleséges ember voltam.

— Az felér a purgatoriummal, lépj be az egek országába.

Jön egy másik, az is bebocsáttatásért esedezik.

— Voltál-e már tisztítóhelyen? — kérdi szent Péter.

— Nem, de kétszer nősültem.

— Akkor pusztulj innen, mert az ostobák számára zárva vannak az egek.

1763. — Nincs kifogása a tanuk ellen?
— De igen, az egyik nekem köszönheti a *feleségét* s így nem lehet pártatlan.

1764. Tíz évet adnék az életedből, ha lányunkat férjhez adhatnám.

1765. — A nő követni tartozik a férjét.

— Ez nálunk lehetetlen.

— Miért?

— A férjem adóvégrehajtó.

1766. Az ó-év elmúlt, de az öregem megmaradt.

1767. Ma nem ihatunk kávé, beteg a szakácsné.

1768. — Az egész város megbotránkozott azon, hogy nem ment el a neje temetésére.

— Nem hagyhatom ott a boltot és tesszik tudni: először jön a kötelesség s csak azután az élvezet.

1769. — Mi bajod, szorít a cipő?

— Nem, hanem a papucs.

1770. — Sok baja van a gyerekekkel, ha nem akarnak szót fogadni?

— Óh nincsen. Ha rosszak, azt mondom nekik: nézzék csak apát, hogyan szót fogad, amikor a mama szól neki.

1771. — Lehet most a primással beszélni?

— Most nem, most a primásné beszél!

1772. — Hogyan ismerte meg ő nagyságát?

— Ugy, hogy feleségül vettem.

1773. — Negyedszer vettél asszonyt! Alig vette el az Isten a harmadikat, te már negyedik után nézesz?

— Hát a meddig az Isten elveszi őket, hogy tartsa meg a jó szokását, én is elveszem őket.

1774. — Nézd, mily szép termete van annak a nőnek.

— Vehetnél róla példát.

1775. — Megnősülsz?

— Igen.

— Miért váltál el akkor az első feleségedtől?

— Mert megmérgezte az életemet.

— Dacára ennek újra nősülsz?

— Csak kell egy kis ellenmérég!

1776. — Szeretnél velem a másvilágon találkozni?

— Ha én egyszer meghaltam, nyugtot akarok.

1777. — Ideje, hogy megnősülj!

— Édes apám könnyen beszél, az anyámat vette el, de én egy egészen idegent vegyek feleségül.

1778. Szép a házaselet, csak az a baj, hogy a feleség sokáig tart.

1779. — Miért szomorkodol?

— Beteg a feleségem.

— Akkor szomorkodjál, ha felgyógyult!

1780. — Hogy vagy megelégedve a feleségeddel?

— Finom portéka, csak a csomagolása kerül sokba.

1781. — Leányunk, úgy látszik, reménytelenül szeret!

— Bárcsak te is reménytelenül szerettél volna engem!

1782. Menjünk a színházba!

— Nem megyek.

— Hát akkor maradj itthon s udvarolj nekem.

— Akkor csak inkább menjünk színházba!

1783. — A multkor részegen jöttem haza s a feleségem azt mondta, hogy négy hétig nem szól hozzám. Tényleg, két hét óta nem beszél. Mit csináljak?

— Várj még két hétig, aztán csipjél be újra.

1784. — Feleség léte, hogy merte az urát így elverni? Hiszen ő a családfő s így magának is feje?!

— Hát még a fejemet sem szabad egy kissé megsimítani?

1785. — Miért jársz jómodu ember létedre ilyen rongyos kabátban?

— Mert a feleségem addig nem jön velem sétálni, míg ebben a kabátban járok.

1786. — Felesége cseppet sem tetszik
nekem, — szól az orvos.

— Nekem sem.

1787. — Mi a fonográf?

— Olyan valami, ami visszabeszél, ha
bele beszélnek.

— Akkor a feleségem is fonográf.

1788. Hátán viszi a feleségét a plébános-
hoz s mikor ez csodálkozva néz rá, így szól:

A mai prédikáció szavait tartom szem
előtt: „Aki követni akar engem, vegye fel
keresztjét.“ Ime itt a kereszttem!

1789. — Veszedelmesen beteg a felesé-
ged?

— Feleségem csak akkor veszedelmes,
ha egészséges.

1790. — Hová küldöd a ruhádat?

— A tisztítóba: felfrissíttetem.

— Hát te nem maradhatnál benn a ru-
hában?

1791. — Miért nevezed a feleségedet napodnak?

— Mert ugyancsak tűzel rám!

1792. — Menyasszonyom egész más leány, mint a többi!

— Elhiszem, különben nem lenne a feleséged!

1793. — Már hazamegy?

— Igen, dolgom van!

(Tíz perc múlva visszajön és sört rendel.)

— Hát már elvégezte a dolgát?

— A kapuban jutott eszembe, hogy feleségem elutazott.

1794. — Miért követte el a betörést fényes nappal?

— Mert éjjel nem enged el a feleségem!

1795. *Feleselés* = osztás.

Felhő.

1796. *Felhő* = gőz.

1797. Sem ég, sem föld én nem vagyok:

De mindkettő közöse;

Szinemben gyakran változok,

S vagyok szemed kedvese.

A szeleket én vezetem,

S ha megrontnak, azt nevetem.

1798. Kinek a nevét lehet félbetűvel ki-
mondani?

Félix.

Felköszöntő.

1799. Magyarhonban van egy város,
Annak neve Buda ;
Buda mellett van egy folyó,
Annak neve Duna.
A Dunában van egy hal,
Melynek neve harcsa ;
Az olvasóközönséget
Az Uristen tartsa.

1800. Vidám társaságban következő felköszöntő mondatott :

A mennyit az ács fúr, az asszony
gyúr és a disznó túr : annyi áldást kívánunk
önnek házi úr.

1801. Az uralkodó jelenlétében a szerzetes eltörte a borral teli serleget s így vágta ki magát :

Ne csöppenkint, hanem áradattal szálljon
reád Isten kegyelme, ellenségeid törjenek
össze miként e pohár.

1802. *Felköszöntő egy jegyzőre:*

Minthogy rend és pontosság vala mindig éked,
Jeles jegyző barátom! azt kívánom néked:
A menyei jegyzőség öreg iktatója
Életedet minden rossz beadványtól óvja.
Gyarló sorsunk országának adóhivatala
Téged soh'se egzekváljon csapásnak általa!
Boldogságnak rőszaszínü hiteltelek könyve
Rádkeblezett örömökkal legyen teletömve.

Ahol pedig
Vezettetik

Érdeméről hivatalos nyilvántartó-napló:
Becses neved úgy ragyogjon, mint a tüzes tapló!
És ha majdan asszentálni akarnának
Tégedet is égi közös-katonának,
Szent-Mihály kapitány váltig azt mondhasa:
„Untauglich! Marsch zurück! Hisz' még nagy
a hasa!”

Előled a szerencsének sült galambját
Senki el ne lőjje! . .

Hol a pohár! . . Éljen soká egészségben
Községünk jegyzője!

Göcseji János.

1803. — Mért nem mond felköszöntőt?

— Mert nem tudja felemelni a poharát
a nélkül, hogy azonnal ki ne üritené.

1804. — Eljön a holnap esti estélyre?

— Nem, mert az ilyen évések alkalmá-
val minden számár felköszöntőt mond.

— Biztosítom, hogy csak ön fog beszélni.

1805. Kivánom, hogy a jó Isten a jövő évben tovább éltesse, mint a lefolytban!

1806. — Kivánom, hogy nagyságod az örökkétartó örömeiben minél előbb részesüljön.

1807. Öröm vagy bú mit érezünk,
Hogy téged el kell vesztenünk?
Öröm, mert rád szebb pálya vár,
Bú, mert körünkből távozá.
Üröm, s öröm karöltve jár,
Ürüljön érted e pohár.

1808. — Kire üritsem a poharamat?

— Csak rám ne, szónok ur, mert új ruha,
van rajtam!

1809. — Isten konzerválja uraságodat, —
olvasta valaki s elővette a szótárt, hogy a
konzerválni szót megértse, ott találja e magyar kifejezést *besózni*; képzelhetni az asztaltársaság hahotáját, midőn a házi urnak abbeli óhaját ecsetelte:

— Isten sózza be uraságodat.

1810. — Az apád arkangyalát . . .

— . . . Áldjuk és dicsérjük mindenkoron.

— Adja az Isten, hogy ne lássuk többé egymást . . .

— . . . Soha búban és bánatban.

1811. — Hogy tetszett önnek az asztalnál elmondott dikcióm?

— Nagyon jól, tegnap a vacsoránál ugyanezt mondtam el én is! „A felköszöntő“ nyolcadik lapján található.

Felmondás.

1812. — Na, ma olyat mondott nekem a főnökünk, hogy ha vissza nem vonja, hát nem maradhatok tovább az üzletben.

— Ugyan mit mondott?

— Hát *felmondott*.

Felöltő.

1813. Megy Meszlényi Lajos harmadmagával a Kerepesi-uton, köztük ipa, igen népszerű alakja a fővárosi társaséletnek. Egyszer csak azt mondja az öreg:

— Megálljatok csak! nekem szükségem van egy felöltőre. Venni kellene.

— Hiszen ha csak felöltő kell, komám, — mondja veje, rámutatva a szemben eső koporsó-raktárra, — hát itt van a neked való überciher!

Félreértés.

1814. — Maga is adhatna valamit az új árvaház javára.

— Hisz nekem nincsenek árváim!

1815. — Volt kedvesed hűtlenség miatt lett elítélve.

— Helyes, hogy a törvény védelmez bennünket.

1816. — Hála Istennek, a neje ismét magához jött.

— Én hozzám nem jött.

1817. — Mi volt Káin?

— *Köműves* — mondja a gyermek, földműves helyett.

— Hát Góliát mi volt?

— Góliát *órás* volt (*óriás* helyett.)

1818. — Előtted van éjszak, bal felől nyugat, jobb felől kelet, hát hátad mögött?

— Hátam mögött van a tábla.

1819. — Itt bukott le a leányzó, bizonyára búskomorságból.

— Nem, Tolna-Tamásiból.

1820. *Leány* (az iskolából jön, hozza az értesítőjét és kiáltja): Mamukám, mamukám! Kaptam egy ötöst.

— Add ide, drágám!

1821. *Biró*: Szegény ember fázott, mikor azt a kis fát lopta. Ne büntessük szigoruan. Legyünk kegyelmesek. Adjunk neki tiz koronát.

— Kezeit csókolom, az épen jól fog esni most a családomnak.

1822. A papnevelőben volt a többek közt Kertész meg Rokk nevezetű kispap. Történt, hogy egyik paptanár, ki Kertésznek atyafia volt, elmegy érte és kikéreti magához. A prefektus ki is adja a rendeletet, hogy:

Küldjék le Kertészt rokkal! (Tudniillik kabáttal, hogy kimehessen a tanárral.)

Pár perc múlva be is állit a derék Kertész Rokk kollegájával.

1823. — Ugyebár, te másodszülöttje vagy anyádnak?

— Nem a! Először vagyok még a világon.

1824. Két ur találkozik az utcán, a kik közül az egyik pénzzavarban volt.

— Barátom, adj kölcsön tiz koronát.

— Sajnálom, szívesen segitenék, de nincs nálam.

— Hát odahaza?

— Köszönöm kérdésedet, hál' Istennek, mindnyájan egészségesek.

1825. — Igaz, hogy megcsípték a tolvajt?

— Igaz.

— Hol?

— A ligetben a szúnyogok.

1826. — Aláírtam szeretettel.

— És úgy olvasták: szeret Etel.

1827. *Biró*: Lehet a főszolgabíró urral beszélni?

Inas: Nem lehet, ő nagysága schlafrockban van és csokoládét eszik.

Biró: Atyafiak, nem mehetünk be a szolgabíróhoz, mert ferslőgban van és kocsiládát eszik.

1828. — Anyám, én tanítónő szeretnék lenni.

— De akkor sokat kell ám tanulnod!

— Óh nem. Hiszen, ha elvesz egy tanító, akkor is tanítóné leszek.

1829. Nem láttad a katalógot?

— Az imént láttam Katát, de akkor még nem lógott.

1830. A tolna-tamási mester az V—VI. osztályu csemetéknek szívére kötötte, hogy mivel most már tanulták a félmult időt, használják is, mi által megmutatják a világnak, hogy nem közönséges polgárok. Használt a szép szó, s az életben is félmulttal beszéltek, kik a negyedik elemi osztálynál többet végeztek.

— Hány óra mula? — kérdi egy ily felsőbb elemi végzett polgártárs órával rendelkező társától.

— Hat óra, mafla, — volt a felelet. — Ha lehet mula, mért ne lehetne mafla!

1831. A hitelemző az évi zárvizsgálatot tartotta, a káté s bibliából. A gyermekek németajkuak levén, természetesen ugyanazon nyelven tanulták szent vallásuk tanulmányait is. A vizsgálat folyamán egy első-osztálybeli jeles kis tanítványnak a többi közt ezen a német kátében foglalt kérdés tétetett: „Wer hat Christus zum Tode verurtheilt?“ S a kis gyermek nagy fenszóval s erős, tiszta hangsúlyozással, mint valamennyien szokták, felelte: „Der bömische (e helyett: römische) Landpfleger Pontius Pilatus.“ — E kérdésre pedig: „Waren sie auch glücklich (Ádám és Éva?) így feleltek: „Ja, sie lebten überaus glücklich im türkischen (irdischen helyett) Paradies.“

1832.—Ön volna az utolsó, kit szerethetnék.

— Óh, mily boldog vagyok, hogy utánam már senkit sem fog szeretni.

1833. Az ujonc kenyeret hozott társainak, utközben találkozik a kapitánynyal. Az előírás szerint szalutálva, a kenyerek a földre gurultak s az egyik kenyér a kapitány lábára esett. A kapitány megszidta az ujoncot s figyelmeztette a parancsra, mely szerint, ha valami nagy tárgyat tart a kézben, fejbólintással kell köszöntenie.

Nemsokára az ujonc karonfogva kísért egy leányt s találkozva a hadnagygyal fejbólintással köszönt.

Kérdőre vonatva avval védekezett, hogy nagy tárgyat vitt a karján.

1834. Megbetegedett a dalosház portása s a királytól hír érkezett, hogy megtekinti az előadást. Hamar kerestek embert, kire a portás ruhája ráillik s meghagyták neki, hogy egy szót se szóljon, csak hajtsa meg magát a felség előtt s ha valamit kérdeznek, legyen rövid a felelete.

Megérkezett a felség s oda se nézett a portásnak, de nem sokára a trónörökös érkezik meg s megszólítja a portást:

— Megérkezett már Ő Felsége?

— Atyja már fent van, — volt a válasz.

A trónörökös megharagudott a válaszra s mérgesen szólt:

— Részeg!?

— Nem vettem rajt észre, — volt a felelet.

1855. Vadászaton volt a német császár vendégeivel, vadászat után kocsiukhoz akartak menni, de eltévesztették az utat s ellenkező irányban menvén, elfáradtak. Épen arra jön egy üres berlini droschke (egy lovas) s a császár megszólítja :

— Mennyiért visz Berlinbe ?

— Hat márkáért, — volt a felelet.

A vendégek helyet foglalnak s egyikük a kocsis mellé kerül.

— Kik legyenek az urak ? — szólott utóbbihoz a kocsis.

— Jobbról ül a német császár, mellette a szász király, — volt a felelet.

— És az ur ki legyen ?

— Én az orosz trónörökös vagyok.

A kocsis azt gondolta, hogy lóvá teszi, felkiált :

— Én meg a perzsa sah vagyok !

1836. Szűrös atyafi betül a vonatba, de bizony a III-ik osztályu jeggyel a II-ik osztályba telepszik. Miután elindult a vonat, bejön a kalauz, átveszi a jegyet s azt mondja :

— Hé atyafi, maga nem idevaló !

— Nem is mondtam én, kérem, mert én józsefházi vagyok !

1837. *Tanár* : Mondja meg kérem, mi a szoktatás ?

Hallgató : A szoptatás által a gyermek az anya tejét szívja magába.

1838. Nagy muri után mentek haza az atyafiak.

— No, már ez mégis sok volt a jóból,
— szólt az egyik, — már a nap is felkelt.

— Nem a nap az, — szólt a másik, —
hanem a hold.

— De biz a nap az; jön velünk szemközt
egy ur, az majd megmondja, kinek van igaza?

— Kérem, legyen szives megmondani,
hogyan amott az égen, a mit látunk, a nap-e,
vagy a hold?

— Nem tudom, — szólt a megszólított,
-- mert idegen vagyok s így tájékozatlan.

A püspök hölgyek társaságában kocsin
utazott Nagy-Mária-Cellbe s elbeszélve e dol-
got, valamivel hangosabban találta mondani:

— Most nem tudom, a nap-e vagy a
hold-e az amott az égen?

-- A nap! — felelt visszafordulva a
kocsis, abban a hiszemben, hogy a püspök
hozzá intézi a kérdést.

1839. — Kisasszony, szereti ön Chopint?

A kisasszony elpirul és remegő hangon
felel:

— Nem . . . én a szomszédunk fiát sze-
retem . . .

1840. A vaskereskedő erősen kínálja áru-
ját a vidéki atyafinak:

— Tessék, ezek oly amerikai lakatok,
melyeket igazán lehetetlen fölnyitni.

Az atyafi fölkiált:

— Hát akkor mi hasznát vegyem?

1841. — Pénzt vagy életet!

— Mit adhatnék erre az ócska fegyverre — legfellebb két koronát.

1482. Úr (a vasuti kocsiban :) Kisasszony, ha a szivar zsenirozza, kidobom.

— Mit, engem?

Féltékenység.

1843. — Ön agyonlőtt egy embert három lövéssel és most azt mondja, hogy nem is ismerte a boldogtalant?

— Kérem, féltékeny voltam. . . Nem az igazi bűnöst öltem meg, és kész vagyok a családtól bocsánatot kérni.

1844. — Mért nem köszöntöd menyaszszonyomat?

— Kedvesem féltékeny.

1845. — A férjem roppant szerelemföltő, ön az egyedüli férfi, a kivel beszélnem szabad.

1846. — Ismerve féltékenységedet, szinte félek bevallani, hogy valaki követ engemet...

— Óh, bárcsak úgy volna! Engemet követ: a szabóm.

1847. Hajnali misére ment a férj, egyszerre csak megvillan eszében a gondolat: Megnézem mit csinál a nőm? s rohan haza.

A menyecske panaszkodik az édes anyjának, hogy valami érthetetlen félelem szállta meg, feküdjék melléje.

Az anya megteszi.

Belép a férj s a homályban csak azt látja, hogy fekszik valaki a neje mellett és — leszurta az anyósát.

1848. A féltékenység baj, a mely már megvan, mihelyt rágondol az ember.

1849. A gróf tisztbarátját meghivta, hogy töltse nála a telet.

Az öreg grófné megjegyezte barátnője előtt, hogy nem szereti, hogy fia magával hozta barátját, menyecskés háznál az olyasminnek rossz vége lehet.

Csakhamar az egész környék a tiszt és fiatal grófné közti viszonyról beszélt.

A szomszéd faluban disznótoron voltak; a gróf nyert.

— A ki szerencsétlen a szerelemben, az rendesen szerencsés a kártyában, — jegyzé meg valaki.

— Jerünk haza, — szólt a tiszt.

— Nem megyek, — válaszolt a gróf s játszott tovább.

— Akkor megyek magam, — szólt a tiszt és távozott.

A gróf folyton nyert.

— No már ezt tovább nem birom, — szót egy ismerőse — ne nevettesd ki magadat és menj haza, mindenki nevet rajtad, hogy a tisztet magát hagytad haza menni.

A gróf haza hajtatott.

Már messziről veszi észre, hogy az étterem ki van világítva.

Létrát hozattat, felmegy az ablakhoz, benéz s látja a mint ölelkeznek.

Fölrohan, betoppan az ajtón, — a nő elszalad s a bámuló tisztet golyó találja szíven.

Rohan a felesége szobájába, kit édes álomból ver fel.

— Csak nézd ezt a kópét, — szólt a feleség, — elhozta a menyasszonyát a nélkül, hogy csak egy szót is szólt volna.

Nem sokára belép a menyasszony is és kiáltozza:

— Gyilkos! Gyilkos!

A gróf megőrült.

Az öreg grófné pedig avval vigasztalta magát, hogy ő már előre megmondotta, hogy rossz vége lesz a dolognak.

1850. *Feltétel* = auflág.

1851. *Feltűnő* = csillag.

1852. *Felületes* = a kocsis a bakon.

Felültetés.

1853. — Vannak-e gyermekei? — kérdi a házi ur, ki lakását nem akarta oly családnak kiadni, melynek gyermekei vannak.

— Három, a temetőben.

Mikor behurcolkodnak, látja a három pici jószágot s oda szól:

— Hisz azt mondotta, hogy a temetőben vannak!

— Akkor ott voltak sétálni.

1854. — Hallotta?

— Mit?

— A váci fegyházat be kell zárni.

— Járvány tört ki?

— Dehogy!

— Hát miért kell bezárni?

— Hogy a fegyencek el ne szökhessenek!

1855. — Ez a szegény ember rendőri felügyelet alatt áll.

— Miért?

— Rendőrkapitány az atyja.

Felvilágosítás.

1856. — Kik azok az urak, a kik ott irnak?

— Az első a második könyvvezető, a második a harmadik könyvvezető és a harmadik az első könyvvezető.

1857. *Fenék* = kaszakő.

Fenyegetés.

1858. — Ki tette az égő taplót a kezemre, mikor elaludtam?

Általános nevetés.

— Várjatok csak, most azért sem veszem le, hogy hadd lássa az őrmester, ha megjön, hogy mit műveltetek.

1859. Pünkösöd napján vén tengerészkapitány hajózott a Balatonon és menydörgő hangon konverzált az utitársakkal. A kormányos odaszól, hogy ne lármázzon. Felfortyan erre a vén róka:

— Hallja az ur, ne okoskodjék, mert menten kiúszom ezt a pocsolyát és akkor nem tudom, hogyan jut tovább?

1860. — Jöjj le a jégről, beszakad alattad!

— Nem megyek.

— No várj! Csak fulladj bele, aztán jöjj haza, majd adok én neked.

Fénykép.

1861. — Szeretném lefotografáltatni magamat.

— Hussal parancsolja, vagy a nélkül?

1862. Égő szivarral, feltett kalappal állit be az urfi a fényképészhez, hogy fényképezze le.

— Nem vehetem le az urat, — szólt.

— Mért, tán azt gondolja, hogy nem tudom megfizetni?

— Nem. Ilyen csunya embert nem fotografálok, mert elrontaná a masinámat.

I. Ferencz József.

1863. Szentkatolnai Cseh Edének nyolc éven át udvari papja levén, igaz forrásból, mert ő tőle tudom, hogy a fiatal uralkodó magához kérte s megbizta, hogy vessen véget a vérontásnak. Ezt azért kell megjegyeznem, hogy nyilvánosságra hozzam, miszerint a ki-egyezés kezdeményezése nem mástól, hanem magától az uralkodótól indult ki.

Midőn Bulgária a török uralom alól felszabadult, ő Felsége, kinek címei közt van „Bulgária királya“, Szófiában lakó alattvalói számára missióházat építtetett, Erzsébet királyné emlékére imaházat emeltetett s minden évben hozzájárul missiónk fenntartásához, ezért ünnepeltük meg ötvenéves uralkodói évfordulóját ötvenezer könyv és ezer műlap ingyenes felajánlásával s ezért ajánljuk fel a jelen munka tiszta jövedelmét a „*Ferencz József árvaház*“ építési költségeire.

1864. Egy alföldi városban feltűnt a fiatal uralkodónak, hogy oly kevés a csendőr. Ez iránt kérdést intézett a bíróhoz.

— Volt itt több is, felséges uram, de a többit agyonvertük.

1865. Alföldi útjában a bíró ily beszéd-
del fogadta:

— Ne féljen köztünk, felséges uram, megvédjük mi minden ellenség ellen, legyen az akár a német, akár a muszka.

1866. Mikor 1857. évi körutjában Pécssett is megfordult, Gotlibovics kanonoktól kérdezte, hogy mi a dolga?

— Semmi, — felelt a kérdezett.

— De valami dolga mégis csak vagyon?

— Éppen semmi, — volt a makacs felelet.

Férfi.

1867. — Kisasszony nem szeretne néha férfi lenni?

— És ön?

1868. — Élvezet viszi a férfit a szerelemre, szerelem a nőt az élvezetre.

1869. Mi a férfi első kötelessége?

— Megnősülni.

1870. — Mikor tegnap késő este elmentem töletek, egy férfit láttam az utcán. Jaj, de futottam!

— Utólérted?

1871. Óh a férfiak ravaszak. Csak a pénzt és a szépséget keresik a nőknél.

— En tehát csak félig vagyok ravasz, mert én csak a pénzt nézem.

Férfj.

1872. — A férjnek szeretnie kell a hitvesét — szólt az apostol.

— Ha ismerte volna az én feleségemet, egészen másképp beszélt volna.

1873. Kétszer örül a férfi nejének : mikor oltárhoz vezeti s a mikor eltemeti.

1874. — Hogy van nagysád ?

— Jól.

— És a férje ?

— Elváltunk.

— No akkor az is jól fogja érezni magát.

1875. A férj (a lakodalom után) nejéhez :
Végre egyedül.

A nő (a válás után) magában : Végre egyedül.

1876. — Hallom, az indiánusoknál a nőket férjükhöz temetik elevenen, ez még is csak lázító !

— Szegény férjeknek még ott sem engedik meg a boldog egyedüllétet.

1877. — Én hivatalnokhoz megyek nőül.

— Én katonatiszthez.

— Én íróhoz.

— Én rezervista hivatalnokhoz megyek, ki egyuttal író is.

1878. — Csak katonának leszek a neje.

— Én orvoshoz megyek, legalább nem kell fizetnem gyermekeim gyógykezeléséért.

1879. — Remélem, megvagy elégedve a férjeddal ?

— Nagyon elégedett vagyok, a mennyire már lehet olyan emberrel, a ki félnapig önmagáról beszél, a nap másik felében pedig első feleségéről.

1880. — Az én férjemnek szőke hajunak kell lennie.

— Én megelégszem bárminő haja leszen is, csak legyen.

1881. — Nos, hogy vagy megelégedve a férjeddal?

— Néha olyan gyöugéd és figyelmes, mintha nem is lenne a férjem.

1882. — Óh az én férjem igen figyelmes. Mindig megkérdi tőlem, hogy elmehet-e a kávéházba este?

— Az enyém még figyelmesebb: ő meg sem kérdi tőlem.

— Hogy-hogy?

— Mert tudja, hogy úgy sem engedem meg neki az elmenetelt.

1883. Óh, az én férjem igen gáláns. Ha valamit énekelek, mindjárt megajándékoz valamivel.

— Óh, az én férjem még gálásabb! Ő akkor ajándékoz meg engemet, ha *nem* énekelek.

1884. — A férjednél butább embert nem kaphattál volna.

— *Te* nem akartál elvenni!

1885. — Oly egyedül vagyok... A férjem kora reggel elmegy és csak késő este tér vissza. . . .

— Ne félj, lesz az máskép is... Majd késő este megy el és kora reggel tér haza.

1886. — Most egy jó párti kisegitene a zavarból.

— Nősiljön meg.

— Sajna, nős vagyok.

1887. — A férjem — sajna — rövidlátó.

— Különben nem vett volna el.

1888. — Az én férjem olyan lusta, hogy azt hiszem, legjobb szeretne csak akkor felkelni, ha lefekvési idő van.

— No, az én férjem meg ellenkezőleg, akkor szokott lefeküdni, amikor már felkelési idő van.

1889. — Nem hiszi-e, hogy a nők szeretik az olyan férjet, a ki ur a háznál?

— Nem a! Az olyan férjet szeretik, a ki azt *hiszi*, hogy ur a háznál.

1890. — A férjem ma alighanem holnap jön haza.

1891. — Csodálom, hogy a tanácsosné babonás létére mégis tizenhármat ültetett ma az asztalához.

— Ne félj! Köztük van a férje is, az pedig — amint tudod, — nem számít.

• 1892. Spiritisza gyülekezés van.

Kopogás hallatszik, aztán rejtélyessusogás.

— Az ön férjének lelke lépett be, — figyelmezteti a médium az özvegyet.

— Óh, ha az az én férjem, akkor nagyon megjavult! — sóhajt az asszonyka.

— Mennyiben?

— Életében nem szokott kopogtatni, hanem mindenüvé kopogtatás nélkül rohant be.

1893. Oly emberhez nőül ne menj, akinek semmi dolga nincs!

1894. — Szegény férjem ott van a hideg hullámok alatt, — zokog a gyufaárus asszony.

Vesznek tőle gyufát, meg is ajándékozzák.

— Mi volt a férje?

— Hiszen most is él. . . . Fűtő egy tengerelatti hajón.

1895. — Attól tartok, hogy szüleivel soha sem fogok tudni egyetérteni. . . .

— De miért nem?

— No, mert hát nem vagyok én magához méltó férj, és . . .

— Látja, ebben a szülőim már is egyetértenek magával.

1896. Salamon királynak könnyü volt annak a bizonyos gyermeknek az *anyját* megtalálni, az *atyját* bajos lett volna.

1897. — Nézd csak azt a fikszirozó, szemtelen embert. Olyan kiállhatatlan arca van, hogy ha milliókkal birna, akkor se mennék nőül hozzá.

— Kérdés, hogy kellenél-e neki?

— Nagyszerű és miért ne?

— Mert az az ember már nős és ha tudni akarod, az én férjem.

1898. — Hova küldöd a feleségedet nyaralni?

— Katzerhez, a szücshez. Ott minden hónapban kétszer kiporolják és ha megsérül, őszszel kicserélik.

1899. — Atyám 100.000 koronára biztosította magát.

— Talán fél, hogy megég?

— Nem, hanem ha meghal, anyám ezen a pénzen új férjet vesz magának.

1900. A férj első felhevülésében azt találta nejének mondani, hogy nem érdemli meg, hogy az ördög elvigye.

Az asszonyka panasza ment szüleihez és az anyós bocsánatkérésre ítélte vejét, aki is ezt következőleg foganatosította:

— Bocsáss meg; multkori állításomat arra helyesbitem, hogy igenis érdemes vagy rá, hogy az ördög elvigyen.

1901. — Fiamnak hagyjon békét. Nem magának való férj az.

— Soh'se busuljon. Nem szorultam a maga fiára. Ha akarom, tiz férjet is kapok.

— Tizet igen, de egyet nem.

1902. Asszony, ha a leányunknak az idén sem akad férje, az idén utoljára voltál beteg.

1903. Mi kifogása van udvarlóm ellen? Hogy komoly a szándéka, onnan látom, hogy állandóan *utánnam* szalad.

— Ha komoly volna a szándéka, nem *utánnad*, hanem *elédbe* szaladna.

1904. — Az első férjem sokkal kedvesebb volt, vajha még élne!

— Én is szívből kívánom, hogy vajha még élne!

1905. Heten valának együtt s ittak késő éjjel szorgalmasan a korcsmában.

— Mit mondanak majd a feleségeink?
— szólt egyikük, — ha ma hazamegyünk?

— Hadd beszéljenek, a mit akarnak!
— szólt a másik, míg a harmadik a következőket ajánlá:

— Az, a ki közülünk, ha hazamegyünk, nem azt teszi mindjárt, a mit a felesége mond, az fizesse az egész cechet. Holnap reggel kilenc órakor újra összejövünk itt és akkor mindegyikünk becsületszavára mondja el, hogy a felesége szavai szerint mit végezett.

A tréfa tetszett, az indítvány elfogadtattott s ezzel mindenki hazatért.

Másnap a megbeszélt időben csakugyan mind együtt voltak, de mennyire elcsodálkoznak, mikor a korcsma előtt, egy hordóban fekvő, hetedik cimborájukat megpillantották.

— Mit csinálsz te itt? — kérdezték tőle.

— Én csak azt teszem, a mit a feleségem mondott, — válaszolt, — mert mikor hazajutottam, a feleségem rám rivalt:

— Miért nem alszol inkább mindjárt a hordóban, te gődény!

— És úgy tettem, mint az asszony mondá.

— Mikor én hazaértem, — folytatá a második, — megbotlottam a küszöbön, a feleségem erre rám kiáltott:

— Ébreszd csak fel a gyerekeket, hadd lássák, hogy milyen részeges apjuk van!

— Úgy tettem, mint a feleségem kívánta, jobbra-balra diülöngtem a gyerekek előtt, a min azok nagyon jól mulattak.

— És én — mondá a harmadik, — neki estem kissé a konyhaszekrénynek, mikor hazajértem. A feleségem meglátta ezt és hangosan reám kiáltott:

— Talán mindjárt az egész konyhaszekrényt törnéd össze, te semmiházi.

— Én erre lerántottam a falról az egész állványt a földre, hogy az összes tányérok, poharak és korsók ezer darabra törtek.

— Én, — szólt a negyedik, — mikor a szobába értem, dudolgattam egy kicsit, a feleségem ezért mérgelődött és így szólt:

— Mért nem orditod el itt mindjárt az összes korcsmai nótáitokat?!

— A legnagyobb örömmel! — szóltam én s nyomban elénekeltam előtte vagy tizenöt nótát.

— Ez kemény dolog volt, — jegyzé meg az ötödik, — akkor én sokkal jobban jártam. Mikor beléptem a konyhába, beleütköztem a sütőteknőbe, melyet a feleségem a konyha közepére állított.

— Lépj mindjárt mind a két lábaddal a tésztába! — kiáltott a feleségem mérgesen és én szót fogadtam s betapostam a teknőbe, hogy a tészta kifutott a földre.

A hatodik szólt ezután :

— Miért nem mászol mindjárt a hátamra?
— mondá a feleségem, mikor hazajöttem. Gyorsan egy létrát kerítettem s a feleségem parancsa szerint tettem, de ő nem tartotta magát nyugodtan s én a létrával az orromra buktam.

— Így hát mind a feleségeitek szavai szerint cselekedtetek! — mondá az első, aggodalmas arcot vágva. — Ezekután nekem kell majd a cechet kifizetni, mert be kell vallanom, hogy én nem tettem azt, a mit a feleségem mondott.

— Hát mit kívánt tőled a feleséged? — kérdezték egyszerre mindnyájan.

— Tudom jól, hogy közületek egy se tette volna meg, a mit a feleségem tőlem kívánt. Gondoljátok csak! Mikor hazakerültem, a feleségem gúnyosan így szólt hozzám:

— Megint jól befütöttél magadnak! A helyedben kimennék a konyhába s a két kanna vizet azonnal kiinnám, az majd lehü-

tene. — Már szándékom volt, hogy megtegyem, a mit mondott, de meglátva a sok vizet, elfogott a borzalom. Vizet inni? Soha! — kiálték, — inkább fizetem holnap a mulatságot!

Ki is fizette az elfogyasztott bort, a többiek azonban az ő tiszteletére még hozattak tizenkét palack bort s a *szófogadó* férjek ittak *szófogadatlan* társuk egészségére.

1906. Mily boldog volna az én megboldogult első férjem, ha most láthatná, hogy az én második férjem milyen kecses.

1907. *Desidi semper feriae* = De szidja mindig a férjét.

Festék.

1908. A borjuhus, ha tejjel mossák, igen fehérré lesz, ezt a szert ép azért igen sok nő használja festék gyanánt.

1909. *Férj* (türelmetlenül): Mit csinál a feleségem ott bent? Hiszen már régen felöltözött.

Szobaleány: Azonnal jön, csak szint változtat!

1910. — Milyen fiatalosan néz ki megint!
— Csakugyan! rajta van az ifjuság *máza*.

1911. — Jaj de ki van pingálva a festő felesége!

— Az ám; úgy hiszem, az asszonyka szorgalmasabban fest, mint a férje.

1912. — Mit szól a nagy meleghez?

— Elviselhetetlen. Ebben a nagy hőségben csak úgy csorog némely nő arcáról a festék.

1913. Rizsporozott hölgy a paraszthoz:

— Mit bámészkodik maga rám, mint a borju az uj kapura?

— No no, csak lassan, az a kapu nem uj, csak be van festve.

Festészet.

1914. — Kegyed bizonyosan művész, kisasszony?

— Óh igen; én a festészettel foglalkozom.

— Valóban, ezt mindjárt leolvastam kegyednek az arcáról.

1915. — Nem ismeri azt a nőt?

— Nem vagyok szakember a festészet terén.

1916. Miután festményeimet senki sem akarta szegre akasztani én akasztottam szegre a festészetet.

Festmény.

1917. — Megbolondultál, huszezer koronát kérni a festményedért?

— Hatszáz koronáért már eladtam s így nyugodtan kérhetem érte e nagy összeget.

1918. — Kit ábrázol ez a mellkép?

— Képviselőnket, de még nincs befejezve.

— Látom, még a lábak hiányoznak.

1919. — Mennyibe kerül olajfestésű arc-képem?

— Kétszáz koronába.

— Az nagyon drága!

— De hiszen *olajfestmény*!

— Hát ha az olajat *magam* szállítom, mennyibe kerül akkor?

1920. — Mit szólnsz a festményemhez?

— Előbb válaszolj a kérdésekre: Igy akartad festeni vagy nem tudtad másképen festeni?

1921. — Hétszáz koronán alul nem készíthetek olajfestményt!

— Nézze kérem, nekem ugyanis csak ebédlőm részére kell a kép, ahol vendégeim — mással lévén elfoglalva — nem igen bírálgatják. Fesse petróleummal, az talán kevesebbe kerül!

1922. — Vigyázzon, hogy ruhájával a festményhez ne érjen, mert még nedves.

— Nem nagy kár esnék benne, ócska a kabátom.

1923. Ha engem is oly szépen fest meg mint a kisasszonyt, mindjárt két példányt rendelek.

Festő.

1924. V. Károly kérdezte Michel Angelót, mit tart Dürer Albertről?

— Ha nem volnék Michel Angelo, inkább Dürer szeretnék lenni, mint ötödik Károly — volt a válasz.

1925. A festő jobb kezét mutogatva, így szólt:

— Ebben még sok kép rejlik.

— Ráfáel, ilyent mondvá, szívére tette volna a kezét — volt a válasz.

1926. — A festők többnyire szegény ördögök, mert képeik csak haláluk után kelnek el jó áron!

— Ez mégsem akadály, hogy leányunk egy festőhöz menjen nőül.

— Nos, ha *élő* festő az illető, bizony rosszul teszi hogy hozzá megy!

1927. — Ismerek festőt, ki a nevető gyermekarcot képes egy ecsetvonással siróvá változtatni.

— Hisz az nem nagy kunszt; megteszem én azt egy söprőnyéllel is.

1928. Festőművész az amatőrök műkiállításán kalauzolt egy hölgyet.

— De, — jegyezte meg a hölgyecske, — e közt a sok kép közt egyet se látok az önéiből.

— Nem is lehet, mert ezen a kiállításon csak elhalt festők képei vannak.

— Be kár. Örülnék, ha önnek is volna itt pár képe kiállítva.

1929. — Nem festhetne meg bennünket?

— Nem, mert csatakép-festő vagyok.

— Hát fessen le a mint verekszünk.

1930. — Hogy lehet a *festőnek* annyi keresete?

— Csupa csunya nőt fest, akik annál jobban fizetik, minél kevésbbé találja el őket.

1931. Az emberek nem is olyan rosszak, mint ahogy festik őket.

1932. — Szabad Murillo „Madonná“-ját lemásolnom?

— Sajnálom, határozottan tiltva van.

— Hiszen Munkácsy képét is másolja ott a festő.

— Bocsánat, az nem festő, hanem báró.

1933. Az angol olvasta egy londoni lapban, hogy Palmarolli a legnagyobb restaurátor Rómában.

— Ejnye, nyolc napig voltam Rómában s Palmarollinál egyszer sem ettem, ezt helyre kell pótolnom — szólt.

Kapta magát s azonnal elutazott Rómába, hogy felkeresse a híres restaurátort. Mennyire bosszankodott azonban, midőn az örök városba érkezve, megtudta, hogy Palmarolli nem a gyomrokat — de a régi festményeket restaurálja.

1934. — Ön nekem ülhetne egy festményhez; tán ült is már egyszer?

— Óh igen, egyszer hat hetet egy kis verekedés, máskor három hónapot egy csekélyke lópás miatt.

1935. Öreg festőnő: Festhetek a földjén? Nem ártok a gabonának!

— Megteheti, ugyis elvitte tegnap a szél a madárijesztőt.

1936. — Mondhatom önnek, hogy az élő festők között csak három van, a ki a művész nevet megérdemli.

— És kik azok?

— Az egyik én volnék, a másik kettőnek... meg csakugyan elfelejtettem már a nevét.

1937. — Mondd csak, mióta udvarol neked ez a festő? Ugy látszik, fülig szerelmes beléd.

1938. *Fiáhordó* = kis hordó.

Fiakker.

1939. Az Alföld egyik városából küldöttség ment a fővárosba a miniszterhez, bizonyos ügyben. A küldöttség tagjai uri emberek voltak, egynek kivételével. Ez az egy jómódu parasztgazda volt, a ki egyszer elmaradt a társaitól a fővárosban.

— Majd föltalálom őket a vendéglőben — gondoló magában s ment utcáról-utcára, keresve azon vendéglőt, melyben megszállva voltak. De nem talált rá. Pedig tudta az utca nevét is. Szerencsére mentő gondolata támadt. Épen ott az utca sarkon ácsorgott egy fiakker. A gazda felült rá. Megmondotta az utca nevét s a vendéglőét is, ahova menni akar. A kocsis rá nézett. Aztán közibe csapott a lovaknak, megfordult ott egy álló helyben s így szólt:

Itt vagyunk, fizessen öt koronát.

A gazda ugyanis ott őgylgett a vendéglő körül, anélkül, hogy tudta volna.

1940. Vigyen haza, a Deák téren a nagy sarokházban lakom, a ház száma nem jut eszembe.

— Majd megtalálom, hiszen a múlt héten is én tettem le ott a kocsimról.

1941. — Kocsis! Csendesebben! Nem tudja, hogy nem szabad sebesen hajtani?

— Ugyan vigyen be biztos úr, hadd menjen a hire, hogy van egy komfortáblis, a ki sebesen hajt és hogy az én vagyok.

1942. — Gyors hajtás miatt tíz koronát fizet.

— Majd behozom lassu hajtással.

1943. — Fogja erősebben azt a gyeplőt, különben eliramodik a lova.

— Nagyságos ur valóban tulságosan hizelgőleg nyilatkozik a gebémről.

1944. Valabregue, az ismert párisi bohózat-író, nemrég valamelyik külső bulvárdon sétált, mikor az eső hirtelen megeredt. Gyorsan beugrott a bérkocsiba, de utközben eszébe jutott, hogy a pénztárcáját otthon felejtette. Mit tegyen? Mikor a kocsi megállt a kapu előtt, Valabregue így szólott a kocsishoz:

Kérem, adjon csak gyujtót, egy husz frankos aranyat ejtettem le a kocsiban.

Alig hogy a kocsis e szavakat meghallotta, gyorsan közibük csapott a lovaknak, s mire Valabregue körülnézett, már el is tűnt a legközelebbi utcasarkon.

1945. — Hé, kocsis!

— Parancsoljon nagyságos ur!

— Mennyiért visz a keleti pályaudvarig?

— Két koronáért nagyságos ur!

— Köszönöm, csak azt akartam tudni, mennyit takarítok meg, ha gyalog megyek.

1946. — Mit fogsz csinálni, ha hitelezőiddel találkozol?

— Ez lehetetlen.

— Hát örökké szobaáristomban leszesz?

— Óh nem; hanem hitelezőim gyalog járnak, én pedig fiakkeren.

1947. *Keztyüs* (a boltba belépő fiakkereshez):

— Mi tetszik?

Fiakkeres: Jó meleg téli keztyűt szeretnék venni. . .

— Kérem a számát? . . .

— 456! . . .

1948. Minap egyik fiakkert megszólított egy uzsorás fuvarért. A fiakker megtagadta. Az uzsorás rendőrt hívott, aki előtt a fiakker az időközben összegyűlt tömeg nagy mulatóságára megmagyarázta álláspontját :

Amint ez az ur a kocsimon ül, utcahosszant azt kiabálják: ni, ni! ott van a gazember! és én nem tudom, hogy engem szidnak-e, vagy ezt az urat, azért nem viszem.

1949. — Miért üti az a komfortáblis oly kegyetlenül a lovát?

Hát csak azért, hogy megpuhuljon a husa, különben nem veszi meg tőle a szalámigyáros.

1950. Nyolc koronát ígért a fiakkernek a szomszéd faluba, bár kezdetben tizenöt koronán alól nem állott rá, végre megegyeztek tiz koronában.

A faluba érve bemegy egy boltba, hogy szivart vesz, a fiakker várja, várja, de csak nem jó vissza, betekint a boltba s hallja, hogy embere a másik ajtón rögtön eltávozott.

— Azt a gazemberét — szólt bosszusan, — ha ezt tudtam volna el nem hozom tizenöt koronán alól.

1951. — Siessen, nehogy az anyósom lekéssék a vonatról.

— Sietni fogok, akár csak az én anyósomat vinném.

1952. — Szabad maga? — kérdi valaki a fiakkerost.

— Igen.

— No akkor boldog ember!

Fiatal.

1953. -- Te viszed fiam a táskát, te vagy a fiatalabb.

— Ha én volnék „te“, én még mindig *fiatalabbnak* képzelném magamat.

1954. (A születése napján): Milyen eredeti, tegnap egy egész évvel fiatalabb voltam, mint ma!

1955. Még oly fiatal vagyok, hogy tulajdonképpen sehogy sem vagyok.

1956. — Mondj mondatot *de* köztöszóval.

— *Leányka*: Elég nagy volnék arra, hogy férjhez mehessek, *de* még nagyon *fiatal* vagyok.

1957. *Filiszter*. = Sokat eszik ő.

Finánc.

1958. — Mit imádkoztál, fiam?

— Amit apa mondott, mikor a fináncok megtalálták a dohányját.

1959. — Dohányt árult a hetivásáron a faddi paraszt feleségével együtt a zsákban; s a furfangos ember egy zsák szalmát is tett a dohány mellé.

Valaki jelenti a fináncnak, hogy a hetivásáron dohányt árulnak, fut arra a finánc lélekszakadva; de barátunk sem volt rest s midőn a finánc már meglehetősen közelbe jött, felkapja a zsák szalmát s elkezd vele futni, a finánc meg utána. Mikor már jó messzire elfutottak, letette a paraszt a zsákot s a finánc csak szalmát talált; míg az asszony a dohánynyal kényelmesen tovább ment.

1960. Hatalmas szekér csempész-dohányt visz a magyar gazda. A tetején néhány zabbal tele zsák hever. A csempész vigan dudolva ballag szekere mellett. Egyszer csak két finánc toppan elő, két pelyhes állu legényke.

— Mit visz bátya? — kérdi az egyik.

— Dohányt, uram, — mondja a gazda hetykén, a feje bubjára igazítván a kalapot.

— Kend se beszélne így, ha csakugyan azt vinne! — jegyzi meg a fináncok egyike s azzal tovább mentek.

1961. Jól megrakott általvetőben csempészett dohányt vitt a paraszt, a ki fiával hazafelé üget. Hirtelen látja, hogy szembe két finánc jön; mit csináljon? Botja egyik végét kezébe fogja, másikat fiának adja s mint a vak, vezetteti magát. Csukott szemekkel a fináncok elé érve, alázatos hangon alamizsnát kér, a mit a gyanutlan fináncok adtak is.

Mikor aztán már jól elhagyta őket, nyugodtan és nyitott szemekkel folytatta útját.

1962. Dohányt szállít az atyafi. Utközben két fináncal találkozik, a kiknek megcsapja az orrát a jóféle muskotály. Megcsipik a földet s a kocsijára ülnek. Az atyafi halálra szeppent. Micsoda kegyetlen büntetés lesz ennek a vége, no meg a dohány is oda lesz. A fináncok nagy örömben voltak. Jó fogás is volt.

Az ut egy korcsma előtt vezetett el s a fináncok legott elhatározták, hogy egy-két liter bor áldomást előre is megisznak. Behajtatnak hát az udvarra, a kaput becsukják s ketten bemennek a korcsmába. Isszák az áldomást erősen.

Az atyafi meg behajt a színbe, lők egy kis szénát a lovaknak s nehéz búsulásnak adja magát. Lassankint aztán rájön, hogy hiszen talán segíthetne is a dolgon valahogy. Gondolt egyet. A kasfarból minden dohányt

beszorított az első ülésbe, azt a subával leterítette. A fináncoknak pedig csinált szénából ülést. Azután a kasfart annyira hátrább huzta, hogy az első ülés nem volt rajta; ez megtörténvén, egy istránggal a kasfart hátul oda kötötte egy oszlophoz s várta a fináncokat, a kik nem sokára jókedvre hangolva előkerültek s füttyörészve foglaltak helyet a kocsi-ban s intettek a korcsmárosnak, hogy nyissa ki a kaput.

Az atyafi a lovak közé csapott, mire azok vigan elrohantak, ott hagyván a lekötött kasfart a bennülő két fináncsal egyetemben!

1963. Jó szűz dohányra tett szert a huszár, vigan vitte szállása felé. Hanem arra vitte az orra a fináncot, meglátta a katona hóna alól kivillgó tiltott portékát s hivatalosan hozzá kapott.

— Elpusztulj innen, — dördült rá a huszár. — mert ugy földhöz teremtelek, hogy mikor az arkangyalok az utolsó ítélet napján a trombitákat az összetakarodásra megfujják, így fohászkodol fel: „Nem kelhetek fel uram, mert ide ragadtam!”

1964. Egy embert a vámnál megállit a finánc:

— Mi van ebben a zsákban?

— Egy kis zab, — felelt az utas alig hallhatóan.

— Miért nem beszél hangosan? — rivall rá a boszus finánc.

— Hogy meg ne hallja a lovam, mert különben hozzá sem szagol a szalmához.

1965. A kazántulajdonos engedély nélkül pálinkát főzván, — az akkori szokás szerint — az ország ügyei egyengetése végett, több ismerőseitől meglátogatott. A legjobb izü beszélgetést egy jámbor finánc megjelenése végképen kettészakítá; a kazántulajdonos a hivatlan vendéghez egy karszékkal akképen közeledett, hogy ez, a vesztett egyensúlyt még a küszöbön kívül is igen nagy bajjal tudta helyreállítani. A finánc a szolgabírói hivatalnál panaszt tevén, a megidézett polgártárs azzal védte magát, mikép ő csak leüléssel kínálta meg a finánc urat, ez azonban azt el nem fogadván, nagy mérgesen elszaladt. A jelen volt egyének kihallgattatván, ugyanazt bizonyítják. Azon szóbeli utasítás mellett mentetett fel a vád alól a kazántulajdonos,

hogy máskor ne olyan modorban kínálja meg üléssel a fináncot.

1966. Pécssett a piacon fogtak meg egy csirkefogót vagy két-három font szüz dohánynyal.

— Ugyan hagyjanak, — szolt az illető, — hiszen a dohány a gymnásiumi igazgatóé; mi hasznuk, ha tőlem elveszik, engedjék meg inkább, hogy hozzá vigyem, tőle aztán megvehetik a csempészet árát.

Az egyik finánc követte a gymnásiumba, az igazgató ajtajáig.

— Most várjon egy keveset, — szolt a csirkefogó, — míg a dohányt személyesen átadom, mert ha önt látja, természetes, hogy nem fogadja el.

A finánc megállt az ajtó előtt.

A csirkefogó benyt a szobába, egyenesen az ablakhoz megy, kidobja azon a dohányt s azonnal visszajön.

A finánc belép a szobába, hol senkit sem lát, majd a szomszédszobába megy, hol az igazgató éppen a reggelinél ült.

— Legyen szives a dohányt előadni.

— Miféle dohányt?

— A mit egy ember éppen most hozott be.

— Embert nem láttam, de lépteket hallottam, mintha valaki sietve végig ment volna az előszobán.

A finánc az ablakhoz lép, kitekint és látja, mint szedi fel a csirkefogó az ablakon kidobott szüzdohányt.

1967. A sásdi fináncok értesítést kaptak, hogy a Cseh uraság granáriumában a kukorica alatt szüsz dohány vagyont elrejtve.

Csunya tél volt, méternyi magas hó fedte a vidéket, morgott a zivatar, zajongott az északi szélvész, még a kutyát sem kergették ki.

Beállítanak a fináncok, hozzá fognak a lapátoláshoz, és dohányt nem találtak, de a kukorica meg volt lapátolva s a gazdatiszt amugy magyarosan vendégelte meg a rászedett fináncokat.

Fiú.

1968. A kereskedő cédulát tett ki ily felirattal:

Fiú kerestetik.

Másnap reggel csecsemőt talált a boltja előtt egy cédulával:

— Itt van.

1969. — Ki fia egyidős az anyjával?

— *A ládafia.*

1970. — Ki ez a fiatal ember?

— Anyám egyetlen leányának a fia —
válaszolt a kérdezett kisasszony.

1971. Az anyám egy áldott lelkű jó
asszony; csak az a kár, hogy az egyetlen
fia ilyen haszontalan lump!

1972. — Ön bizonyosan aláír valamit
a tüzkárosultak javára.

— Sajnálom nem vagyok abban a hely-
zetben.

— Hisz a kedves fia is száz koronát
adományozott?!

— Az könnyen teheti, mert gazdag apja van.

1973. *Fiúcska.* = Fika.

Fizetés.

1974. — Mi a havi fizetésed?

— Nyolcvan korona.

— No az szép pénz.

— Szép, de — kevés!

1975. — Mennyire megy a fizetésed?

— Fölmegy a — harmadik emeletre.

Ott lakik a szabóm, meg a suszterom.

1976. — Mi a fizetésed?

— Ruházat és élelmezés.

— Más semmi?

— Annyi, mint az uralkodóé.

1977. — Hogyan adjak én az embereknek magáról felvilágosítást? Hiszen én csak onnan ismerem, hogy egyszer a kávéházban két koronát adtam kölcsön.

— A mit én másnap vissza is adtam, tehát pontos fizető vagyok. Ez elég információ.

1978. — Mit kíván tőlem?

— Fel akarom hívni figyelmét egy körülményre, mert meg vagyok győződve igazságérzetéről.

— Hallgatom.

— Annyit dolgozom, mint a kollegám s mégis a fizetésem havonként öt koronával kevesebb, mint az övé.

— Önnek tökéletesen igaza van, azonnal leszállítom az ő fizetését havonként öt koronával.

1979. Mi a szülők első kötelessége?

Fizetni.

1980. — Megyek az orvoshoz. Fiam kétfillérest nyelt.

— Hát két koronát akar fizetni amiért a kétfilléres megkerül?

1981. — Ah kedves barátom, isten hozta! isten hozta! Ejnye de régen nem láttam! Most a viszontlátás öröme meg kell innunk egy üveg jó bort. Van pénz nála, ugy-e?

1982. *Hallgató*: Én társ vagyok az atyám üzletében.

Tanár: Hogyan? Ön jogot hallgat és odahaza kereskedő?

Hallgató: No igen! Atyám a bevételekről gondoskodik és én a kiadásról.

1983. — Mennyit kapott a multkori kihágásért?

— Semmit. még nekem kellett husz koronát fizetnem.

1984. *Biró*: Ön ellopta szomszédja télikabátját. Tud enyhítő körülményt felhozni?

Tolvaj: Igen. Ez a télikabát még nem volt kifizetve.

1985. — Vigyázzon, hogy le ne öntse az új kabátomat, mert ha leönti, hát meg is fizeti!

— Bocsánat, azt hittem, hogy már ki van fizetve.

1986. — A leánya nélkül nem tudok élni.
— Oly kevés a fizetése?

1987. — Valami nagyon meglepett a férjemtől.

— Mi?

— Az esküvő után kitűnt, hogy éppen annyi a fizetése, mint a menyit az eljegyzés előtt bevallott.

1988. A pincér észrevette, hogy a vendég ezüst kanalat rak zsebre.

— Fizetni! — szólt a vendég.

— Leves, marhahus, stb. stb. és egy ezüst kanál, — szólt a pincér: a vendég szó nélkül fizetett.

1989. Bemegy a cukrázdába és mákos patkót kér. Mire hozzák, meggondolja magát, visszaadja és dióspatkót kér helyette, a minek elfogyasztása után fizetés nélkül el akar surranni. A boltosleány azonban elfogja és rákiált:

— Fizesse meg a dióspatkót.

— Hiszen mákosat adtam érte.

— Akkor fizesse meg a mákosat.

— Miért fizessem? hiszen azt nem ettem meg!

1990. Ettek, ittak s mindenki fizetni akart, végre abban egyeztek meg, hogy bekötik a korcsmárosné szemét s a kit ő megfog, az fizet, miközben szép csendesen elmentek.

— Ön fizet! — szólt az asszony belépő férjéhez.

Meg is tette — bottal.

1991. — Mivel tartozom?

— Bor 40 fillér, pecsenye 80 fillér, leve-se nem volt: összesen egy korona 50 fillér.

1992. Ime, ez az ügyetlen ráöntötte a pálinkámat a nadrágomra. Már most mit fizet-tessek vele? A folttisztítást vagy a pálinkát?

1993. *Beteg*: Mit fizetek?

Orvos: Semmit.

Beteg: Köszönöm.

Orvos: Majd az örökösök fizetnek.

1994. Egyik híres operátorunk sürgönyileg lett hiva vidéki előkelő családhoz, hol a család egyetlen örökösét kiváló szerencsével operálta. Az urnő hálálkodó szavak kísé-re-tében gyönyörű szivartárcát nyújtott át a híres tanárnak, — ki a szivartárcát fölnyitva, ezen szavakkal adá vissza:

— Látom, hogy ez a tárca igen szép s hogy a szivarok igen finomak lehetnek; de az én napidijam vidéken kétszázötven koro-na; e szerint két napra jár ötszáz korona.

Az asszony a tanárt végig nézi s a szivarok mögül egy összehajtogatott ezres bankót kivéve, férjének beszél a másik szo-bába:

Apjukom, váltsd fel ezt az ezrest, mert az orvos ur semmi áron sem akar ötszáz ko-ronánál többet elfogadni.

1995. — Megfizeti az adósságát vagy nem?

— Ha tőlem függ: nem!

1996. — Orvos ur, — szólt a hálás beteg, midőn az utcán találkozik orvosával, — én az életemet köszönhetem önnek, ezt sohasem fogom elfeledni.

— Ön túloz, ön husz látogatásom díját lesz szives kifizetni, arról ne tessék megfélekezni s avval megelégszem.

1997. Fizetni kellett volna orvosi díjat fia gyógyíttatásáért, előbb azonban így szólt:

Miután fiam himlőbetegsége következtében sokan kapták el a ragályos bajt és így orvos ur igen sok pácienshez jutott, nem illő-e, hogy nekem az orvosi díjból néhány százalékot elengedjen?

1998. — Mikor remélhetem, hogy megkapom a pénzemet?

— Mindig remélhet.

1999. — Igaz papa, hogy téged még azok után a betegek után is fizetnek, akik meghalnak?

— Hála Istennek, igaz! Mert ha csak azok után kapnék pénzt, akiket meggyógyítok, akkor, fiacskám — hacsak éhen halni nem akarnék — koldulni mehetnénk ám!

2000. — Nos, hogy van? — kérdezi az orvos ismerőset.

— Fizetnem kell, ha megmondom?

2001. — Tartozásomat két részletben fogom kifizetni és pedig 1.) halálom után és 2.) a feltámadás napján.

2002. — Mit fizetsz orvosodnak?

— Nem kérek tőle kölcsön pénzt.

2003. — Legyen szives fizetni, a posztógyár követeli a magáét.

— Azonnal takarodjék, ön maga is adós és mégis pénzt akar? Előbb hozza rendbe a *maga* adósságait s csak akkor követelje a pénzét.

2004. — Hát most sem fizet, doktor ur?

— Na ne féljen, az első halott a magáé lesz.

2005. — De egyszer csak fog fizetni?

— Persze, minek is fizetnék *kétszer*?

2006. — Megmondotta a szabómesternek, hogy elsejére nem fizetek?

— Óh igen, sőt az ön becsületszaváról is biztosítottam.

2007. — Hogy szolgál az egészség?

— Megjárja, csak a szememmel nem vagyok megelégedve.

— A szemével? És miért?

— Mert rosszul látok. Öntől p. o. már hat hete egyetlen fillért sem láttam.

2008. *Hitelező*: Ön egész nap a korcsmában ül és iszik. . .

Adós: Csak kétségbeesésemben, hogy nem tudok önnek fizetni.

2009. — Már háromszor kiáltottam „*fizetni*” s nem jön.

— Azt gondoltam, hogy tréfál.

2010. — Mit tesz az ember súlyos betegség után?

— Kifizeti az orvos és gyógyszerész számláját.

2011. Hallja maga végrehajtó, ne gombáskodjék velem, örüljön, hogy nem fizetek; ha mindenki fizetne, szeretném tudni, hogy ön miből élne?

2012. *Pincér* (egy urhoz a ki fizetett): Uraságod valószínűleg tévedett. Egy fillérrel többet adott.

Vendég: Nem tévedtem. Ez a borra való. Sohasem adok kevesebbet!

2013. — Mit fizettél életmentődnek?

— Husz koronát, szerencsémre nem volt több nálam.

2014. *Férj*: Ez már sok! A fizetésem kétharmadát kell rád költenem!

Nő: És mire pazarlod a többit?

2015. A falu végében levő urasági tanyán tűz volt és éjjel újabb tűztől féltek, azért a bíró ki is doboltatá, hogy éjjel résen legyenek, s a ki a tanyán fog örködni, annak az uraság öt koronát ad, a ki pedig otthon aludni fog, annak meg ő adat huszonötöt.

2016. Fát hordott a fuvaros, a lelkész sokalta az öt koronát.

— Ön is annyit fizettet egy szónoklatért.

— Az fej-munka.

— Ökreim se a farkukkal cepelték a fát.

2017. Tíz év alóli gyermekek, ha családjukkal jönnek, csak a felét fizetik.

2018. — Adja meg a tíz koronát.

— Megadom, mihelyt lesz.

— Mihelyt lesz? Hát miért nem most?

— Magának nem kell akkor a pénz, a mikor lesz, hanem akkor, mikor nincs?

2019. Ügyvéd és pap tartoztak özvegy háziasszonyuknak, s egyik sem bírván neki fizetni, abban egyeztek meg, hogy az ügyvéd öt nőül veszi, a pap meg majd összeadja.

2020. A kereskedő segédet akart fogadni. Ezt írta az ajánlkozónak:

— Fizetés négyszáz korona, lakás a negyedik emeleten. Jöjjön.

A segéd így válaszolt:

— A lakás igen magas, a fizetés pedig igen alacsony. Nem megyek.

2021. — Rosz termés volt. Az egyházközségi előljárók beállítottak a tisztelendő urhoz:

— Tetszik tudni, tisztelendő úr, nagyon rosszul fizetett az idén buza is, rozs is, hát majd csak zabot mérünk ki a tisztelendő úrnak papbér fejében.

A tisztelendő úr gondolkozik egy kicsit, aztán azt mondja:

— Jól van biz az, atyámfiai, én meg a zabért majd nyeríteni fogok kegyelmeteknek a templomban.

Meghozták a buzát.

2022. — Kérem, egyenlitse ki már a számláját!

A megszólított (a kérelmezőt keményen arcul vágja): Irjon fel ezért is tiz koronát, aztán majd elsején fizetek!

2023. — Ha nem csalódom, maga most már negyedszer esküszik én előttem. Talán már nem is kell mondanom, mekkora az esketési díj?

— Igen! igen! De ugy gondoltam hogy nekem olcsóbban is megtehetné, hiszen én olyan jó kuncsaft vagyok.

Fog.

2024. *Mi a fogas kérdés?*

Ha valakinek a foga fáj s azon gyötrődik, hogy kihuzassa-e vagy sem?

2025. Biztos szer a fogfájás ellen:

Végý hidegvizet a szádba, ülj a befűtött kemencére, a mint a víz forrni kezd, elhagy a fogfájás.

2026. — Iszonyuan fájt a fogam az éjjel; majd a falnak másztam tőle. Csak ne ismétlődjék ma éjjel!

— Mindenesetre behozok egy kis létrát.

2027. — Mi baja van?

— Krónikus fogfájásom.

— Mért nem huzatja ki a fogát?

— Hiszen az idő foga bántja.

2028. — Nagysád szenved?

— Nagyon fáj a fogam.

— No az aztán csakugyan gyalázatos fog, mely még az ön szájában sem érzi jól magát.

2029. — Miért énekelsz ma annyit?

— Mert el akarom felejtetni, hogy a fogam fáj.

— De az emberek mégis észre veszik, hogy a fogad fáj.

— S miből sejted ezt?

— Az elébb ment erre egy bácsi és én hallottam, a mint azt mondta: „Idebenn bizonynyára fáj valakinek a foga, hogy ugy ordit.“

2030. — De kevés ételt esztek!

— Volna több is, de nem akarjuk elrontani a fogainkat.

2027. — Ejnye, de vig arcot vág. . . .

— Arra gondolok, hogy mennyire fáj az éjjel a fogam.

— És annak úgy örül?

— No igen, mert már nem fáj.

2028. — Ha fáj a foga kendnek, miért nem megy a borbélyhoz?

— Már csak megvárom, míg búcsu lesz a faluban, majd kiütik akkor.

2029. — Hogy sirhatsz egy kis fogfájás miatt?

— Nem is a fogfájás miatt sirok, hanem azért, mert most fáj, mikor úgy sincs előadás.

2030. — Jöjjön csak be! — kiált ki a paraszt a házalóhoz.

— Mi van eladó?

— Borzasztó nagy fogfájás. Mit ad érte? Olcsón adom.

— Itt van négy fillér foglalo, tartsa meg az egri vásárig, akkor majd eljövök érte.

2031. Huzassa ki a fogait, akkor legalább nem lesz szüksége fogporra és fogkefére.

2032. — Mit fizettettel magadnak a foghuzásért?

— Tíz koronát.

— Meglásd, hogy többé nem jön hozzád, mert oly sokat kértél.

— Az utolsó foga volt.

2033. Sok asszonynál minél kevesebb a fog, annál harapósabb.

2038. — Kénégenyt kell bevenni, attól egy percre elalszik és azalatt kirántom a fogát úgy, hogy a fájdalmat nem fogja érezni.

— Jó, — mondja a beteg és kiveszi erszényét.

— A fizetség ráér műtét után, — szól az orvos.

— Tudom, csak megolvasom, mennyi van benne, nehogy kivegyen belőle valaki, a mig alszom.

2039. — Mi baja?

— Álmomban mindig vicsoritgatom a fogaimat.

— Ezen könnyü segíteni, huzassa ki a fogait.

2040. — Mennyibe kerül egy foghuzás?

— Két korona — óránként.

2041. A városi orvos egy pillanat alatt huzta ki a pár fogát s a műtétért két koronát kért.

— Mit? — szólt a páciens, — otthon egy félóraig is elvesződik vele az orvos s mégis csak egy koronát kér.

2042. *Fogorvos*: Akarja, hogy kéjgázt alkalmazzak?

Páciens: Nem. Inkább mondjon el egy pár jó viccet!

2043. — Hogy kívánja: kéjgázzal vagy anélkül huzzam ki a fogát?

— Kérem csak közönséges fogóval, az talán nem kerül annyiba.

2044. — No, kinn van a gonosz fog.
Hogy érzi magát?

— Mintha a fejemet huzta volna ki és csak a fájós fog maradt volna meg.

2045. — Ön annak az embernek, kinek a fogát huzta ki, a széket verte a fejéhez. Mért tette ezt?

— Kivánta, hogy elkábitsam a foghuzás alkalmából.

2046. — Tud fájdalom nélkül fogat huzni, mint a kollegája?

— Óh igen.

— Akkor huzza ki a fogamat.

Az orvos hozzáfog s a beteg keserves ordítása közt kiveszi a fogat, a beteg így szól:

— Hát ezt nevezi kollegája fájdalom nélküli foghuzásnak!

2047. Orvos panasza:

Már most három hónapja, hogy egybekeltünk s nagyszámu rokonságodból még senki sem huzatta ki a fogait.

2048. Az atyafi benyit a fogorvoshoz.

— Fáj a fogam.

— No, hamarosan kiveszszük.

— Jó lesz.

— Hát csak üljön le. Nyissa ki a száját.

— Ezzel a fogóval akarja kihuzni?

— Ezzel hát.

— Kicsi lesz.

— Már hogy volna kicsi? Ezzel huzok én ki minden fogat.

— Az én fogam azonban a gyomromban van, mert verekedés közben kiütötték, én meg lenyeltem.

2049. — Ön óriási fájdalmat okozott a foghuzásnál.

— Nem is szoktam én senkinek sem kihuzni a fogát, nem lévén fogorvos, de ily szép nő óhajának nem állhattam ellen.

2050. A kis fiu sirva jön ki a fogorvostól.

— Miért sirsz? — kérdi az atyja.

— A fogorvos egyszerre két fogamat huzta ki.

— Azért kár sirnod, hiszen csak *egyért* fizetek.

2051. — Azt mondja a feleségem, hogy a barátnői magát tartják a legügyesebb fogorvosnak.

— Óh, kérem, egyszerű fogás az egész. Ha egy hölgy jön hozzám, a legujabb divatlapokat adom a kezébe és azokba úgy belemélyed, hogy észre sem veszi, ha a fogát kihuzom.

2052. A fogorvos tévedésből a jó fogát huzza ki az atyafinak, a ki erre éktelen ordításba tör ki.

Na, ne lármázzon, bácsi, most a rossz fogát ingyen huzom ki.

És az atyafi boldogan nyugszik bele.

2053. Belép a vendég a borbélyhoz és miközben leül, fogja az ujságot.

— Egy korona jár, — szól utóbb a borbély.

— Egy korona a borotválásért? Hiszen ez borzasztó sok!

— Bocsánat, — szól a borbély, — én fogat huztam uraságodnak.

— Észre sem vettem, — dörmögi a vendég.

2054. Mi a fogorvos?

— Olyan ember, a ki másnak kihuzza a fogát, hogy neki magának legyen harapni-
valója.

2055. Fájt nagyon a foga a parasztnak. A borbély hozzá is lát a kihuzásához s midőn alaposan letörte a fog koronáját, megszólal:

A fele már künn van. Mára elég ennyi. A többi majd kiszedjük holnap.

2056. — Ötven fillér a foghuzás.

— Csak huszonöt fillérem van.

— Ez összegért csak felényire fogom kihuzni.

2057. *Fogorvos*: Nagysád rossz fogára már régen fáj a fogam.

2058. *Fogorvos leánya* (kinek atyja váratlanul lépett be az előszobába) széptevőjéhez: Az Istenért, itt az atyám, ha így együtt talál bennünket, el vagyunk veszve.... Jaj, csakugyan bejön. . . . Kérje meg tőle a kezemet, vagy huzzasson ki vele egy pár fogat.

2059. — Nem szörnyűség ez? Fogfájás ürügye alatt szabadságot kértem az irodában s most csakugyan — meg is fájdult a fogam!

2060. Ha már éppen specialista akarsz lenni, ne légy fül-. hanem fogorvos, mert füle az embernek csak kettő van, foga pedig harminckettő.

2061. — Mama kérlek, add ide műfogaidat, fogorvosdit akarunk játszani.

2062. *Műfog* = korpótlék.

2063. — Ha a természettől ajándékozott gyönyörű fogsorát naponkint tisztitaná, vakító fehér, ritka szép fogsora volna.

— Azt szándékosan nem teszem, még azt hinnék, hogy hamis fogaim vannak.

2064. — Mit keres nagysád? — kérdi valaki egy hölgytől, a ki lebukván biciklijével, buzgón keresni látszik valamit.

— Fogsoraimat, — volt a szégyenlősen adott válasz.

2065. — Fiam még csak tíz éves és már hamis fogakat hord.

— Hogy lehet az?

— Kifutó-gyerek a fogorvosnál.

2066. — Milyen élelmesek a városbeliek! Először kitépik az emberekből a fogakat, aztán eladják másoknak, — szólt valaki a fogművész kirakata előtt megállva.

2067. *Vendég*: Asszonyom, önnek igazán gyönyörű fogai vannak. . . .

Kis leány: Születésnapjára kapta a mama!

2068. — A mama új fogakat rendelt.

— Aztán mi lesz a régiekkel?

— Bizonyosan kisebbre faragják őket, aztán én fogom viselni.

2069. Istenem, de fáj a fogam! Óh, milyen boldog lennék, ha úgy tehetnék, mint a mama, a ki egyszerre kiveheti mind is, ha fájnak neki.

2070. — Tudsz-e már magad mosakodni?

— Bizony, még a fogamat is megtudom mosni, csak kivenni nem tudom még úgy, mint a mama.

2071. A vőlegénynek is meg a menyasszonynak is voltak hamis fogai — egyikük sem mert nyilatkozni.

— Én magát elvenném, ha csunya hamis, foga volna is — szólt a vőlegény.

— Én magához mennék, ha csunya hamis foga volna is, — válaszolt a menyasszony s megtartották az esküvőt.

2072. Ismerek én két szép nővért:

— Egyik mindig mosolyog;
Mig a mosoly a másiknál
Szörnyűmód ritka dolog.

Gondolkoztam a dolognak
Az oka mi is lehet;
Megtaláltam, és mondhatom,
Hogy érdekes észlelet.

Elvirának rossz foga van,
S ezért nem mosolyg soha;
Emmának meg épp most rakták:
S ezért oly szép a foga.

2073. — Kérlek lassan beszélj. Az urnőnk nagyon harapós.

— Nem félek; épen most tette ki fogait a kis asztalkára.

2074. Metternich-Sándor Paulina hercegné elvesztette három hamis fogát. Akkoriban a fogművészet nem haladt még annyira, mint ma. A hamis fog méregdrága volt s ha jó volt, kincset ért. A hercegné tehát nagyon sajnálta fogait és tudatta, hogy a megtalálónak nagy jutalmat fizet.

Néhány nappal a hirdetés után a hercegné három óriási lapátfogat kapott a postán. A névtelen küldő kijelentette, hogy neki nem kell jutalom. A hercegnő első dolga volt megtudakolni, hogy miféle fogakat küldtek neki.

— Marhafogak: ökör vagy tehén fogai,
— szolt a fölvilágosítás.

A hercegné rögtön tisztában volt vele, hogy W. gróf, régi ellensége tréfálta meg.

Nem sokat gondolkodott, hanem becsmagolta újra a fogakat és elküldte a grófnak, a következő levél kíséretében:

— Kedves gróf! Mindenha tudtam, hogy ön áldozatkész gavallér ember. De erre még sem számítottam. Bár a fogakat nem használhatom, fogadja legbensőbb hálám őszinte kifejezését, hogy az én kedvemért kihuzatta és fölajánlta nekem a *saját* fogait.

2075. — Szeretném vőlegényemet valamivel meglepni, ma van a nevenapja. Tanácsolj valamit!

— Tudod mit? Ne hordd az nap a hamis fogaidat — az bizonyosan nagyon meg fogja lepni!

2076. Hivatalnok szabadságra ntazván, felesége Budapestre ment, hamis haját vett s új fogakat rakatott. A mint a férj hazaérkezett, — a változást nem akarta észrevenni, mit a nő nem türhetvén, felindultan kérdé férjétől:

— Hát nem veszsz rajtam észre semmi változást?

— De igen — felelé a férj — látom, hogy meg vagy reperálva.

2077. Ha mondod a leánynak:

„Be hamis a szemed!”

Meg nem haragszik érte,

Sőt mosolyog, nevet!

De mondd neki csak *egyszer*

Hogy hamis a foga:

Kitör szilaj haragja,

S meg nem bocsát soha!

2078. — A mama nincs itthon?

— Nincs. A fogorvosnál van.

— Szegény mama! Kihuzzák a fogát?

— Óh nem; két új fogat kap.

2079. — Fáj még a foga?

— Nem.

— Igazán kár!

— Miért?

— Mert új fogorvos jött, a ki kihúzhatná.

2080. — Ugy kellene bánni önnel mint a rossz foggal!

— Kihuzni?!

— Nem: aranyba foglalni!

2081. *Fogorvos* (az inashoz): Jelentsen be a nagyságos asszonynak!

— A nagyságos asszony nem fogad ma senkit, nagy fogfájásban szenved.

— Az lehetetlen, hiszen itt hozom a zsebemben az összes fogait!

2082. Roppant pechben vagyok. Nincs mit ennem és nincs, a mit zálogba csaphatnék, ha csak a hamis fogaimat nem. De ha a fogaimat zálogba csapom, akkor lesz ugyan *mit* ennem, de nem lesz *mivel*!

2083. — A feleségem egy aranyos kis fiuval ajándékozott meg, a ki parókával jött a világra.

— Az én feleségem olyan lánynyal ajándékozott meg, akinek a szájában három plombirozott fogat találtam.

2084. — Miért nem mentél iskolába?

— Azt mondta a tanító ur, hogy betegség esetén otthon maradhatunk.

— Hát beteg vagy?

— Én nem, de a tanító urnak fáj a foga.

2085. — És melyek azok a fogak, melyeket utoljára kapunk?

— A hamis fogak!

2086. — Nevezd meg nekem egy foghijas állatot.

— Nagyanyám.

2087. — Nagymama, van-e jó fogad?

— Dehogyan van fiam.

— Akkor itt hagyom a diómat, vigyázz rá.

2088. — Hány fogam van nekem, nagypapa?

— Csak husz.

— És mennyi lesz, ha huszéves leszek?

— Harminc.

— A papának mennyi van?

— Harminckettő.

— Miért?

— Mert neki már megvannak a bölcsességfogai is.

— Ugy-e, nagypapa, azok a bölcsességfogak, amik neked már kiestek?

2089. — Hány foga van a kutyának?

— Az egész szája tele van foggal.

2090. — A fogsor, melyet orvos ur adott, valóban kitűnő.

— Legyen szives ajánlani barátnői körében.

2091. De szép fehér foga van ennek a tigrisnek, jó volna megtudni, hogy minő szájvizet használ.

2092. Nem kaphatnék valami használt cseppeket a fájós fogamra?

2093. — Nagy Isten, most már a második jó fogamat huzta ki.

— Sajnálom, de mivel már csak egy van, többé nem fogom eltéveszthetni.

2094. — Ön ezt a botot mint elefántcsontot adta el, de megtudtam, hogy csak utánzat.

— Mit? Hát már az elefántoknak is hamis fogaik vannak.

2095. Hideg vagyok

Ott künn nagyon:

Kik az utcán járnak, azoknak

A fogaik vacognak,

Egy uri hölgynek nem vacog.

Nincs foga: az az ok.

2096. *Iskolás fiú* (kit apja vizsgálatra kísér): Jaj, jaj, édes apám, a fogam nagyon fáj, alig érzem, hogy van fejem.

Az apa (okosan): Csak tartsd magad fiam; ha jól teszed le a vizsgálatot, kihuzatom mind a fogadat.

Fogadalom.

2097. — Mi három fogadalmat tettünk: a szegénység, tisztaság és engedelmesség fogadalmát.

— Ugy tudom, — szól Lipót császár, — négyet, azt t. i. hogy egyet sem tartotok meg.

2098. — Vedd meg azt a gyűrűt, apuskám.

— Én megfogadtam, hogy többé ebben a boltban mit sem veszek.

Fogadás.

2099. Többen egy este együtt lévén, arról vetélkedtek, hogy melyik tudja gondolatait másnak legkedvesebben kifejezni? Végre fogadásra került a dolog s abban egyeztek meg, hogy kiki írjon fel valamely elmés gondolatot s a melyiké a házigazdának legjobban fog tetszeni, az legyen a nyertes. A gyertyatartó alá kellett mindegyiknek tenni leírt gondolatát. Az egyik csak hevenyében kész volt a magáéval, de a többi is elkészült, kié több, kié kevesebb elmetörés után. Midőn mindnyájáé együtt volt, kéri a választott bírót, hogy olvasná el kinek-kinek beadott irását s mondaná meg minden tartózkodás nélkül, hogy kié tetszett neki a legjobban? A házigazda felveszi a papirosokat s végig olvasván mindegyikét, azt mondja: Uraim! meg kell vallanom, hogy mindnyájoknak igen helyes a kifejezése, de megengedjenek, ha nézetem szerint az elsőséget a következő sorok szerzőjének adom; ime, ez az: ítéljék meg magok: „Ezen irásom előmutatójának tizezer koronát fizetek.“

2100. — Fogadjunk száz koronába, hogy én előbb beérek Mádra! — kiált a földesúr a gebét kinzó héberhez, míg maga jó lovakon repül.

— Hát mikor fizeti meg a fogadást?

— Ha megnyered!

— Hozomra nem fogadok!

2101. — Fogadtam tiz koronába, hogy a szerkesztő el fogja fogadni a költeményemet.

— Megnyerted a fogadást?

— Meg ... de tizenöt korona ára pezsgőmbbe került.

2102. — Marci fogadott egy huszasba Miskával, hogy nem tudja háromszor egymásután mondani, hogy fidibusz.

Marci egy fidibuszt vett elő, Miska pedig kitette az asztalra a huszast.

— Nos — kezdé Marci, — mi a neved Miska?

A kérdezett komolyan viszonzá:

— Fidibusz.

— Mi van a fejedben ott, hol másoknak az esze szokott lenni?

— Fidibusz.

— Helyesen feleltél; még csak azt mondd, ha netán megnyernéd a fogadást, mi kellene neked inkább, a huszas-e vagy a fidibusz?

A társak harsogva kacagtak föl, mert Miska mindenkép elvesztette a fogadást: ha nem mondta ki a köteles szót, azért, mert nem mondta háromszor, ha pedig kimondta, akkor lemondott a jutalomról.

2103. Az orvos szidta a kórházban a korhely huszárt.

— Ha így él, két hét múlva kiterítik a bőrét.

— Fogadjunk egy fél akó borba, hogy mához egy esztendőre is épen és egészségben látjuk egymást — volt a válasz.

2104. Említette a hadnagy, hogy emberei közt van oly nagyevő, hogy ő merne fogadni, miszerint megeszik egy egész borjut.

— Megfizetem nemcsak a borjut, de kétszáz koronát is, ha megeszi, — szólt az ezredes.

A hadnagy lelkesíti emberét a borju elfogyasztására avval, hogy lesz még más is.

A legény vállalkozik.

A terem közepén ül a nagyevő, körülte az asztalokat tisztetek lepik el.

Behoznak borjubecsináltat, utána egy tál borjupörköltet, már vége felé közeledik, most egyszerre megáll, leteszi az evőeszközt, odalép a hadnagyhoz s tisztelegve jelenti:

— Kérem, most már többet nem eszem.

Nagyot néz rá a hadnagy és kérdi:

— Miért nem?

— Mert ha ezt a sokfélét megeszem, biz uccse nem birom megenni azt a borjut.

A jámbor azt gondolta, hogy mindaz, a mit eddig evett, csak az a bizonyos más volt, mit a hadnagy jelzett, hogy lesz — pedig már a borju felét eltemette s így végére járván a borjunak, megnyerte a hadnagy a fogadást.

2105. Fogad a huszár, hogy levágja a hüvelykujj körme feketéjét annélkül, hogy az ujjat érintené. Suhint a kardjával s mikor a hüvelykujj az asztal alá gurul, a kárvallott felkiált:

Jaj, jaj, megnyertem a fogadást.

2106. *Biró*: (a tanuhoz). Ön tehát látta, hogy a vádlott a mondott napon éjjel égő gyertyával ment föl a padlásra? Meg merne erre esküdni?

Tanu: Megesküdni ugyan nem mernék rá, de egy liter borba mernék fogadni!

2107. Tréfás öreg ur fogadott, hogy a jól bedugaszolt tele pezsgős üvegből inni fog anélkül, hogy a dugaszt kihuzná vagy az üveget széttörné. Elővette a tele üveget és a fenekén levő üresedésbe bort öntött és kiitta s így a fogadást megnyerte.

2108. *Fogadó* = fogorvosi díj.

2109. *Fogas* = $\left\{ \begin{array}{l} \text{cápa.} \\ \text{gereblye.} \end{array} \right.$

2110. — Mi vonz bennünket a magasba?
— A fogaskerekű.

2111. *Fogász* = rendőr.

2112. *Fogékony* = agár.

Fogház.

2113. *Csavargó* (a rendőrségen): Főkapitány ur most éppen semmi dolgon sincs: nem ülhetnék most le vagy egy hónapot előre? Hisz ugyis rászolgálok én előbb-utóbb arra!

2114. — Nagy a halálozás ebben a faluban?

— Csekély, mert a falubeliek többnyire a fogházban halnak meg.

2115. — Ne kínálja a portékáját. Magunk is ilyet csinálunk.

— Mikor jöttek haza a fogházból?

— Miért kérdi ezt?

— Mert amit árulok, az mind *ott* készült.

2116. *Fogházőr* (egy fogolylyal civakodva): Nem hallgat mindjárt?

Rab: Micsoda? Maga akar engem fenyegetni? Magát minden percben elbocsáthatják, de engemet csak husz év múlva!

2117. Husz évi fegyházra van ítélve. Fellebbez?

— Hogyne; azt akarom, hogy életfogytiglan ítéljenek el: vén legény vagyok, a husz évet meg nem élem!

2118. — Ön azt mondotta, hogy a leány atyja már nincs életben s most hallom, hogy a fogházban van.

— És ön azt életnek mondja?

2119. *Rab*: Micsoda disznóétel ez már megint?

Fogházőr: Azért van a fogházban. Több pénzt ilyen gazemberekre nem lehet költeni.

Rab: Gazemberek? No hát mondja meg a miniszternek, ha nem tudja gazembereit eltartani, hát akkor ne is tartson magának gazembereket!

2120. Londonban valamely paraszt azt kérdezi: merre volna a Névgate kapu? mint-hogy ezen kapu felett vagyon a fogház a tolvajok számára; az a tréfás ember, a kit kérdezett, így felelt:

Menj itt a csatornán át az aranyműves-hez, s az ott lévő ékszerek közül végy egy darabot hónod alá, az egyenesen a Névgati kapuhoz fog vezetni.

2121. — Szégyelje magát, hogy fogházra volt ítélve.

— Kérem, a dolog nem szégyen, ott pedig dolgoztam.

2122. — Miért nem bocsátják el a rabot, hiszen a büntetése ideje ma már lejárt?

— Mert a fogházban olyan kövér és vastag lett, hogy előbb a cellája szűk ajtaját ki kell bővíteni, hogy kiférhessen!

2123. — Igaz-e, hogy a kedves papát bezárták három havi börtönre?

— Szó sincs róla, egyszerűen csak kinevezték Vádra ülnöknek!

Foglalkozás.

2124. — Jövedelmező-e a foglalkozásod?

Trombitás: Nagyon is. Ebben a hónapban már négy lakásom volt s mindegyikben még husz koronát kaptam, hogy kiköltözzem.

2125. — Én jószágigazgató vagyok Eszterházy hercegnél.

— Én király vagyok Szászországban.

— Az se rossz foglalkozás.

2126. — Mi a foglalkozása?

— Semmi.

— Hát miből él?

— Éppen ez aggaszt engem.

— Nem azt kérdeztem, hanem azt, hogy mi a kereseti forrása?

— Tessék csak beírni, hogy sem keresetem nincs, sem forrásom.

2127. — Foglalkozása?

— Volt magánzó.

— Hogy értsem ezt?

— Hát úgy, hogy megint dolgoznom kell.

2128. — No aztán mivel foglalkoztál egész múlt hónapban?

— Az elsejét vártam.

2129. A vonaton egy uri ember elbeszéli, hogy neki csak két fia van, de fájdalom, mindkettőnek gonosz foglalkozása van, az egyik gyilkos, a másik meg rabló.

— Hogy-hogy? — szörnyülködnek a hallgatók.

— Hát az egyik orvos, a másik ügyvéd.

2130. — Mi az apád foglalkozása?

— Szakállas nő a Barnumban.

2131. — Mivel foglalkozik a vőlegénye?

— Velem.

2132. — Mi a foglalkozásod mostanában?

— Az idegeneket vezetgetem föl a Gellérthegyre.

— Ej, nagyon mélyre kellett süllyedned, hogy olyan magasra kell fölmásznod!

Fogság.

2133. A gyerekek apáik szenvedéseiről sokat beszélgettek és hogy kinek apja hol és meddig ült keserves fogságban? Megszólal erre az egyik:

Ugyan mit beszéltek! Az én apám háborúban se volt, mégis ült egyszer öt esztendeig.

2134. — Mikor kezdi meg egy hónapos fogságát?

— Februárban; akkor legalább két napot megtakarítok.

2135. — Fogtam két törököt.

— Hozd ide?

Nem eresztenek.

2136. *Biró*: Hatvan korona vagy tizenöt napi fogság közt választhat.

— Hát a hatvan koronát ha megkaphatom, inkább szolgállok még egy pár napot.

— Azt nem felvenni, hanem leülni kell.

— Hát azt se bánom legalább lesz meleg szobám.

— Maga persze azt hiszi, hogy fűtenek is?

— De legalább lesz mit ennem.

Fogvájó.

2137. Kosztosaim mindig nógattak, szerezzek be fogvájót, most meg, hogy vettem, mind kiszórják, alig bírom összesöpörni és visszarakni.

2138. — Kérek fogvájót.

— Sajnálom, nem szolgálhatok vele.

— No ez ugyan szép vendéglő, ahol még fogvájó sincs!

— Kezdetben volt, de a vendégek nem adták vissza!

2139. *El van fogyasztva* = consummatum est!

2140. *Fokonc* = hőmérő.

Fokos.

2141. *Fokos* = hőmérő.

2142. Fő nélkül az észnek disze,
De meg meg
Vágd le felét, s állát; vissza
Kimondva nem egy.

Fokozás.

2143. — A melléknév arról ismerhető föl, hogy fokozni lehet; a németben a közép-fokot *er*, a felsőfokot *est* raggal képzik; ki tud egy német melléknevet mondani?

— Én!

— Nos?

— Máj (May = május hónap).

— Hát azt lehet fokozni?

— Igen: Májer (meier = majoros),
májszter (meister = mester).

2144. *Tanító*: Szép, szebb, legszebb; nehéz, nehezebb, legnehezebb, és így tovább, mint melléknév fokozható. Hogy mondanád füstös, füstösebb, — no?

Fiu: hallgat.

Tanító: No, mikor már igen-igen füstös a kályha.

Fiu: *Kormos*.

2145. — Minő beszédrész ez: házbér?

— Melléknév!

— Miért volna melléknév?

— Mert fokozni lehet.

2146. — A bazárban nekem egy gróf csókolt kezét.

— Az még semmi; nekem egy herceg lépett a lábamra.

2147. — Az én uram sokszor olyan későn kell, hogy este 10 órakor eszünk ebédet!

— Az semmi, az én uram mindig olyankor kel fel, hogy csak másnap ebédel.

2148. *Forgács* = kerék.

Forgalom.

2149. *Forgalom* = köszörükö.

2150. Az ujságok gyakran emlegetik az ingatlanok forgalmát. Ugyan hogy lehet valami *ingatlan*, hogyha *forog*?

2151. — Miért nem dolgoztatsz eddigi szabódnál?

— Mert nincs *forgalmi* tőkéje.

2152. *Forgó* = körhinta.

2153. *Nekem még tíz jó forintom van nála* = Ich habe noch zehn Gulden bei ihm gut.

2154. *Formátlan* = csintalan.

Forrás.

2155. Nincsen lelke, mégis mozgok,
Nincsen lábam, mégis forgok,
Föld kebele rejteget.
Ha napfényre kitörhetek,
Vigabb pályára mehetek,
Ember, s barom hinteget.

2156. *Főbiró* = nyak.

2157. *Főkötő* = hóhér.

Föld.

2158. — Mi a föld?
— Siralomvölgy.

2159. A föld test, melynek szive a tenger
és erei a folyamok.

2160. Szaturnusnak kellene hívni földte-
kénket, mert a saját fiait emésztí fel.

2161. A hittanórán egy kis parasztfiu ki-
szorult a padból s lenn üldögélt a földön.
Rákerülvén a sor, kérdi tőle a hitoktató:

— Megtudnád-e mondani, mért vagy te
a földön?

— Mert nincs hely a padban, — vála-
szolt nyugodtan a fiu.

2162. — Mondj nekem bizonyítékot arra
nézve, hogy ez a föld kerek, kör alakú.

— A körutazási-jegyek.

2163. A mester kiveszi burnótszelencéjét, mutogatja a gyerekeknek s magyarázgatja nekik, hogy épen ilyen alaku a föld, lévén t. i. gömbölyü a szelence. Csakhogy a mesternek ünnepélyes alkalmakkor használtatni szokott szelencéje is volt, még pedig négyszögletes s így történt, hogy e kérdésre: mily alaku a föld? imigy hangzott a felelet:

Hétköznapi gömbölyü, ünnep- és vásárnap négyszögletes.

2164. — Mi végre vagyunk a földön?

— Avégre vagyunk a földön, hogy az Istent megismerjük, őt szeressük, neki szolgáljunk és *eként* üdvözlünk.

2165. Uraim, mi tudjuk, hogy a föld gömbölyü, sőt többet tudunk, azt is tudjuk már, hogy *nem* gömbölyü.

2166. — Lássátok fiaim, a föld gömbölyü, körülbelől olyan alaku, mint a kalapom.

A fiuk megjegyezték a hasonlatot s mikor vizsgálat alkalmával az esperes felkérdezte az egyik fiut a föld alakja felől, az egyenesen így felelt:

A föld olyan forma, mint a tanító ur rozsz kalapja.

2167. — Hasonlit-e a föld az almához?

— Igenis, hasonlit.

— Miben?

— Abban, hogy az almában is, meg a földben is van kukac.

2168. — Ki érezte először azt, hogy a föld forog?

— Noé.

2169. — Papa, mi idézi elő azt, hogy a föld forog?

— A sok bor, sör és pálinka.

2170. — Szeretnél a föld körül utazni?

— Minek, mikor a föld úgy is kering körülöttem.

2171. — Miért vannak tavasszal mindig nagy viharok?

— Mert földanyánk ekkor új öltözetet akar.

2172. Add ide a földből készült édes
poharacsám!

Föld voltam, s testem földbe pihenni
megyen.

2173. Humboldt egy pappal vitatkozott a föld forgásáról.

— Már hiába minden, — mondá a pap, — a föld áll és a nap mozog.

— Nem, uram, éppen ellenkezőleg.

— Nekem mondja?! Hát nincs benn a szentírásban is, hogy Józse, mikor belépett Palesztinába, kéré az Urat, hogy állítsa meg a napot. Hogyan mondhatná tehát a szentírás, hogy a nap állott meg?

— Igaza van, én elismerem, hogy a nap forgott s hogy az Uristen valóban megállította a napot Józse imájára. . . .

— No látja? — mondá a pap győzelme biztos érzetével.

Igen, elismerem — folytatá Humboldt — de ez az én érvem! Sehol se olvashatjuk a szentírásban, hogy az Ur ismét megindította volna a napot. Megállott akkor az egyszer s azóta bizony, akármit mond is, nem mozog az!

2174. Hollandiában igen sok földet állítottak elő folyók és tengerek lecsapolása által.

2175. *Uralkodó*: Sok havatok hullott a télen?

Paraszt: Kinek hogy, felség!

Uralkodó: Nem értelek.

Paraszt: Hát akinek sok a földje, annak bizony sok hullott, de akinek nincs, annak semmi sem hullott.

2176. — Meddig mulattatok tegnap este?
— A sárga földig.

2177. — Mi a legnagyobb nehézség egy éjszaksarki expedíciónál? — kérdi egy kíváncsi a sarki felfedező utastól.

— Hazajutni, — volt a habozás nélkül adott válasz.

2178. — Ugyan-ugyan, hogy lehet valakinek a földre esni?

— Csak nem maradhat az ember a levegőben!

2179. Mit tett a jó Isten, mikor a földet megteremtette?

— Megmosta a kezét.

2180. Ha azt mondom: „halt!“ — úgy vágd le azt a hentesnek való lábadat, mintha Archimedesnek akarnád megmutatni, hogyan kell ezt a cibilektől undok földet a sarkaiból kirugni!

Földabrosz.

2181. — Tudod-e, hogy mi a földabrosz?

— Igenis, tudom!

— Mondd meg tehát!

— Pokróc.

2182. *Földműves* = elszánt.

2183. *Földönfutó* = nyúl.

Földrajz.

2184. — Tudjátok meg fiaim, hogy Lengyelországot felosztották.

— De jó, legalább kevesebbet kell tanulnunk a földrajzból.

2185. Hogy hívták ezt a várost, melyről az a hír, hogy benne a mór megtette kötelességét, azután mehetett?

2186. — Hogy van a bátyja?

— Ő még mindig püspök in spe.

— Merre van az a Spe?

2187. Mért nem szólt mikor az egyenlítőn átmentünk, szerettem volna látni!

2188. — Mi választja el Magyarországot Ausztriától?

— A kiegyezés.

2189. — Micsoda? Ön azt mondja, hogy a váza nem valódi? Hisz az én fiam maga hozta Majolikából.

2190. — Beutaztam Angol-, Svéd-, Norvég-, Francia-, Olasz-, Orosz-, Német- és Törökországot.

— Akkor hát jártas a geografiában?

— Ott nem voltam.

2191. *Nevezetes községek jellemgeografiája:*

Széles e magyar hazán
Annyi ritkaság van,
Szinte alig hihető
Isten igazában,
De nehogy ránk valahogy
Gyanu vádja essék,
Tanu igazságunkért
Minden szomszéd község:

Kecskeméten a lisztes
Hordót csapra verték,
Körösön a papucsot
Káposztával főzték.
Jászág, *Kunság* térein
Szarkák kodácsolnak,
Jászberényi malomban
Verebet patkolnak.

Nagy-Létán a darálón
Csontokat örölnek,
Nagyváradon a vargák
Ködmönt köszörülnek.

Lengyeltóti dámáknak
Ugy veszik a sorját,
Hogy bálba hintó helyett
Puttonyokban hordják.

A *sarkadi* tehénnek
Szarva közt a tögye,
Csurgón meg a szíjjártók
Járnak legelőre.

Szalontán a mennykövet
Gilisztával fogják,

A *komádi* árteret
Szőlőhegynek osztják.
Debreczenben krumpliból
Szilvalekvárt főznek,
Tordán vakot, süketet
Tesznek dinnyecsősznek.
Eszlár kopókölykeit
Nevelik agárnak,
Kovácsiban legátust
Fognak szobalánynak.
Szentbalázson az urak
Más lábain járnak,
Zákányban a dékán úr
Miséz, prédikálgat.
No, *Turán* meg a szipolyt
A puskával lötték,
Margittán hamuzsirban
Sütik meg a csörgét.
Pályiban rigófüttyöt
Likőr helyett isszák,
Élesden a kezükön
Viselik a csizmát.
Püspökiben a pipát
Borotválni szokták,
Derecskén meg gömböcnek
Töltik meg a szoknyát.
Buzsákon a fukarság
Ugy ritkitja párját,
Hogy fejk a kocsiszint,
Meg a kapulábfát.
Nagy-Récsén a gőzmalmot
Ökrök, lovak huzzák,

Vértesen kikapózták
 Esőnek az utját.
*Diószege*n agarat
 Lencsével hizlalják,
Keresztesen a jeget
 Télire aszalják.

Edelényben az ürgét
 Röptiben meglőtték,
Kókán pedig — tudjuk mért, —
 Gyűlölik a lencsét.
Nagy-Lédeczen a létrát
 Keresztben cipelték,
Kikindán szunyog előtt
 A harangot verték.

Lábadon meg a rókát
 Farkasul megnyuzták,
Szent-Gálon a hajdinát
 Vitézül meguszták.

Rátótiak a rákot
 Szabónak megtették,
Attalán a zabot is
 Tűfokon hegyezték,
Zsákaiak kéményén
 Libát költ a gólya,
 Aki mindezt nem hiszi,
 Ám tegyen hát róla.

2192. *Helységnevek a nép száján, mint szójáték :*

Ez a ruha immár *Ujhelybe* való.
 Hol vette ezt a szép lovat? *Vásárhelyen* ?
Sárváron jártunk egy egész héten át.
Munkácson jár.

Baján van.

Nem *Adonyba* való?

Bátorba való.

Sohasem voltam *Szerencsen*.

Fehérvári bort iszom.

Voltam már sokszor *Bánátban*.

Nekeresden voltam.

Azt hiszed *Lökön* vagy?

Nem *Hevesen* vagyunk ám.

Marján született.

Kukutyinba küldelek.

2193. — Megért ön már egy *földrengést*?

— Igen, de a föld jobban remegett,
mint én.

2194. *Fölvonás* = akasztás.

Főnök.

2195. — Főnök ur, kereste egy úr.

— Milyen volt?

— Olyan mint a főnök úr, de sokkal intelligensebb arca volt.

2196. — Mikor találom a főnököt?

— Tizenkettő *előtt* ritkán jön és tizenkettő *után* azonnal távozik.

2197. A főnök megveregeti az új könyvelő vállát:

Csak legyen buzgó és szorgalmas: akkor meg is halhat nálam.

2198. — Micsoda hang ez öntől — ön a főnök vagy én?

— Oh tudom, hogy ön a főnök!

— Akkor hát ne beszéljen olyan vadakat!

2199. Haza jön a főnök s a gyakornokot karszékeében alva találja.

— Mit látok — kiált fel, — az én karszékeemben? E kölyök napról-napra szemtelenebb lesz, utóbb még azt gondolja, hogy ő a főnök, elég buta hozzá.

2200. Angyalnak hívták a főnököt, ki szigorú rendeleteket irt elő, de az ördög sem tartotta meg őket.

2201. Nem fogadhatom fel, mert szökőévben jött a világra — szólt a főnök.

2202. Hivatalnok haját vágatta a borbélynál, a ki végül udvariasan megkérdezte:

— Parancsolja megmosatni a fejét?

— Megmosta azt már ma reggel a főnököm!

2203. *Főntartó* = kalap.

2204. *Főrendező* = fodrász.

Fösvény.

2205. Reszket mindentől, vigyáz, mindenre gyanakszik,

Töprekedve beszél, soha sincsen nyugtaszegénynek,

Azt keres, a mije van; csuda állat. Vágd el az első,

S el nem tévedhetsz, ha gyalog jársz rajta, barátom!

2206. — Pénzt, vagy életet!

— Vegye el az életemet, csak hagyja meg a pénzemet.

2207. — Mi baja volt, hogy oly rég nem láttam? — kérde valaki zsugori ismerősét.

— Beteg voltam és hat piócát voltam kénytelen magamra rakni.

— Ez az első lakoma, amit ön adott, — volt a csattanós felelet.

2208. — Melyik nép közt van a legtöbb fösvény ember?

— Az avarok között.

(Avarus = fösvény.)

2209. Koronát lopott a zsugori inasa.

— Megállj gazember! . . . bezárlak — . . kiabált a gazda.

— Csak a vasládába ne, mert akkor nem látom többet a napvilágot, — volt a válasz.

2210. Uri ember szeretett tubákolni, de oly fösvény volt, hogy csak a *másét* használta.

— Nem vesz tubákot? — szólt egy ismerőse s odatartja a szelencét.

— De igen, — szólt a fösvény s már a szelence felé emelte ujjait.

— De én is vettem, — szólt az illető s zsebredugta a szelencét.

2211. Fösvény esett az árokba, odaszalad a paraszt s szól hozzá:

— Adja ide a kezét.

— Adni nem adok semmit, — volt a válasz.

2212. — Ne simogasd annyira azt a kutyát.

— Miért?

— Mert elkopik.

2213. Ismerek olyan fősvényt, hogy mikor vacsora után lemegy az emeletről a hálósobájába, meggyújtatlan gyertyával világít le magának a lépcsőn.

2214. — Ismerek oly fősvényt, a ki éjjel megállítja az ingaórát, hogy ne kopjék.

— Én meg ismerek egyet, a ki bezár ajtót, ablakot, hogy a mikor pipál, a füst ki ne menjen.

2215. *Főtlen* = lefejezett.

Főzés.

2216. Fiatal asszony az első ebédet főzi.

— Nem fog férjemnek megártani?

Szakácsné: Már öntöttem bele gyomor-cseppeket.

2217. — Milyen volt a vacsora?

— Nagyszerű! Huszonöten voltunk és ötvennek főztek.

2218. — Látom, hogy nagysád maga főz. Bizonyosan sokkal izletesebben főz és sokkal többet takarít meg, mintha szakácsnőt tartana!

— Bizony sokat takarítok meg, mert ha én főzök, férjem sokkal kevesebbet eszik, mint a szakácsnő főztéből.

2219 — Micsoda levélnehezék ez?

— A lányom első süttöttje.

2220. — Az Isten szerelmére, megint te főzöd az ebédet?

— Igen. Meg akartalak lepni.

— Óh kérlek, hagyj föl már a meglepetésekkel, mindig dupla ebédembe kerül.

— Hogyan? . . .

— Ugy, hogy a te főztöd után mindig vendéglőbe megyek jóllakni.

2221. — Mi az, a mit elem tálalsz?

— Kedvenc eledeled. Azt a régi szakácskönyvet használtam, mit a nagymamától kaptam.

— Ugy látszik, a kötését is használtad.

2222. — Leánygymnasiumot állítanak fel.

— Jó lesz főzési tanfolyamot létesíteni az ifjak számára.

2223. — Szakácsnét nem engedek tartani.

— Óh, az igen kedves dolog lesz, tehát állandóan a vendéglőben fogunk étkezni.

2224. — Óh, ígérj valamit nekem!

— Amit csak akarsz!

— Ígérd meg, hogy ha egybekeltünk és a szakácsnő távozik, akkor addig, míg másik szakácsnőnk nincs, vendéglőben étkezünk.

2225. Előkelő vendéglőben:

Kedves férjem, itt a kedvenc ételedet ne rendeld meg, mert különben otthon nem fog ízleni, ha én főzöm.

2226. — Hát te már segítesz a főzésnél?

— Vigyázok, hogy a mama be ne jöhessen a konyhába.

2227. — Nem is tudtam, hogy szakácsnétok van! Azt hittem feleséged maga főz!

— Akarta, de első nap ő megégette a kezét, én elrontottam a gyomromat, a *szomszédok* panaszkodtak az égett szag miatt: így hát abbahagyta a sajátkezü főzést.

2228. *Nő*: Hála Istennek, hogy elkészültem a főzéssel.

Férj: Bár már az evéssel is kész volnék

2229. — Jól van, felfogadom szakácsnőnek, de igazán jól főz-e?

— Óh igen, ha a nagysága nem akar majd segíteni.

2230. *Háziasszony*: Jól főz?

Szakácsnő: Remekül. Már két gazdám annyira elhizott, hogy a guta megütötte.

2231. — Ha mindig úgy hizelegsz új szakácsnéknak, azt fogja képzelni, hogy szerelmes vagy bele.

— Hadd higgye, legalább jól fog főzni.

2232. — Nem bánom, ha a nagysád maga főz, de már a vőlegényemnek magam főzök, nehogy elhagyjon, — szólt a szakácsnő.

2233. — Ön semmit sem tud, hol tanult főzni?

— Éppen olyan fiatal asszonynál, mint a nagysága.

2234. — Miért örülsz oly féktelenül?

— Ma a szakácsnő is elégette a pecsenyét.

2235. — Feleségem között és én között nincs meg a kölcsönösség.

— Miért?

— Én már jólaktam vele, de ő a főztjével még nem tudott jóllakatni.

2236. — Már a disznók számára is főztem.

— Megették?

2237. — Hogy ízlett az ebéd?

— Sokszor nálunk se jobb, de legalább jól lehet lakni.

2238. — Ma először főztél? Mit szólt férjed?

— Nem szólt semmit, de olyan különösen nézett.

2239. — Ön sohasem főz?

— Csak akkor, ha azt akarom, hogy a férjem haragudjék.

2240. — Hogy van, hogy nagyobb család mellett, mikor nap-nap után drágább lesz minden, mégis beéri a régi konyhapénzzel?

— Egyszerű a dolog. Azelőtt krumplit vettem a vajhoz, most meg vajat veszek a krumplihoz.

2241. — Jó volt az ebéd?

— Miért kérdezed?

— Mert a szakácsnőt feleségül akarom venni, hát szeretném tudni, hogyan főz?

2242. Az esküvő előtt azt állítottad, hogy meg tudnál halni értem, most még a főztömet sem eszed meg?

2243. *Asszony* (a férjéhez, egy füzfa-poétához): *Minden* költeményedet el kell olvasnom?

Férj: *Minden* főztedet meg kell ennem?

2244. Az urnő felolvas a szakácsnőnek a szakácskönyvből, mert a szakácsnő nem tud olvasni.

Egy darabig csak hallgatja a felolvasást, de aztán oda szól:

Nagysága megtanult olvasni, de én megtanultam főzni.

2246. — Gratulálok. A feleséged a „Hölgyek Lapja“-ban nagyszerű étel-recipeket közöl.

— Azért ne gratulálj, hanem szánakozzál.

— Hogy-hogy?

— Mert az ételeket mind előbb *rajtam* próbálja ki.

2246. *A férj leteszi az evőeszközt.*

— Jaj mi lelt?

— Én azt hiszem, hogy a te szakácskönyvedbe öreg sajtóhiba csuszott be.

2247. — Ugy látszik nem izlik a főztem, pedig mennyi szeretettel és örömmel főztem!

— Inkább főztél volna több vajjal!

2248. — Jól főz a felesége?

— Még a hideg felvágottat is megégeti.

2249. Minden beszédedet lenyelem, de nem a főztödet.

2250. — Miféle büntetés járja nálatok a főzőiskolában?

— Hát a ki rosszul viseli magát, vagy későn jön, annak büntetésül a *saját* főztjét kell megennie!

2251. — Az én kutyám szörnyen el van kényeztetve. Csak látná, milyen válogatós az ételben.

— No az enyémet szigoruan neveltem, megeszik az mindent; *még a feleségem főztjét is.*

2252. A szakácskönyvben meg van írva: „Várni kell, míg a víz felforr.” Csak tudnám, miről lehet megismerni, hogy mikor forr a víz?

2253. — Az urnak ma az ön főztje ellen sok kifogása volt és — joggal!

— Önön is talál mindig valami kifogásolni valót — és joggal!

2254. — Milyen a kis feleséged?

— A legnehezebb fantázia ételeket is hiba nélkül el tudja mondani, de főzni nem tud még krumplilevest sem.

2255. — Nos, hogyan főz kedves nőd?

Egy hetes férj: Eddig még csak hideg felvágottat főzött.

2256. — Mit főz a feleséged legjobban?

— Terveket.

2257. — Tud-e nőd főzni?

— Főzni tud, de én nem tudom megenni.

2258. *Vőlegény*: Kedvesem, soha sem talállak a konyhában, tudsz-e főzni?

Menyasszony: Óh igen, édes, de ha itt vagy, csak nem hagyhatlak magadra.

(Másnap a vőlegényt meglátva, hangosan):

— Mari, hozd be a szappant, hadd mossam meg a salátát.

2259. — Hogy van, hogy azelőtt annyi vendégeitek volt, most meg egy sincs?

— A feleségem mind *elfőzte* őket.

2260. — Hallotta, hogy ma maga az asszony főz?

— Szagoltam.

2261. — Nőm már nemcsak az új divat szerint fest, de az iskola nyomán is főz!

— Az már igaz; sohasem tudja az ember, hogy mit evett nála.

2262. — Mit csinál a nőm?

— Küzködik a paprikással.

2263. — Ma én fogok főzni.

— Miért?

— Az anyám parancsolta.

— Ne engedd magadat ellenem felingerelni.

2264. — Nos, hogy izlik a haluska? Magam készítettem.

— Nagysád úgy főz, mint egy királyné.

2265. — Ma élvezhetlen az étel.

— Magam főztem.

— És a cseléd?

— Az a gyermekeknek segített az iskolai gyakorlat megírásában.

2266. — Zongorázni ugyan nem tud a leányom, de főzni jobban, mint akármilyen szakács.

— Igazi csoda! Miért nem megy vele művészi körútra?

2267. — Mondja meg az uraságnak, bocsásson meg, hogy becses meghívását nem fogadhatom el: magamnak kell főznöm, mivel egész családom megbetegedett.

A cseléd következőleg tolmácsolja az izenetet:

Azt izeni a nagysága, hogy uraságod bocsásson meg neki, de az egész család megbetegedett, mert a nagysága maga főz.

2268. — Tudhatod, hogy velem nem jó cseresnyét enni.

— Ha *te* főzted.

2269. — Barátom arra biztatja a feleségét, hogy tartson kosztosokat, mert azok jól fizetnek. . . . Pedig hát nem is szorulna ő arra. . . .

— Akkor meg miért akarja?

— Az asszony rettenetesen főz és ha kosztosai lennének, akkor azok meg mernék mondani. . . .

2270. — Hogy engedheted meg, hogy a férjed verseket írjon?

— Mert én meg főzni nem tudok.

2271. — Mi mindent petróleummal főzünk.
— Hogy lehet azt megenni?

2272. — A te nőd énekel, míg főz?
— És én főzök, míg ő énekel.

2273. — Ma egészen magam főztem.
— Akkor meg is eheted magad.

Főzőkanál.

2274. Se füle, se farka nincsen, de feje és dereka:
Emez hosszú, az olyan, mint a karika,
Sokat kóstol telhetetlen,
Jól nem lakik élhetetlen.

2275. — Mi az a nőemancipáció?
— Mikor a nő a lovagló ostort főző-
kanálnak nézi.

2276. *Freilein* = bárókisasszony.

Frigyes.

2277. A városban fényes bált tartottak s a király valami okból megtiltotta a palota tisztjeinek, hogy elmenjenek a bálra. Frigyes azonban élt a gyanuperrel s az ablaknál állott, a mikor észreveszi, hogy egy tiszt, bő fehér köpenybe burkolózva, elhagyja a királyi palotát: gondolt egyet s — elment a bálra. A hadnagy halálra ijedt, a mikor megpillantotta az uralkodót, de csakhamar feltalálta magát.

— Hadnagy ur, ön megszegte parancsomat!

— Felség, — szólt a tiszt, — *egy nő* kedvéért jöttem ide. Diskreciójára számítok s remélem, hogy a dolog köztünk marad.

A király meg volt fogva. Lovagias ember létére el nem árulhatta a hadnagyot s nem is büntethette.

A megtorlás gondolatával foglalkozott. Rendkívül nyájas és barátságos volt a hadnagygyal szemben s várta az alkalmas pillanatot, a mikor visszaadhatja a vágást. Az alkalom nem is késett soká.

Egy napon a hadnagy audienciára jelentkezett. Valami kérése volt a királyhoz.

— Kedves barátom, — szólt hozzá Frigyes, — én önt nagyon szeretem s kívánságát örömmel teljesítem. Sőt, hogy még nagyobb bizonyosságát adjam ön iránt való rokonszenvemnek, ezennel kinevezem önt — ezredessé!

— Óh, felség! Minek köszönhetem e nagy kegyet? Én . . . ezredes. . . .

— Igen barátom, ön ezredes, de jól jegyezze meg, hogy számítok a diskreciójára s remélem, hogy — a dolog köztünk marad.

2278. Valaki a titkos tanácsosi méltóságot kérte.

— Legyen, — szólt az uralkodó, — de köztünk maradjon.

2279. — Hogy van? — kérdé II. Frigyes egy lelkésztől.

— Rosszul, — volt a válasz.

— Legyen türelemmel, a más világon majd jobb sorsa lesz.

— Alig hiszem.

— Hogy-hogy?

— Két leányom, három fiam van és sok az adóságom, nem tudom kielégíteni hitelezőimet, bizonynyára elkárhozom.

Kifizette a lelkész adóságait, felneveltette gyermekeit s szólt:

Ezt boldoggá tettem ezen és a más-világon.

2280. — Hiszi, hogy üdvözül? — kérdi egy másik lelkésztől.

— Alig, — volt a válasz, — mert írva vagyon: „Nem mentek be az Isten országába, míg az utolsó fillért meg nem fizetitek“, s nekem annyi az adóságom, hogy nem tudom kifizetni.

Ezt is megmentette az örök kárhozattól.

2281. Egyik testőre elaludt. Megvizsgálta zsebeit s levelet talált, melyben a testőr anyja megköszöni fiának pénzküldeményét avval a megjegyzéssel, hogy a jó Isten bőségesen meg fogja fizetni. Frigyes arannyal telt erszényt tett a testőr zsebébe, távozott s magához hivatta.

A testőr nem tudta megfejtetni a dolgot s úgy vélte, hogy valaki gonoszságból tette az erszényt az ő zsebébe.

Képzелhetni örömet, mikor a király kijelentette, hogy az ő műve volt s hogy gondoskodni fog ő róla s anyjáról egyaránt.

2282. — Tegye ki a virágokat, — parancsolá egy izben a kertésznek.

— Még nem multak el a fagyos szentek, — volt az ellenvetés.

— Mi közöm nekem a fagyos szentekhez? Szép az idő, tegye ki a virágokat.

És a virágok elfagytak.

— Ugy-e mondtam, felség, ne tegyünk ki a virágokat, mert még nem multak el a fagyos szentek.

— Nem szentek azok, kik ily nagy kárt okoznak.

2283. Frigyes így szólt az ermenlandi püspökhöz, kinek kétharmadrésze jövedelmét elkobozta volt:

— Az ön köpenye alatt remélek a mennyországba juthatni.

— Bajos lesz, mert felséged felette megnyirbálta köpenyemet.

2284. *Frigyes*: Hány évig szolgálsz?

Pomerániai: Tizenhárom évig.

— Hány éves vagy?

— Tizenkilenc éves.

— Hogy szolgálhattál hát tizenhárom évig?

— Öt évig libákat őriztem, hat évig teheneket, két éve, hogy katona vagyok ez annyi mint tizenhárom.

2285. Seidlitz generális kitüntetésre ajánlott egy kapitányt.

Frigyes rendjelet és pénztárcát tett az asztalra s felszólította a kapitányt, hogy válasszon.

A kapitány a pénzt választotta.

— A becsületre nem sokat ad, — jegyzé meg az uralkodó, — mert különben a rendjel után nyult volna.

— Bocsánat, felség, — szólt a kapitány, — becsületbeli adósságaim vannak, ezeket kell előbb kifietnem, a rendjelért majd eljövök máskor.

— Vigye, — szólt a király, — megérdemelte.

2286. — Tegnap roppant értékes levelet szereztem, — dicsekszik a gyűjtő barátjának.

— Kitől való ez a levél?

— II. Frigyes porosz királytól.

— Ugy? És mit irt abban a levélben?

— Rövid, de fontos a tartalma: „Mária Teréziának, Bécsben, Hofburg. Ezennel megüzenem önnek a hétéves háborút. Nagy Frigyes“.

2287. Frigyes felpofozta a szolgáját. Ez azonnal a király tükre elé állt, rendbe hozta hajzatát és így szólt:

Az előszobában senkinek sem kell megtudnia, hogy mi történt közöttünk.

2288. Dadogó volt kihallgatáson, ki nem tudta elmondani, hogy mit akar.

— Tud énekelni?

— Igen.

— Énekelje el, a mit mondani akar.

2289. Frigyes értesült, hogy valaki rá-galmazta.

-- Van-e százezer katonája? — kérdé.

— Nincs.

— Akkor nem izenhetek neki háborút.

2290. A katona arcán mély vágást vett észre.

— Hát ezt a vágást micsoda koreshmában szerezte?

— Kollinnál, felség, hol felséged fizette a számlát, — volt a válasz.

2291. Az eichstädti püspökkel egy kraj-cárban játszott.

— Nem játszom többé, — szólt a püspök, — ily uton egy egész koronát veszíthetek.

2292. Frigyes kiváltképen hegedün szeretett fuvolázni.

2293. Frigyes szépen játszott fuvolán s énekelt hozzá.

2294. A potsdami opera primadonnája megszökött.

II. Frigyes huszáraival visszahozatta.

A térdein állva bocsánatot kérő művésznőnek a király csak ennyit szólt:

Csak búcsúzni akartam öntől; most mehet a hová akar.

2295. Főerdészének jelentésére válaszolva, ezt írta:

Ha jelentésének csak a fele is igaz, vagyok jóakaró királya.

2296. Frigyes így szólt házi orvosához:

— Vallja meg, hány embert küldött már a másvilágra?

Az orvos mélyen meghajolt:

— Vagy háromszázezerrel kevesebbet, mint felséged.

2297. Frigyes a zárda közelében lakott s éjjel álmát zavarta a zsolozsma.

— Holnap bassistát fogok küldeni — szólt a király, bassista alatt szamarat értvén.

— Felséged emlékére Frigyesnek fogjuk hívni, — bókolt a gvardián.

2298. Potsdamban sétálva, látja, hogy két fiatal ember sietve tér ki előle. Elfogatta őket s kérdi:

— Mért menekültetek előlem?

— Féltünk.

— Én azt akarom, hogy alattvalóim széressenek, ne pedig hogy féljenek tőlem — s nádpálcájával ugyancsak elverte őket.

2298. Fiatal korában a lehető legbotrányosabban ülte meg a lovat, pedig Rabe királyi istállómester eleget vesződött vele.

A királyné szólt is az istállómesternek :

— Ugyan szoktassa már ahhoz, hogy tisztességesen üljön a lovon.

— Felség, lehetetlen.

— Miért ?

— Ő fensége azt mondja, hogy akár-hogyan ül is, a ló őt mégis a trónra viszi.

— Az már igaz.

2299. Igen fiatal ember, ki az iskola porát még alig rugta el, folyamodványt adott be a kabinetirodába, melyben igen jövedelmes hivatal adományozását kérte. A kabinetiroda főnöke tudva, hogy a fiatal emberkének még sem tapasztalata, sem kellő ismerete nem lehet a kért hivatalra, szigoruan akart elbánni vele és ilyen értelmű előterjesztést tett a királynak. Ez azonban jó kedvében lévén, a folyamodvány hátulsó lapjára, a hová a királyi rendeletre kiadott elintézészt szokták rávezetni, ezt írta: „Sámuel II. könyve, X. fejezet, 5. vers“. A vakmerő folyamodó utána nézve, a kijelölt helyen ezt olvasta: „Maradjatok Jerikóban, míg megnő a szakállatok és csak akkor jöjjetek ismét“.

2300. *Fujonc* = trombitás.

A Szent Missiók Gondnoksága.

Budapest, II., Fő-utca 32.

Kapucinus-Zárda.

A Ferenc József árvaház javára a következő könyveket és képeket a mellékelt áron a pénz előzetes beküldésekor vagy utánvét mellett küldi meg:

Bolanden munkái:

<i>A régi Isten</i> “, elbeszélés, egész vászonba kötve 2 kor. helyett	80 fillér
<i>„Az új Isten</i> “, elbeszélés, egész vászonba kötve 2 kor. helyett	80 „
<i>„Államveszélyesek</i> “, elbeszélés, füzve	40 „
egész vászonba kötve 2 kor. helyett	80 „
<i>„A basa</i> “, elbeszélés, füzve	40 fill.
egész vászonba kötve 2 kor. helyett	80 „
<i>„Vakoló vagy kereszt</i> “, füzve	40 „
egész vászonba kötve 2 kor. helyett	80 „
<i>„Orosz szellem</i> “, elbeszélés, füzve	40 „
egész vászonba kötve 2 kor. helyett	80 „
<i>„A sóványok és kövérek</i> “, történelmi elbeszélés, 9 iv, füzve	160 „
egész vászonba kötve 4 kor. helyett	240 „
<i>„Angela</i> “, társadalmi regény, 19 iv, füzve	160 „
egész vászonba kötve 4 kor. helyett	240 „
<i>„Haladás</i> “, elbeszélés, 19 iv, füzve	160 „
egész vászonba kötve 5 kor. helyett	240 „
<i>„A csallhatatlanok</i> “, elbeszélés, 17 iv, füzve	200 „
egész vászonba kötve 5 kor. helyett	280 „

„ <i>Farizeusok és Szadduceusok</i> “, korrajz, Bolanden arcképével és sajátkezűleg irt életrajzával, füzve			200	fill.
egész vászonba kötve			280	”
egész bőrkötésben			340	”
„ <i>A nászut</i> “, történelmi regény, II. köt., 21 iv, füzve			200	”
egész vászonba kötve 6 kor. helyett			280	”
„ <i>Berta királynő</i> “, történelmi regény, II. köt., 26 iv, füzve			200	”
egész vászonba kötve 7 kor. helyett			280	”
„ <i>Császár és állam ellen</i> “, történelmi regény, 23 iv, füzve			200	”
egész vászonba kötve 8 kor. helyett			280	”
„ <i>Rafael</i> “, korrajz, II. köt., 22 iv, füzve			200	”
egész vászonba kötve 8 kor. helyett			280	”
„ <i>Sickingen Ferencz</i> “, reg. II. köt., 35 iv, füzve			200	”
egész vászonba kötve 8 kor. helyett			280	”
„ <i>A feketék és vörösek</i> “, reg. II. köt. 31 iv, füzve			200	”
egész vászonba kötve 9 kor. helyett			280	”
„ <i>A felvilágosultak</i> “, társadalmi reg., II. köt. 33 iv, füzve			200	”
egész vászonba kötve 8 kor. helyett			280	”
„ <i>Savonarola</i> “, történelmi regény. II. köt., 29 iv, füzve			200	”
egész vászonba kötve 8 kor. helyett			280	”
„ <i>Barbarossa</i> “, történelmi regény, III. köt., 48 iv, füzve			240	”
egész vászonba kötve 10 kor. helyett			320	”
„ <i>Bertalanéj</i> “, történelmi reg., III. köt., 43 iv, füzve			240	”
egész vászonba kötve 10 kor. helyett			320	”
„ <i>Ósnémet Szellem</i> “, történelmi reg., III., köt. 45 iv, füzve			240	”
egész vászonba kötve 10 kor. helyett			320	”
„ <i>Ónémet Szellem</i> “, tört. reg., III. k. 42 iv, füzve			200	”
egész vászonba kötve 10 kor. helyett			320	”

- „*A Birodalom ellenségei*“, tört. reg., III. köt.,
 50 ív, füzve 400 fill.
 egész vászonba kötve 12 kor. helyett 480 „
- „*Keresztes Vitézek*“ tört. elbeszélések füzve 400 „
 két egész vászonkötésben 16 kor. helyett 560 „
- „*A tönk*“, társadalmi reg., IV. k., 59 ív, füzve 400 „
 két diszkötésben 16 kor. helyett . 560 „
- „*Canossa*“, tört. reg., IV. köt., 55 ív, füzve 400 „
 két diszkötésben 20 kor. helyett . 560 „
- „*Gusztáv Adolf*“, tört. reg., VII. k., 88 ív, füzve 480 „
 két diszkötésben 24 kor. helyett . 640 „
- Kiest-Szathmáry: „*Családi élet búban és
 örömben*“, II. kötet, 44 ív, füzve . . . 120 „
 egész vászonba kötve 12 kor. helyett . 200 „
- „*Vasárnapi hitelemzések*“ Rudnaytól II. köt.
 egész vászonba kötve 4 kor. helyett . 200 „
- Goyau-Kubinyi: A pápaság egyetemes története XVI. ív, füzve 400 „
 csinos kötésben 500 „
- „*Szellemi kincstár*“, melyet bibliai adatok és példák-
 ból, egyházi atyák és az Ó-kor böl-
 cseinek munkáiból, történeti adatokból,
 hazai és külföldi írók műveiből, stb. össze-
 állított, elmés mondatok, hasonlatok, ado-
 mák s mesékkel élénkített, s betűrendben
 szerkesztett Ihász Gilbert csorna pre-
 montrei kanonok V. diszkötésben, 240 ív,
 60 kor. helyett 800 „
 2—5. kötet füzve 40 kor. helyett . . . 320 „
- „*Idézetek a szentírásból*“, Füßsy Tamás Con-
 cordantiájának újabb kiadása: „*Idézetek
 a szent atyák munkáiból*“ és „*Alkalmi Idé-
 zetek a szentek ünnepeire a szentírásból és
 szentatyákból*“, Houdry: „*Concionatoria
 Bibliotheca*“ c. műve után. IV. diszkötés-
 ben, 120 ív, 24 kor. helyett 480 „

Dvorzsák: „ <i>Idézetek Tára</i> “ második kiadás.	
32 ív, füzve 4 kor. helyett	120 fill.
egész vászonba kötve 4 kor. 80 fill. helyett	200 „
Kubányi: „ <i>Szentek követése</i> “, minden napra a szent élete, olvasmányokkal és elmél- kedéssel, II. kötet, 48 ív, egész vászonba kötve 10 kor. helyett	200 „
„ <i>Szent elmélkedések kézi könyve</i> “, Gyarmathy- tól, II. köt., 30 ív, egész vászonba kötve 8 kor. helyett	160 „
„ <i>A gyónószék</i> “, segédkönyv a gyónók és gyónatók számára. Dorn után Erhardtól, 21 ív, egész vászonba kötve 4 kor. helyett	160 „
„ <i>A keresztény ifjúság könyve</i> “, írta Flavigny grófné, fordította Czirer-Cseh Stefánia. E műben az édes anya tanítja gyermekeit imádkozni, megmagyarázza nekik az egy- ház szertartásait, ünnepeinek jelentőségét rövid hit- és erkölcstannal, 17 ív, füzve	120 „
egész vászonba kötve 4 kor. helyett	180 „
„ <i>Májusi virágok</i> “, imakönyv, Ott-Herbst-től, 24 ív, füzve	120 „
egész vászonba kötve 4 kor. 80 fill. helyett	160 „
Károly: <i>Alkalmi egyházi beszédek</i> “, 10 ív, füzve	120 „
egész vászonba kötve	200 „
Huszár: <i>Szent Olvasó királynéja</i> “, 36 ív, egész vászonba kötve	200 „
gyönyörű bőrkötésben	340 „
„ <i>A keresztény anyaszentegyház közönséges ájta- tossági gyakorlatai</i> “, imák és énekek, 9 ív, füzve	20 „
egész vászonba kötve	40 „
„ <i>Gyászhangok temetkezések és gyászmiséknél</i> “, száz ének Vátzytól, 7 ív, füzve	40 „
egész vászonba kötve 2 kor. helyett	80 „
„ <i>Anyagrendszer erők nélkül</i> “, Cserniktől, 14 ív, egész vászonba kötve 4 kor. 80 fill. helyett	120 „

- „*A lourdesi Boldogasszony*“, Ackerl-Gladich,
13 iv, egész vászonba kötve 120 fill.
- „*Ipolyi Arnold és Rónay életrajza*“, 13 iv,
egész vászonba kötve 4 kor. helyett . 200 „
- „*Papok Lapja 1883—1887*“ 3200 „
- „*Egyes évfolyamok*“ 800 „
- „*A német katolikusok*“, Kannengiesertől, 25
iv, egész vászonba kötve 6 kor. helyett 200 „
- „*A növényvilág az istenitisztelet szolgálatában*“,
Hérics Mártontól, 11 iv, egész vászonba
kötve 4 kor. helyett. 200 „
- „*Kritikai adalékok a Statius Thebaisához írt
Scholionokhoz*“, tudori értekezés Varjastól,
3 iv, füzve. 10 „
egész vászonba kötve 40 „
- „*Blüthen der ungarischen Dichtkunst*“, eine
auch zum Vortrag geeignete Auswahl der
schönsten ungarischen Gedichte, mit einer
Übersicht der ungarischen Literatur von
Elise Grail Torday, 13 Bogen, geheftet 100 Hell.
in Ganzleinwandband, anstatt 4 Kron.
80 Hell. nur 280 „
- „*Kanzelreden*“, des P. Augustin da monte
Feltre, Mailand 1890. 24 Bogen, in Ganz-
leinwandband 600 „
- 12 Marienlieder mit Orgelbegleitung . . 60 „
in Ganzleinwandband 200 „
- Dvorzsák's „Citaten-Lexicon*“, von über 1000
Autoren über 4100 Citate, 38 Bog., geheftet
anstatt 4 Kron. 20 Hell. nur 120 „
in Ganzleinwandband anstatt 4 K.80 H. nur 200 „
- Menini-Knoll „Compendium Theol. Dogma-
ticae*“ geheftet 120 „
in Ganzleinwandband 200 „

Menini-Jansens „Compendium Hermeneuticae et Introductionis“, geheftet 120 Hell.
in Ganzleinwandband 200 „

Bibliai Történetek. A nyitrai egyházmegyei hatóság által jóváhagyott kiadás:

1 péld.	á	1 Kor.	20 fill.			
10	„	á	1	„	—	10 kor.
25	„	á	—	„	80	20 „
50	„	á	—	„	60	30 „
100	„	á	—	„	40	40 „

A XI. Leo ő szentsége a pápa sajátkezüleg irt levelével és áldásával kiadott munka 300 oldalon 136 képpel, 2 térképpel s a szentföld madártávlati képével van díszítve.

E munkákból 50 kötet szabadon választva 40 kor. beküldésekor küldetik meg.

Tíz korona beküldésekor a következő munkák füzve küldetnek meg:

Bolanden munkáiból 15 önálló mű, közte legujabb munkája: „Farizeusok és Szadduceusok“, Bolanden arcképével és sajátkezüleg irt életrajzával, a három kötetes: „Családi élet búban és örömben“, Vátzy „Gyászhangok“ Ott-Herbst: „Májusi virágok“, Flavigny: „A keresztény ifjuság könyve“, Imák és énekek“, Dvorzsák: „Idézetek-Tára“ és „Citaten-Lexicon“, Menini érsek: „Compendium Theologiae Dogmaticae“, — „Compendium Hermeneuticae et Introductionis“, — összesen 24 önálló munka.

Für 10 Kronen werden folgende Werke in Ganzleinwandbänden gesendet.

1. Erzbischof M e n i n i: Compendium Theologiae Dogmaticae“, 2. Eiusdem „Compendium Hermeneuticae et Introductionis“. 3. Dvorzsák's „Citaten-Lexicon“, 4. Torday Grail Elis: „Blüthen der ungarischen Dichtkunst“, 5. Augustin da Monte Feltre „Kanzelreden“, 6. Schöber: „Marienlieder mit Orgelbegleitung.“

Nagyobb megrendeléseknél a következő műveket:

Néhai Huszár Károly, apát-kanonok „Szent Olvasó Királynéja” című ima és énekkönyve egész vászon diszkötésben, 30 ív, 476 oldal, 270 ének. — „Családi élet búban és örömben”, — „Szent elmélkedések közikönyve”, — „A gyónószék”, — „Májusi virágok”, — „A ker. ifjúság könyve”, — „Alkalmi szent Beszéd”, — „Idézetek Tára”, — „Citaten-Lexicon”, — „Blüthen der ung. Dichtkunst”, — „Marienlieder” a következő áron adjuk:

10 példány 16 korona

25 „ 30 „

50 „ 40 „

Gyönyörű olajnyomatu műremek:

I. „Áldó Jézus” arany rámban 50 korona. ráma nélkül 16 korona				
II. „Könyörgő-Mária”	50	„	„	16 „
III. „Urvacsora”	42	„	„	10 „
1. „Jézus szíve”	28	„	„	8 „
2. „Mária szíve”	28	„	„	8 „
3. „A szeplőtelen”	28	„	„	8 „
4. „A keresztfán”	28	„	„	8 „
5. „A kisdetek közt”	28	„	„	8 „
I. „Sixtina”	20	„	„	6 „
II. „Ferencz József”	20	„	„	6 „

Nr. 1. „Világ Megváltója.” 2. „Jézus a kisdetek közt.” 3. „A jó pásztor.” 4. „Jézus a tengeren.” 5. „Jézus az ajtónál.” 6. „Oltáriszentség.” 7. „Jézus utolsó szava.” 8. „Jézus levétele a keresztről.” 9. „Lurdi Mária.” 10. „M. koronáztatása.” 11. „Szent háromság.” 12. „Rafael Madonnája.” 13. „Szent Család.” 14. „Mária segits.” 15. „I. Ferencz József.” 16. „Mária oltalma.” 17. „Mária Jézussal.” 18. „Órangyal.” 19. „A fájdalmas anya.” 20. „A szenvedő Jézus.” 21. „Keresztelő szent János.” 22. „Szent József.” 23. „Szent Antal.” 24. „Szent Alajos”, — darabja, aranyrámban 4 kor. 80 fill. 12

XIII. Leo életnagyságu mellképe, színnyomat 2 kor.
Megrendeléseknél pontosan megírandó a hely, posta, vasut, cím.

U j k é p e k !

Kiadói működésünk harmincadik évfordulója alkalmából tisztelt előfizetőinknek két gyönyörű műremekkel kedveskedünk, olyan árban, nagyságban és kivitelben, mint az „Áldó Jézus” és „Könyörgő Mária” c. képek

Rafael Santi: „Madonna della Sedia”
ráma nélkül 16 kor — arany rámban 50 kor.

Rafael Santi: „Madonna Sixtina”
ráma nélkül 16 kor. — arany rámban 50 kor.

A Szent-Missiók Gondnoksága

Budapest II, Kapucinus-Zárda Fő-utca 32.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Pászty Gyula

Magyarország

1891. évi. 7.

Összeállította: Károlyi